

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 128 / IV legislatura / Vuitè període

Dimecres, 20 de setembre de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 73

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

Report al Ple del Parlament de la decisió presa per la Diputació Permanent en el període intermedi entre el setè i el vuitè períodes de sessions (Punt primer de l'ordre del dia.)

La secretària primera fa la lectura del report (p. 7162).

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la supressió del punt segon de l'ordre del dia (p. 7162).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1990, del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya (Reg. 29348) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 7162).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC) (p. 7163).

SUMARI (2)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC)*, que tot seguit n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 43; així mateix, fa la defensa de les esmenes núms. 7, 10, 24, 30, 35 i 50 (p. 7165).

Esmena del G. P. Popular (núm. 3, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Ariza (P)*, que tot seguit n'anuncia la retirada (p. 7168).

Torn en contra conjunt: *Sr. Padrós (CiU)* (p. 7170).

La Sra. Mayol (IC) intervé per contradiccions (p. 7172).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Font (S)* (p. 7172).

Votació de les esmenes a la totalitat: *rebutjades per 6 vots a favor, 85 en contra i 9 abstencions* (p. 7175).

Article 1

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 4, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 8 i 14 (p. 7175).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de supressió)

El Sr. Font (S) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 9, 12, 48 i 49; així mateix, defensa l'esmena núm. 11 i tot seguit la retira, en benefici d'una esmena transaccional (p. 7176).

Esmena del G. Mixt (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Reguant (M)*, juntament amb les esmenes núms. 21, 33 i 39 (p. 7176).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Lletra c)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 10, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Lletra e)

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 5).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 13, d'addició)

El Sr. Ariza (P) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 22 i 51; així mateix, fa la defensa de les esmenes núms. 23, 31, 38, 40 i 47 (p. 7178).

Torn en contra conjunt: *Sr. Padrós (CiU)*, que anuncia la presentació de diverses esmenes transaccionals (p. 7179).

El secretari tercer llegeix el text de sis esmenes transaccionals (p. 7180).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 14, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 15, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 16 a 20 i 25 a 27 (p. 7181).

Torn en contra: *Sr. Padrós (CiU)* (p. 7182).

Addició de nous articles

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 16 a 20, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 15).

Article 3

Addició de nous apartats

Esmena del G. Mixt (núm. 21, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. Popular (núm. 22, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 13).

Article 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 23, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 24, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Addició de nous articles

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 25 a 27, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 15).

Article 5

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 28, d'addició)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb l'esmena núm. 29 (p. 7182).

Torn en contra: Sr. Padrós (CiU), que anuncia la presentació d'una esmena transaccional (p. 7183).

Article 7

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 29, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 28).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 30, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. Popular (núm. 31, d'addició i de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de modificació)

El Sr. Font (S) n'anuncia la retirada, en benefici d'una esmena transaccional (p. 7184).

Esmena del G. Mixt (núm. 33, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Article 8

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, de supressió)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb l'esmena núm. 36 (p. 7184).

Torn en contra: Sr. Padrós (CiU) (p. 7184).

El secretari tercer llegeix el text d'una esmena transaccional (p. 7184).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 35, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 36, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Esmena del G. Socialista (núm. 37, d'addició)

Retirada en benefici d'una esmena transaccional (esmena núm. 13).

Esmena del G. P. Popular (núm. 38, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Esmena del G. Mixt (núm. 39, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Article 9

Esmena del G. P. Popular (núm. 40, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 41, d'addició)

Torn a favor: Sra. Utgés (S) (p. 7184).

Torn en contra: Sr. Padrós (CiU), que fa així mateix la defensa de l'esmena núm. 42 (p. 7184).

La Sra. Utgés intervé per retirar l'esmena núm. 41 (p. 7185).

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 42, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 41).

Article 10

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 43, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 44, de modificació)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb les esmenes núms. 45 i 46 (p. 7185).

Torn en contra: Sr. Padrós (CiU) (p. 7186).

Addició de nous articles

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 45 i 46, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 44).

Exposició de motius

Paràgraf segon

Esmena del G. P. Popular (núm. 47, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 13).

Paràgraf tercer

Esmena del G. Socialista (núm. 48, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Paràgraf quart

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 50, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Paràgraf setè

Esmena del G. P. Popular (núm. 51, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 13).

Votació de les esmenes núms. 4 i 8: rebutjades per 6 vots a favor, 58 en contra i 37 abstencions (p. 7187).

El Sr. Reguant (M) intervé per retirar l'esmena núm. 6 (p. 7187).

El Sr. Benach (ERC) fa avinent la retirada de les esmenes núms. 7 i 10 (p. 7187).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 11: aprovada per 99 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 7187).

Votació de l'esmena núm. 14: rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 40 abstencions (p. 7187).

Votació de l'article 1: aprovat per 100 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció (p. 7187).

Votació de les esmenes núms. 15 a 20: rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 40 abstencions (p. 7187).

Votació de l'article 2: aprovat per 100 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 7187).

Votació de l'esmena núm. 21: rebutjada per 1 vot a favor, 60 en contra i 47 abstencions (p. 7187).

Votació de l'article 3: aprovat per unanimitat (p. 7187).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 23 i 24: aprovada per unanimitat (p. 7187).

Votació de les esmenes núms. 25 a 27: rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 42 abstencions (p. 7187).

Votació de l'article 4: aprovat per unanimitat (p. 7187).

Votació de l'esmena núm. 28: rebutjada per 6 vots a favor, 60 en contra i 42 abstencions (p. 7188).

Votació de l'article 5: aprovat per 102 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 7188).

Votació de l'article 6: aprovat per unanimitat (p. 7188).

Votació de l'esmena núm. 29: rebutjada per 6 vots a favor, 60 en contra i 43 abstencions (p. 7188).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 30 a 33: aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 7188).

Votació de l'article 7: aprovat per 103 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció (p. 7188).

Votació de les esmenes núms. 34 i 36: rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 43 abstencions (p. 7188).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 35 i 38: aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 7188).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 4, 7, 37 i 39: aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 7188).

Votació de l'article 8: aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 7188).

Votació de l'esmena núm. 40: aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions (p. 7188).

Votació de l'esmena núm. 42: *aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions* (p. 7188).

Votació de l'article 9: *aprovat per unanimitat* (p. 7188).

Votació de les esmenes núms. 44 a 46: *rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 43 abstencions* (p. 7188).

Votació de l'article 10: *aprovat per 103 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció* (p. 7188).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 47: *aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 7188).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 50: *aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 7189).

Votació dels articles 11 i 12: *aprovats per unanimitat* (p. 7189).

Votació de la resta de l'exposició de motius, el títol, la disposició derogatòria i la disposició final: *aprovats per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 7189).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts quart i desè, la qual és aprovada per assentiment (p. 7189).

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Contractacions fetes per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut (Regs. 28774 i 28775) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 7189).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 7191), *Sra. Mayol (IC)* (p. 7191), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 7193), *Sr. Clotas (S)* (p. 7194) i *Sr. Escudé (CiU)* (p. 7196).

Votació: *rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 32 abstencions* (p. 7196).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre la dissolució del Parlament i la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya (Reg. 29769) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 7197).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per al·lusions (p. 7198).

Resposta: *conseller d'Economia i Finances* (p. 7199).

Rèplica: *Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 7200).

Contrarèplica: *conseller* (p. 7200).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la possibilitat de convocatòria d'eleccions anticipades al Parlament de Catalunya (Reg. 29774) (Punt setè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 7201).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'augment de l'autogovern de Catalunya (Reg. 29775) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 7201).

Resposta: *conseller d'Economia i Finances* (p. 7203).

Rèplica: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 7205).

Contrarèplica: *conseller* (p. 7205).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt 12, la qual és aprovada per assentiment (p. 7206).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política sòcio-sanitària (Reg. 26518) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M)* (p. 7206).

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 7208).

Rèplica: *Sr. Reguant (M)* (p. 7209).

Contrarèplica: *conseller* (p. 7210).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge (Reg. 26502) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Oliart (S)* (p. 7211).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 7213).

Rèplica: *Sr. Oliart (S)* (p. 7214).

Contrarèplica: *conseller* (p. 7216).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reestructuració de les cooperatives agràries de Catalunya (Reg. 26018) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 7217).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 7218).

Rèplica: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 7220).

Contrarèplica: *conseller* (p. 7221).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'evolució del dèficit (Reg. 26672) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Carnicer (S)* (p. 7222).

Resposta: *conseller d'Economia i Finances* (p. 7224).

Rèplica: *Sr. Carnicer (S)* (p. 7227).

Contrarèplica: *conseller* (p. 7228).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'aigües residuals (Reg. 27007) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 7229).

Resposta: *conseller de Medi Ambient* (p. 7230).

Rèplica: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 7231).

Contrarèplica: *conseller* (p. 7232).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 73.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances i de Sanitat i Seguretat Social.

Ordre del dia

1. Report al Ple del Parlament de la decisió presa per la Diputació Permanent en el període intermedi entre el setè i el vuitè períodes de sessions de la IV legislatura.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances (Reg. 29185) (BOPC, 358, 23220).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1990, del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya (Reg. 29348) (BOPC, 358, 23234).

4. Necrologia del Sr. Romà Planas i Miró, diputat a la II legislatura.

5. Debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Contraccions Fetes per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut, presentada pels G. P. Popular, d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya (Regs. 28774 i 28775) (BOPC, 344, 22680).

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la dissolució del Parlament i la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Joaquim Nadal i Farreras, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 29769) (BOPC, 359).

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la possibilitat de convocatòria d'eleccions anticipades al Parlament de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Àngel Colom i Colom, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 29774) (BOPC, 359).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre l'augment de l'autogovern de Catalunya, presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 29775) (BOPC, 359).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge, presentada pel diputat Sr. Joan Oliart i Pons, juntament amb quatre altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26502) (BOPC, 310, 20733).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de la Llei orgànica 18/1995, del 3 de juliol, del dret a l'educació, pel que fa a la potenciació dels òrgans de participació i de govern en els centres docents, presentada per la diputada Sra. Dolors Torrent i pel diputat Sr. Magí Cade-

vall, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 25953) (BOPC, 310, 20731).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la reestructuració de les cooperatives agràries de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Víctor Gimeno, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 26018) (BOPC, 310, 20732).

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política socio-sanitària, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 26518) (BOPC, 310, 20733).

13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'evolució del dèficit, presentada pel diputat Sr. Martí Carnicer, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26672) (BOPC, 314, 21107).

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'aigües residuals, presentada pel diputat Sr. Manuel Nadal, juntament amb quatre altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 27007) (BOPC, 320, 21390).

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la pobresa a Catalunya, presentada pel diputat Sr. Xavier Bosch, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 27209) (BOPC, 322, 21493).

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la cultura popular i tradicional a Catalunya, presentada pel diputat Sr. Joan Ferran i Serafini, juntament amb dos altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 27385) (BOPC, 325, 21631).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància (Reg. 26337), presentada pel diputat Sr. Joan Ignasi Elena, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 29015) (BOPC, 346, 22674).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia (Reg. 26200), presentada pel diputat Sr. Xavier Bosch, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 29021) (BOPC, 346, 22765).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia (Reg. 26100), presentada per la diputada Sra. Imma Mayol, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 29023) (BOPC, 346, 22766).

– Preguntes a respondre oralment en el Ple.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser respostes oralment en aquest Ple, i també els noms dels qui les han formulades i de les qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a partir de dos quarts d'onze de demà, dia 21.

**Report al Ple del Parlament de la decisió presa
per la Diputació Permanent en el període
intermedi entre el setè i el vuitè períodes
de sessions de la IV legislatura**

El primer punt de l'ordre del dia és el report al Ple del Parlament de la decisió presa per la Diputació Permanent en el període intermedi entre el setè i el vuitè període de sessions de la quarta legislatura. La senyora secretària donarà lectura del report sobre aquests afers i decisions de la Diputació Permanent.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «La Mesa de la Diputació Permanent, per delegació d'aquesta i en compliment del que estableix l'article 54 del Reglament, dona compte al Ple de la decisió presa per la Diputació Permanent en la sessió tinguda el 5 de juliol de 1995, dins el període intermedi entre el setè i el vuitè períodes de sessions. D'acord amb l'article 53.1. quart del Reglament del Parlament, la Diputació Permanent va rebutjar la petició dels grups parlamentaris Popular, d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya de convocar un ple extraordinari per tractar de la creació d'una comissió d'investigació en relació amb les contractacions realitzades per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Modificació de l'ordre del dia

El segon punt de l'ordre del dia no es tramitarà, perquè diputats del Grup Socialista que representen una desena part dels diputats de la cambra, i d'acord amb allò que preveu l'article 8.1 de la Llei 1/1981, del 26 de febrer..., s'ha sol·licitat Dictamen del Consell Consultiu, de manera que no es podrà tramitar fins que no hi hagi el Dictamen.

**Dictamen de la Comissió de Política Social
sobre el Projecte de llei de modificació
parcial de la Llei 15/1990, del 9 de juliol,
d'ordenació sanitària de Catalunya**

Per consegüent, passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/1990, del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya. La Comissió de Política Social ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que ara en volem modificar diversos aspectes puntuals, va ser i és l'eix

de l'ordenació del sistema sanitari de Catalunya i estableix la regulació general de totes les actuacions per tal de fer efectiu el dret a la protecció de la salut previst a l'article 43 de la Constitució espanyola, dins del territori de Catalunya, en el marc de les competències que l'Estatut d'autonomia confereix a la Generalitat.

Aquest nou model d'ordenació sanitària, com vostès saben, es vertebrava a través del Servei Català de la Salut, ens públic adscrit al Departament de Sanitat i Seguretat Social que es configura per tots els centres i establiments que satisfan regularment les necessitats del sistema sanitari públic, sigui quina sigui la seva titularitat, i al qual corresponen bàsicament les funcions de planificació i finançament a través de la compra de serveis i avaluació del sistema sanitari a Catalunya.

D'acord amb això, dues han estat les característiques essencials del model sanitari català que ha establert la LOSC. D'una banda, la separació del finançament i la compra de serveis —que correspon a l'Administració sanitària— de la provisió dels serveis —que és duta a terme per una àmplia diversitat de centres assistencials, degudament acreditats, sigui la seva titularitat pública o privada—, seguint així la tendència dels països més desenvolupats d'aprofitar tots els recursos sanitaris i respectar, per altra banda —i això jo crec que és certament important—, la realitat sanitària del nostre país. L'altra característica del model sanitari català establert a la LOSC ha estat la introducció de mecanismes de gestió empresarial, especialment en els centres sanitaris de titularitat pública. En aquesta línia s'han creat onze consorcis sanitaris i nou empreses públiques, amb l'objectiu de millorar el grau d'eficàcia, eficiència i qualitat en la provisió dels serveis sanitaris i socio-sanitaris de gestió pública.

Des del Govern de la Generalitat pensem que aquest model d'ordenació sanitària, basat en la universalització, la integració dels serveis, la descentralització i la desconcentració de la gestió i una marcada participació comunitària que la LOSC impulsà, ha contribuït a la millora del nivell de salut dels ciutadans d'aquest país, segons les dades satisfactòries de l'enquesta de salut de Catalunya publicades darre-rament.

Pels motius expressats, crec que ha de valorar-se positivament l'impacte que ha suposat la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, aprovada per aquesta cambra el juliol de 1990, en l'escenari de la sanitat d'aquest país. Tanmateix, els anys transcorreguts des de la seva promulgació aconsellen introduir-hi alguns ajustaments per tal d'adequar aquest text legal a les exigències d'una societat, la catalana, i d'un sector, el sanitari, en constant evolució. Evolució que exigirà en el futur introduir nous canvis, nous canvis legislatius per tal de fer que l'Institut Català de la Salut també tingui eines per poder competir amb els altres proveïdors.

Aquesta és la raó que ens ha mogut a presentar el Projecte de llei de modificació parcial de la LOSC, que no pretén qüestionar la validesa d'aquesta Llei, sinó introduir-hi algunes matisacions en el seu text articulat per tal de fer-ne un instrument més útil encara per a l'ordenació sanitària del

país en els propers anys. Aquestes matisacions afecten aspectes puntuals, com són l'obligada adequació del règim de contractació i de recursos del Servei Català de la Salut a la legislació bàsica de l'Estat, la precisió del procediment a seguir per a la constitució d'organismes i entitats que en depenen, la nova organització funcional dels sectors sanitaris i la posada en marxa de sistemes d'avaluació i control periòdics d'aquests centres i serveis finançats públicament per tal de verificar el seu grau d'eficiència, eficiència i qualitat.

Hi ha un altre aspecte a considerar, i és que la major part dels sistemes sanitaris públics tenen un repte pendent bàsic, al meu entendre, i és un repte que tots tenim i de difícil solució: em refereixo a la necessitat de disposar de mecanismes sòlids de participació en la gestió i d'incentivació dels professionals. En els pròxims anys, el sistema sanitari català ha de continuar avançant pel camí de donar resposta a aquesta necessitat. És per això que aquest Projecte de Llei també possibilita i promou la contractació de serveis sanitaris amb entitats de base associativa, constituïdes totalment o majoritàriament per col·lectius de personal sanitari vinculats al sistema públic.

L'àmbit sanitari configura un apartat amb característiques molt especials del sector de serveis públics al ciutadà. Si en tot el sector de serveis la cultura de satisfacció al ciutadà-client és important, en el món assistencial esdevé primordial. Això, afegit als coneguts components de transcendència de les matèries relacionades amb la salut de les persones, fa més imprescindible disposar de professionals motivats, motivats amb la gestió. La possibilitat de constituir equips autogestionats obre noves expectatives per a la progressiva transformació del sistema sanitari. I perquè el personal estatutari de la Seguretat Social s'interessi per aquestes modalitats i opti a participar-hi, s'estableixen mecanismes de retorn a la condició anterior durant un raonable període de temps.

Vull deixar constància que la disposició addicional a la qual faig referència descriu una de les múltiples modalitats de contractació de serveis sanitaris i socio-sanitaris que preveu l'article 7, apartat 2, de la LOSC; concretament, la contractació d'entitats de base associativa, constituïdes totalment o majoritàriament per professionals directament vinculats a l'administració sanitària, amb l'objectiu de regular la situació administrativa en la qual han de quedar aquests professionals i la possibilitat de reincorporació al lloc de treball que venien ocupant amb anterioritat dins el sector públic sanitari. En conseqüència, es tracta en primer lloc d'una modalitat de contractació que amb anterioritat ja era possible, d'acord amb l'ampli marge de maniobra que ofereix l'article 7.2, epígraf segon, de la LOSC, i en segon lloc, s'ha d'entendre sens perjudici de les restants modalitats de contractació amb entitats públiques o privades de qualsevol classe o naturalesa que, tot i que en la present disposició addicional no s'hi fa referència expressa, l'article 7.2 de la LOSC empara plenament. Ens trobem, per tant, davant d'un ventall de possibilitats de gestió que han donat ja, i que crec que donaran, al meu entendre, bon resultat en aquest i potser en altres sectors dels serveis públics.

Voldria, per acabar, manifestar la nostra voluntat d'aconseguir el màxim consens parlamentari possible sobre el conjunt de mesures que comporta aquest Projecte de Llei. És per això que hem portat a terme converses amb tots els grups parlamentaris representats en aquesta cambra. Ens hem trobat que tots els grups eren proclius al diàleg. Hem introduït variacions a requeriment d'alguns d'aquests grups, que han millorat el text inicial del Projecte de Llei, però, en especial, jo avui voldria agrair la bona disposició del Grup Socialista, que les seves esmenes han reforçat que en cap cas es pretenia privatitzar el sistema i han ajudat d'una manera important a millorar els mecanismes de control, així com han contribuït a un aspecte que jo valoro molt positivament, com és estimular la simplificació de l'Administració pública. També agraeixo les crítiques d'altres grups, algunes de les quals, evidentment, no comparteixo, però que respecto. Però per acabar voldria deixar constància que el que pretén aquest Projecte de Llei és tenir les eines per fer més eficient la prestació dels serveis sanitaris públics a Catalunya, fet absolutament necessari per garantir la universalitat i l'equitat d'aquest sistema.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi hagués un diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen, ho podria fer. (*Pausa.*) No essent així, podem passar al debat del Projecte de Llei. Hi ha reserves tres esmenes a la totalitat: totes són de retorn del Projecte al Govern. La primera és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el motiu de debat avui al Parlament és el Projecte de Llei de modificació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, llei que es va aprovar l'any 90 amb una important negociació, òbviament amb el marge de negociació que permet un parlament en què un grup polític, en què Convergència i Unió, té la majoria absoluta. Iniciativa per Catalunya fa un balanç positiu d'aquella negociació. La LOSC, la Llei d'ordenació sanitària, no reflecteix el model sanitari que IC voldria per a Catalunya, però en aquella negociació aconseguírem dues coses fonamentals.

En primer lloc, introduir aspectes d'un gran contingut polític, com són la universalització de l'atenció sanitària, l'increment del control democràtic, amb la participació d'ajuntaments i sindicats en els organismes de direcció del Servei Català de la Salut, l'increment de la funció dels municipis en qüestions sanitàries, i una cosa molt important avui en el debat que tenim, que és suprimir l'article que introduïa la possibilitat de cobrar taxes i, per tant, obria una petita escletxa, una petita porta al finançament privat de la sanitat.

La segona cosa que aconseguírem amb aquella negociació —que, hi insisteixo, valorem positivament— fou posar frens, limitacions al model sanitari impulsat pel Govern: no vam aconseguir modificar el projecte, el model, però sí que vam aconseguir posar-hi frens. La principal evidència que

aquella negociació va assolir aquest objectiu és que avui, per poder aplicar a fons el model sanitari de Convergència i Unió, ha calgut modificar la Llei: aquesta és la principal evidència que la nostra negociació en aquell moment va ser positiva.

Avui ens trobem aquí per debatre aquesta modificació a la qual Iniciativa per Catalunya no donarà suport. Una modificació que fa dues grans coses: en primer lloc, impulsa la gestió de centres, serveis i establiments sanitaris amb entitats de base associativa, mercantils o d'altres –segons la fórmula jurídica que escullin–, de propietat íntegrament privada; la segona gran cosa que fa aquesta Llei és que el Servei Català de la Salut a partir d'ara serà un ens públic que serà regit pel dret privat. Aquest fet, especialment el que fa referència a la primera qüestió, a la gestió privada, produeix un esbiaixament total dels models de gestió possibles previstos a la Llei d'ordenació sanitària en el seu article 7.2. Aquest article preveu que, en primer lloc, la gestió, la pot fer directament el Servei Català de la Salut, i, en segon lloc, la pot fer de forma complementària, compartint-la ell amb altres ens públics, o la gestió privada. Nosaltres plantejem: per què no impulsen vostès un model de descentralització, un model de separació entre finançament i provisió, que la deixi, que deixi la provisió a mans de l'Administració pública, en mans dels ajuntaments? Per què no fan vostès el model suec, que és que, aquesta separació de provisió i finançament, no la deixen a mans de la gestió privada, sinó a mans de la gestió dels ajuntaments? En això ens haurien tingut al seu costat.

Per què Iniciativa per Catalunya s'oposa a aquesta reforma d'avui? En primer lloc, perquè no resol els principals reptes que té la sanitat catalana. Quins són aquests reptes, al nostre parer? En primer lloc, la insatisfacció de la població en relació amb l'atenció sanitària, insatisfacció principalment en les llistes d'espera, amb l'escàs temps de visita, amb el tracte d'alguns professionals i amb la desatenció dels aspectes hotelers. El segon gran repte, quin és, al nostre parer? La necessitat d'un increment de la despesa sanitària –any rere any, per exemple, es redueix la inversió en els centres propis. Aquest increment hauria d'anar acompanyat d'una adequada i eficient gestió d'aquesta, que passa necessàriament per l'aplicació d'una rigorositat pressupostària avui inexistente i la modificació del sistema de pagaments dels hospitals, que avui va en contra de l'eficiència.

El segon gran motiu pel qual Iniciativa per Catalunya s'oposa a aquesta Llei és que, de l'experiència d'altres països, se'n deriven els efectes perversos que pot comportar. Vostès copien el model de reforma anglès, impulsat pel Govern Thatcher, que, a més d'haver produït efectes perversos que després mencionaré, partia d'una realitat històrica ben diferent a la nostra. Una de les premisses bàsiques de la política sanitària és respectar i partir de la història de cada país: no hi ha dos països que puguin aplicar el mateix model, perquè tenen històries diferents i realitats diferents. La concertació hospitalària a casa nostra tenia un sentit clar, i li hem donat suport perquè la realitat social de què partia ho

afavoria, però el que no és de rebut és el desmantellament de l'atenció primària pública, de gestió pública, per gestionar-la privadament: això no té en compte cap història del nostre país.

De l'experiència anglesa, avui ja en tenim un balanç; un balanç que no fa Iniciativa per Catalunya, un balanç que fa, per exemple, el catedràtic de l'Escola de Salut Pública de la Universitat John Hopkins, Vicente Navarro, que relata els següents efectes perversos a quatre anys de la seva aplicació. En primer lloc, la reforma, aquesta reforma sanitària duta a terme per la senyora Thatcher, no ha fet que augmentés la capacitat de decisió de l'elecció de la ciutadania ni en l'elecció de metge general ni de l'hospital. El segon efecte pervers és que els hospitals donen prioritat als pacients que hi vénen derivats de les mútues, ja que el pagament de l'atenció sanitària prestada per l'hospital és més elevat quan el pacient prové d'una mútua; aquestes mútues, en general, atenen els sectors de la població amb més ingressos econòmics; les llistes d'espera són menors per atendre aquelles persones que per atendre les que vénen derivades dels metges que no pertanyen a mútues. Això ha significat –i els vull cridar l'atenció sobre aquest fet– que la introducció d'aquest tipus de mercat ha creat una dualitat de serveis que segueix, en certa mesura, la dualitat social. Un tercer efecte pervers és que es produeix una selecció adversa de les persones: les mútues intenten atreure determinats sectors de la població enfront d'aquells que tenen malalties costoses, malalties cròniques, malalties amb sida. El quart efecte –i aquí vull cridar l'atenció al conseller especialment, perquè en la seva introducció hi ha fet referència– és que augmenta la despesa administrativa: el primer any de la reforma Thatcher va augmentar aquesta despesa en un 6,8%; el segon any va augmentar en un 6,2%, i el tercer any va augmentar en un 4,2%. Per tant, d'estalvi, res, senyor conseller. L'últim efecte pervers: cap mútua ha acabat l'any amb dèficit i totes han tingut estalvis generats sobretot per la reducció de la despesa farmacèutica. L'interrogant que apareix és si aquests estalvis són justificables o no des del punt de vista de la necessitat dels pacients. La resposta a aquest interrogant, l'haurien de donar els sistemes d'informació sobre qualitat, sistemes que, encara que dissenyats en la reforma, han tingut un desenvolupament molt lent en la seva posada en marxa.

Vull afegir a aquest balanç una altra valoració que fa Julio López Bastida, màster de l'Escola d'Economia de Londres, que diu –fixi's que són experiències diferents: aquest fa la valoració del model d'Estats Units–, diu: «El éxito obtenido de las organizaciones de mantenimiento de la salud en bajar el gasto, el tanto por ciento de hospitalización, y reducir el gasto hospitalario, está en relación a seleccionar los pacientes con menos riesgos» –el que anomenem selecció adversa– «así como las decisiones de los médicos de tratar a los pacientes de menor complejidad, en vez de los tratamientos con mayor coste y eficiencia.» A aquest preu, nosaltres no volem aquesta reforma.

Davant de tot això, Iniciativa té uns quants interrogants que li vol plantejar al Govern, perquè la redacció de la Llei

no els enfronta i la gestió del model sanitari que ha fet Convergència i Unió tampoc. Com es garantirà des del Govern l'equitat entre totes les persones de Catalunya en l'accés i la qualitat de l'atenció? Com es controlarà des del Govern que les empreses que gestionin els serveis sanitaris no facin selecció adversa de les persones a atendre o, per exemple, no derivin innecessàriament totes les qüestions més complexes al servei gestionat pel sector públic? Com es controlaran les funcions de promoció de la salut que necessàriament han de fer els equips d'atenció primària i altres recursos sanitaris? Com ho farà, el Govern, això? Com es controlarà la quantitat de professionals, la dedicació, el salari d'aquells professionals que treballin en aquestes entitats mercantils? Què succeirà si, del que vostès anomenen bona gestió, es produeix un superàvit? En què revertirà? Què faran, vostès? El que fa el model anglès, que és que els beneficis que es generen a partir de la gestió sanitària reverteixen en les persones, i el benefici que es genera a partir de l'estalvi de farmàcia reverteix a la mútua? O el que deia l'Informe Abril, que és que els estalvis de farmàcia havien de repercutir en els professionals? Què triaran, vostès? Què succeirà si, per contra, aquestes entitats de base associativa fan fallida? Qui assumirà aquesta fallida? Les persones, els professionals o l'Administració pública? Tots aquests interrogants, avui no estan contestats. En qualsevol cas, la realització dels controls que caldrien per garantir que aquesta reforma no tingués efectes perversos és costosíssima. L'exemple anglès que els acabo de citar n'és un. Em remeto, per tant, a la seva experiència.

Aquests interrogants no estan contestats a la Llei, i tampoc queden contestats per la gestió feta aquests cinc anys d'aplicació de la LOSC. La relació que vostès han aplicat, amb el seu toc privat, no ens plau, a Iniciativa per Catalunya, no ens plau. Com poden justificar vostès que després de la ja llarga experiència de concertació amb el sector hospitalari no existeixi avui una mecànica de valoració de resultats en termes sanitaris? Vostès fa poc que concerten amb la primària, però amb l'hospitalària fa temps que hi concerten: no tenim un balanç, avui, de resultats d'això.

Per què quan hi ha llistes d'espera a l'Hospital del Parc Taulí, en comptes d'augmentar el nombre d'activitat concertada amb el Parc Taulí, una entitat pública, deriven els pacients a l'Hospital General de Catalunya, que no és de la XHUP? Per quin motiu, això? Per què aquest privilegi, en aquest cas, d'un hospital privat, que ni tan sols és de la XHUP, en detriment d'un hospital públic com és el del Parc Taulí? Per què potencien l'Aliança, una mútua privada, com a entitat gestora de centres públics, quan han estat incapaços de gestionar casa seva? Per què cada any distribueixen milers i milions de pessetes en clàusules addicionals de suport a l'activitat hospitalària, en comptes d'incloure aquests diners, que són repartits discrecionalment, en el concert, que seria una forma molt més objectiva de distribuir-ho?

El seu balanç de relació amb el sector privat no ens mereix la suficient confiança com per donar suport avui a aquest Projecte de Llei. Mirin quin comentari mereix el seu model de gestió al mateix catedràtic que he citat abans, de la

John Hopkins. Tradueixo... Diu: «En la introducció de mercats en sanitat, la mediació política de les relacions contractuals és molt important», diu ell. «El mercat està altament influenciat per consideracions polítiques, en les quals el clientelisme polític juga un paper determinant. Són ben coneguts els casos de concertació amb criteris polítics més que econòmics. Una situació fàcilment reproducible per l'escassa transparència de l'Administració pública espanyola. Així és ben conegut, a Catalunya, el cas dels hospitals convergents enfront dels hospitals socialistes, per citar només un exemple» —això no ho diu Iniciativa, eh?, Iniciativa també, però això ho diu també el catedràtic de salut pública de la John Hopkins.

La darrera raó per la qual avui demanem la retirada d'aquest Projecte de Llei és la manera com s'ha tramitat. No han permès el necessari debat social que cal per aplicar una reforma d'aquesta dimensió. Tot el debat que vostès han fet s'ha circumscrit al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut i al Consell de Salut. Amb aquest fet s'equivoquen. Vostès no volen el debat. Volen introduir reformes puntuals que tinguin un gran calat i que de mica en mica vagin imposant el seu model. Model que els hem dit repetidament que no compartim. Amb aquesta manera de fer s'equivoquen. La població no assumirà mai una racionalització del sistema sanitari si no participa del debat sobre aquest. Mai podrem nosaltres imposar reformes de veritat quan calgui si no som capaços de generar debat social. I amb el procediment que vostès han seguit per debatre aquesta Llei han impedit el necessari debat social.

Per últim, voldria dir que Iniciativa no es vol corresponsabilitzar d'aquesta reforma. Són massa els riscos dels quals no estem en disposició de corresponsabilitzar-nos. Qui amb el seu vot afirmatiu avui aprovi aquesta reforma haurà de donar explicacions en el futur dels seus efectes perversos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Com que totes les esmenes a la totalitat són de retorn, les agruparíem en la seva tramitació. Per consegüent, correspon ara defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la tramitació d'aquesta Llei ha estat extraordinàriament ràpida. De fet, no acabem d'entendre quins han estat els motius que han provocat aquesta pressa, ja que si bé els canvis en la Llei són importants, tampoc són tan substancials com per pensar en revolucions molt importants en el camp sanitari, almenys a curt termini. És cert que hi ha una amenaça..., si em permeten l'expressió, una amenaça d'eleccions anticipades, i això és possible que hagi fet agafar pressa al Govern en alguns temes. Però segurament que, posats a revisar la Llei, entenem que s'hauria pogut fer, doncs, amb molta més calma, amb més tranquil·litat i, d'algun manera, paint-la molt millor. És a dir, amb més diàleg i amb més reflexió: diàleg amb el sector, que en alguns ca-

sos expressa greus preocupacions per alguns dels aspectes de la sanitat que no han estat ben resolts, o d'altres, com per exemple el Pla de salut, que no estan prou desenvolupats, o que no van prou en qüestió de temps en la línia que haurien d'anar; diàleg amb els grups polítics, per tal de poder analitzar molt més a fons l'adequació de la Llei a les circumstàncies que estem vivint a l'any 95, és a dir uns quants anys després d'aprovar la Llei. En definitiva, hi ha sens dubte molts elements que si més no s'haurien de posar damunt la taula i poder, entre tots plegats, analitzar i avaluar per tal de saber l'evolució de la sanitat de Catalunya i quines eren les reformes que calia fer d'aquesta Llei, saber quins són exactament els factors que contaminen la política sanitària que es fa i que es vol fer des de Catalunya. I aquí, evidentment, hi ha un paper important reservat a l'economia.

Resumint, entenem que hi ha elements prou importants per reformar la Llei, però potser no necessàriament aquells que ara ens disposem a discutir davant d'aquesta cambra. I amb això no volem dir que no siguin importants, però potser hi havia alguns altres temes que també eren susceptibles d'haver estat tractats avui.

També ens agradaria desdramatitzar una mica el tractament que ha tingut aquesta Llei. Tot i ser una llei important, nosaltres entenem que la reforma que s'hi està plantejant no deixa de ser una reforma relativa, i el cert és que el nombre d'esmenes presentades és bastant inferior al que una llei en tràmit normal acostuma a tenir. Però d'alguna manera també ens agradaria situar el debat en el seu lloc precís i en el seu lloc exacte. Probablement, probablement, un debat més intens hauria sigut necessari i prudent fer-lo abans d'aquesta reforma i, per tant, això també hauria condicionat definitivament la reforma.

Pel que fa al Projecte presentat, hem de manifestar d'entrada que la postura del nostre Grup Parlamentari, en primer lloc, ha intentat ser la de coherència amb el posicionament que ja es va fer quan ja es va aprovar la Llei, és a dir ara fa cinc anys; en segon lloc, i a partir de l'anàlisi de les propostes que s'hi fan, intentar avançar en el que de fet és una reforma mínima, però al capdavant reforma, del sistema sanitari de Catalunya. És indubtable, també, que els elements jurídics i d'índole econòmica juguen un paper molt important en el text presentat. Probablement, molt més que els elements estrictament sanitaris.

Al darrere d'aquesta Llei, en el fons, nosaltres hi veiem una lectura més aviat pessimista del funcionament de l'Administració pública. És notori que el bloqueig econòmic i també administratiu que pateixen les administracions, especialment les locals i l'autonòmica, fa que s'hagin de plantejar fórmules noves, fórmules diferents, que d'alguna manera permetin sistemes de gestió que ajudin a agilitar l'administració, en aquest cas la sanitària, i a desbloquejar, doncs, alguns dels aspectes que en el funcionament ordinari queden aturats o mal resolts.

Fins aquí, doncs, podríem fer una lectura més o menys positiva de la Llei, del Projecte presentat. Fins i tot si afegim la voluntat expressada en alguns articles de donar un major

protagonisme al personal sanitari en la gestió del sistema, encara podem consolidar més aquesta lectura que d'entrada hem manifestat com a més o menys positiva. És a dir, filosòficament podem dir que compartim alguns dels criteris que han motivat a fer la Llei, tot i que reconeixem que n'hi ha d'altres que s'haurien pogut fer i no s'han fet.

També hem de dir que no estem en contra de la filosofia que aquesta pretén expressar. Probablement la nostra oposició, i d'aquí ve l'esmena que vam presentar a la totalitat, és molt més deguda a una qüestió de forma. Però abans de les formes potser cal veure altres aspectes del fons que, finalment, també condicionen el nostre posicionament definitiu.

Històricament aquest país s'ha caracteritzat per una capacitat d'autoorganització que va més enllà del que les mateixes administracions havien aconseguit per al país o havien estat capaces de fer. Això va fer que alguns dels dèficits que es generaven a la societat, en comptes de ser resolts per la mateixa Administració pública, eren resolts, o com a mínim substituïts, per i des de la societat civil. Històrics són els exemples en matèria d'ensenyament, i també, especialment, en matèria de sanitat. Aquesta diguem-ne tradició ha fet que la línia que separa la cosa pública d'allò que no és públic, i no necessàriament privat, sigui una línia extraordinàriament ambigua. Què és públic, avui? Allò que fa l'Administració, només? Allò que fa la Generalitat, només? On és, realment, aquest límit?

Tot això es complica molt més quan parlem de model i de gestió. És possible compatibilitzar model públic amb gestió privada? O, de fet, quan el model és públic per definició la gestió també ho és, encara que s'utilitzin tècniques de gestió privada?

Ja sé que això probablement siguin cables o preguntes diguem-ne innocents, que de fet tenen a veure amb la Llei que avui s'aprovarà, doncs, més aviat de passada, però de vegades, de vegades, tenim la sensació que a l'entorn de la sanitat hi ha un debat sustentat sobre una base falsa, o que en tot cas s'aguanta sobre aquesta difícil i dèbil línia que separa els conceptes de públic i d'allò que no ho és, incloent-hi allò que és privat. Aquest és un altre dels arguments pels quals, d'alguna manera, ens agradaria desdramatitzar el text presentat i realment posar en el seu lloc aquest Projecte de Llei.

Voldríem també deixar clar d'entrada que la nostra postura és inequívocament clara i favorable a la línia de garantir i potenciar una sanitat pública de qualitat i a l'abast de tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Nosaltres no optem pas per la sanitat privada, però tampoc ens agrada ni, primer, que es desviï el debat sobre la gestió sanitària ni, segon, que se simplifiqui tot en un fals debat sobre allò que és públic i allò que no ho és, o sobre allò que és privat i allò que no ho és.

Aquest debat s'agreuja encara més, i no sense raó, perquè hi ha una tendència cada cop més important a creure que tot allò que és públic, que tot allò que està vinculat a l'administració, sigui l'autonòmica, sigui l'estatal, sigui la municipal, és en aquests moments sinònim d'ineficàcia i, fins i tot, en

alguns casos, d'incompetència. I això, és clar, tampoc és ben bé així.

Es fa difícil, doncs, trobar el punt d'equilibri adequat. Es fa difícil, doncs, racionalitzar tota aquesta qüestió. La tradició ens ha marcat una línia, les circumstàncies l'han condicionat, i ara estem assistint a un debat interessant i necessari, però en el qual no s'han posat totes les cartes damunt la taula.

Hem parlat fins ara de fons, quan en realitat hem dit que els motius bàsics de discrepància eren les formes. Nosaltres entenem que la reforma d'aquesta Llei que ha presentat el Govern no canvia el model, estrictament, però també els hem de reconèixer que ens fa patir que en la concreció de l'articulat es deixaven esquerdes importants, massa importants com perquè a la pràctica es pogués produir alguna mena de privatització encoberta del sistema sanitari a Catalunya. L'objectiu de les diferents esmenes que va presentar el nostre Grup Parlamentari era, doncs, aprofundir molt més en aquesta línia de control públic, malgrat que hi pogués haver una definició en la Llei en la línia d'adoptar tècniques de gestió privada en l'administració pública de la sanitat. Què és més fiable, preguntem —amb tota la innocència del món, hi insisteixo—, per exemple la línia habitual pressupost, execució del pressupost, intervenció en l'execució, o bé pressupost, execució, auditoria —que és una figura que en aquests moments, a nivell d'administració, s'està contemplant d'una manera com a molt seriosa, i, per tant, tot i ser una tècnica de gestió privada, el que és evident és que té un resultat en el que seria en aquest cas l'administració pública—, què és més rendible, tant des del punt de vista de gestió com des del punt de vista econòmic? Aquest és un element que indubtablement s'haurà d'estudiar en el futur.

Així, doncs, el gruix d'esmenes anava en aquesta direcció, en què, tot i optar per un model per a nosaltres més avançat —és a dir, estem d'acord a ser valents i fer passos endavant i intentar avançar, i avançar evidentment és un risc, en aquests moments—, volem que quedi clar que mai es pot perdre el control de la gestió ni de l'administració dels recursos ni tampoc de la qualitat dels serveis, que sempre i inexcusablement ha d'estar en mans, únicament i exclusivament, de l'administració pública —del Govern, en aquest cas. Era aquest el sentit de les esmenes presentades. Era aquest el motiu pel qual el nostre Grup va presentar l'esmena a la totalitat.

Ja avanço, senyor president, que en funció de l'acord assolit amb les transaccions, que es presentaran posteriorment, retirem l'esmena a la totalitat. Però en tot cas permetin-me que expliqui, aprofitant aquesta intervenció, el sentit de les esmenes puntuals que havíem presentat i, així, amb aquesta intervenció, acabaríem el nostre posicionament respecte a aquest Projecte de Llei.

Per tant, doncs, senyor president, anuncio la retirada de l'esmena a la totalitat.

Pel que fa a les esmenes puntuals —són les números 4, 7, 21, 27, 33, 43 i 51, del nostre Grup—, li anuncio també, senyor president, que retirem la número 43, i que tota la resta

seran motiu de transacció, que després, doncs, ja tindrem ocasió de parlar.

Quin era el sentit d'aquestes esmenes que nosaltres presentàvem? L'esmena número 4, en concret, feia referència... —igual que la número 7, tenen totes dues el mateix sentit—, d'alguna manera era que, per una banda, es garantís el control públic de la gestió del Servei Català de Salut i de la despesa del Servei Català de la Salut, però en cap cas tampoc s'hagués de renunciar a sistemes que, tot i ser utilitzats en el que seria la tècnica privada de gestió, poden tenir algun rendiment i d'alguna manera un èxit important en l'aplicació en el que és el sistema públic. Així, parlàvem d'alguna manera que el Departament de Sanitat havia d'establir aquestes mesures de control en la gestió i en la despesa, i també, al mateix temps, la possibilitat, d'alguna manera, que s'incorporés la figura de l'auditoria a la Llei, per tal que aquesta fos una figura també contemplada en la gestió del que havia de ser la sanitat.

D'altra banda, també, en una altra esmena, el que plantejàvem era donar més protagonisme al Consell de Direcció del sector sanitari, sobretot en el que feia referència a alguns temes més concrets. Els consells de direcció dels sectors poden ser reformats, d'alguna manera aquesta Llei ho contempla, i, per tant, d'alguna manera, també, volíem que es garantís que les seves funcions no es veien, en cap cas, minvades.

Un altre dels temes que ens preocupava era la redacció d'alguns aspectes, com per exemple, doncs, en un cert moment, quan es parla dels concerts, s'anuncia que els principis de publicitat i concurrència..., «s'ajustaran amb caràcter general»..., és a dir, hi havia, d'alguna manera, uns problemes de redacció; nosaltres entenem que quan es diu que s'ajustarà amb caràcter general als principis de publicitat i concurrència, doncs, d'alguna manera s'està deixant una porta oberta que es facin coses que no s'han de fer, i no volem dir que el Govern, en aquests moments, o el Govern que hi ha en aquests moments ho hagi fet mai, ni tan sols tingui intenció de fer-ho, en absolut, però, en tot cas, la redacció quedava fluixa, i entenem que, tot i que això podria ser justificable en alguns casos, sobretot en comarques en què hi ha un índex de població més baix, evidentment aquesta norma era per a tot el país i, per dir-ho d'alguna manera, calia millorar el text que estava presentat.

I, en definitiva, l'última esmena era reincidir una mica en el mateix: deixar ben clar que la Generalitat de Catalunya no vol ni pot ni ha de renunciar al control públic de la gestió i de la despesa, ja que és funció de qualsevol govern exercir-la per tal de millorar el que és l'Administració pública.

Aquest era el sentit de les esmenes que havíem presentat, totes anaven en la mateixa direcció, totes anaven en la mateixa línia, aquesta línia que hem intentat expressar, d'una certa preocupació perquè es garanteixi i perquè quedi ben clar que el que en definitiva es pretén és la defensa de la qualitat de la sanitat pública, de tota la sanitat pública. Jo recordo una vegada, en una intervenció de les primeres que vaig fer en aquesta cambra, que vaig parlar d'ajuntaments

de tal o de tal altre partit, i el senyor Farrés, doncs, em va més o menys renyar, amb to, evidentment, amical, en el sentit de dir que no hi ha ajuntaments d'Iniciativa ni ajuntaments dels socialistes, hi ha ajuntaments dels ciutadans. Doncs jo suposo que la seva explicació dels ajuntaments d'aleshores, que evidentment vaig aprendre i no ho he dit mai més, també serveix per als hospitals: no hi ha hospitals socialistes ni hospitals convergents, ni tan sols hospitals d'Esquerra Republicana, hi ha hospitals que, en principi, han de servir i han de ser, d'alguna manera, garants que hi ha una sanitat pública, una sanitat pública de qualitat i una sanitat, en definitiva, al servei dels ciutadans.

Malgrat la rapidesa en el tràmit d'aquesta Llei, voldria també que constés l'agraïment a la disponibilitat que hem trobat en el diputat ponent de la majoria, el senyor Padrós, com al Departament, per les facilitats que s'han donat en el tràmit d'aquesta Llei, que, tot i això, insisteixo que, d'alguna manera, tenim la sensació que hem desaprofitat una certa oportunitat de poder debatre molt més, amb molta més profunditat, una llei que, si bé, doncs, té alguns aspectes que es reformen, també és evident que té molts altres aspectes que ens hauria agradat que s'haguessin pogut debatre de cara a això, que potser alguns dels temes que en aquests cinc anys han evolucionat d'una manera o una altra o que han estat condicionats de manera important per algun o altre tema, moltes vegades un factor extern, doncs, hauria estat un bon moment per fer aquest tràmit de la manera més tranquil·la i més pausada possible.

Això no ha estat possible; en aquests moments el que tenim és això i, per tant, amb això hem de treballar. Aquesta és la postura, el posicionament del nostre Grup Parlamentari, i amb aquesta intervenció, senyor president, a part de retirar l'esmena a la totalitat, dono per defensades totes les esmenes del nostre Grup.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Esmena a la totalitat presentada pel Grup Popular; per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 15/90, d'ordenació sanitària de Catalunya, conté algunes modificacions per tal d'adaptar el règim de recursos a la Llei 30/92, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, així com per adequar al règim de contractació la nova Llei 13/95, de contractes de les administracions públiques, i conté també algunes reformes com les de les unitats funcionals del sector sanitari.

Hem de reconèixer, en honor a la veritat, i per començar la defensa de la nostra esmena a la totalitat, el tarannà dialogant i negociador de la Conselleria de Sanitat i del mateix ponent del Grup de la majoria, senyor Padrós, en la tramitació del Projecte de llei avui a debat.

El Grup Popular entén que en un àmbit tan complex com el sanitari, en què intervenen tants agents socials i que mou un tan formidable volum de recursos, es necessita per donar

passos en una direcció de progrés una bona disposició per cercar acords, disposició, per altra part, que sempre ha mostrat el nostre Grup Parlamentari i que tant notem a faltar en altres conselleries del Govern de la Generalitat.

Quan un grup parlamentari presenta una esmena a la totalitat pot basar el seu rebuig en dos arguments essencials. El primer argument possible seria la disconformitat bàsica en el què del projecte, és a dir, el desacord en la filosofia de fons de l'instrument legal que ve a modificar una part de la realitat social en una direcció divergent de la que es considera com a encertada. Un segon argument possible es dona quan en el marc conceptual hi ha una clara coincidència i també en els mateixos objectius, però subsisteix una franca discrepància en el *timing*, en la velocitat de la implantació de la normativa que pot fer perillar fins i tot la consecució dels seus objectius.

En aquest marc, les dues modificacions bàsiques que introdueix el projecte són, per una banda, que el Servei Català de la Salut pugui subjectar, en termes generals, les seves relacions jurídiques externes al dret privat i, per una altra, que les regions sanitàries puguin establir contractes per a la gestió de centres, serveis i establiments de protecció de la salut, d'atenció sanitària i sòcio-sanitària amb entitats de base associativa.

És a dir, el projecte permet que el Servei Català de la Salut pugui aplicar mecanismes de gestió empresarial actuant en l'espai del dret privat en alguns àmbits de la seva activitat i introdueix també, en opinió del nostre Grup Parlamentari, una privatització del sistema sanitari públic excessivament tímida.

Pel que fa a la primera modificació important, no tindríem en principi cap inconvenient per votar favorablement una disposició que permetés agilitar la gestió del Servei Català de la Salut i arreglar el nyap jurídic que varen iniciar amb l'aprovació del Decret 26/91, pel qual s'estableix el règim jurídic i es desplega l'estructura i l'organització central del Servei Català de la Salut, declarat nul pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, com tots vostès saben, la qual cosa els va obligar a publicar novament el decret, aquesta vegada complint l'article 130.4 de la Llei de procediment administratiu, i em refereixo al Decret 131/94, del 30 de maig, instrument també invàlid perquè el Servei Català de la Salut pogués ajustar algunes de les seves actuacions al dret privat. El nostre Grup Parlamentari considera que la modificació que incorpora el Projecte de llei ha resolt la qüestió de legitimació del Servei Català de la Salut per actuar en espais de dret privat, perquè ara sí que se l'autoritza per Llei, tal com preceptivament disposa la Llei 4/85, de l'Estatut de l'empresa pública catalana, però no ho arreglen del tot, ja que continua vigent la resolució del 17 de maig del 93, que dona publicitat al Reglament de contractació del Servei Català de la Salut, quan, com reiteradament hem dit, es tracta d'una disposició de caràcter general que, com a mínim, ha de ser dictada mitjançant una ordre.

Una altra qüestió que ens preocupa és la trajectòria del Servei Català de la Salut pel que fa a la seva prudència en la

selecció de contractistes: s'han adjudicat contractes d'obres a empreses que no estaven classificades com preceptivament disposava l'aleshores vigent Llei de contractes de l'Estat, vulnerant legislació bàsica, i, per tant, tots els contractes celebrats amb les esmentades empreses són nuls de ple dret, la qual cosa pot donar lloc que el Servei Català de la Salut sigui responsable dels pagaments derivats d'aquests contractes, que suposen el 22% de la seva adjudicació directa d'obres.

En relació amb la segona vessant de la reforma, hem de dir que la funció de l'Administració pública en l'àmbit sanitari és garantir la prestació de serveis de prevenció i assistència sanitària d'alta qualitat i que aquesta prestació s'adeqüi a les necessitats de la població. El fet que els serveis es prestin a través de funcionaris, de personal contractat o de convenis i concerts amb entitats externes ha de respondre a consideracions d'optimització que afecten la qualitat de l'assistència i la despesa que suposa per a l'erari públic. L'OCDE, en un recent document, recull que la reforma sanitària és l'any 95 una qüestió política principal en molts dels països que la integren, ja que estan convençuts que l'increment dels impostos o la retallada de les prestacions resultarà inevitable si no es realitzen canvis més profunds que els portats a terme al llarg dels anys vuitanta. Els objectius econòmics que podran garantir el manteniment dels sistemes de salut són el control de la despesa sanitària total i l'eficiència per aconseguir la millor qualitat d'assistència i satisfacció de l'usuari a un menor cost: en el supòsit que ens ocupa es compleixen ambdues condicions, amb un avantatge addicional, com veurem, per als professionals que opten per la fórmula proposada.

Com hem vist, un punt cabdal en el sistema de salut és la garantia de qualitat de la prestació, i la porta el fet que aquests professionals, en primer lloc, han superat les proves i requisits d'admissió per a la prestació dels seus serveis en el sistema de sanitat pública i, en segon lloc, si han acreditat la seva competència professional i, per tant, la qualitat de la prestació, en els centres en els quals han estat destinats i aquesta, per tant, és coneguda per l'Administració, que podrà així optar per contractar uns serveis de resultats o d'eficiència contrastada. A tot això s'han d'afegir els avantatges de cost i flexibilitat.

Cal recordar que les funcions de l'Administració pública, atenent l'interès general, estan minuciosament reglades pel que fa a les finalitats que es persegueixen, els mitjans a utilitzar i els procediments de presa de decisions i control de les actuacions. Si els serveis es presten des d'una d'aquestes entitats de base associativa que recull el projecte, concepte genèric que nosaltres modifiquem, o intentem modificar, amb les nostres esmenes al text articulat, l'Administració pot limitar-se al finançament, a fixar les condicions i supervisar la quantia, idoneïtat i qualitat dels serveis, activitats que, per una altra banda, efectivament ja realitza. En canvi, els processos de presa de decisions, la prioritització d'opcions, l'assignació de funcions i l'organització de l'assistència a prestar pot determinar-se amb criteris menys restric-

tius. Es guanya temps i, consegüentment, es millora l'eficiència.

Aquests millores es tradueixen en menors despeses, que redundaran, en part, en la reducció de la despesa de l'Administració pública i, en part, en millores retributives dels professionals que opten per aquesta via, així com en beneficis per als ciutadans, traduïts en una menor exigència tributària i en una major motivació dels qui els atenen. Aquesta apreciació pot completar-se afegint una dimensió derivada del major dinamisme. En la prestació dels seus serveis els professionals troben noves maneres de millorar la seva tasca, coneixen innovacions que s'han mostrat eficaces en àmbits similars i poden aplicar-les amb rapidesa, la qual cosa millora l'assistència als beneficiaris del sistema de salut pública.

L'Administració pública, en canvi, pel caràcter reglat dels seus procediments, com ja he esmentat, està obligada a adequar els seus mecanismes operatius amb lentitud i després del compliment d'un seguit de requisits formals que en l'àmbit privat poden accelerar-se notòriament i incorporar amb major celeritat les innovacions.

Pel que fa als professionals que opten per la possibilitat de deixar la seva condició de funcionari per actuar en l'àmbit de l'economia privada, s'ha de dir que hi ha una alta probabilitat que siguin les persones amb més iniciativa i confiança en la seva competència professional les que l'escullin, ja que la nova situació els obre unes possibilitats de millora econòmica majors que les que els pot oferir la mateixa Administració.

Aquest incentiu, juntament amb la seva nova capacitat d'organitzar les seves funcions, configura un incentiu susceptible de millorar el seu rendiment i, addicionalment, un major grau de satisfacció professional dels quals es derivarà un increment de la sensibilitat vers les necessitats i satisfacció dels usuaris del sistema de sanitat pública. En aquest sentit, cal recordar l'enquesta Blendon, que vostès deuen conèixer, segons la qual el 77% dels ciutadans creuen, en termes absoluts, que el sistema necessita canvis fonamentals o una completa reforma i, en termes relatius, dels onze països estudiats, només a dos, Itàlia i els Estats Units, la insatisfacció és major que a Espanya.

Com a contrapartida als avantatges dels nous sistemes esmentats, es troba l'assumpció d'un cert risc per als funcionaris que hi optin, però el projecte ofereix, des del nostre punt de vista, la possibilitat d'acollir-se a una excedència voluntària que els permet mantenir-se en el cos o categoria d'origen en el termini de tres anys, amb la qual cosa aquest desincentiu desapareix.

L'evidència més palmària dels avantatges d'aquesta opció és l'adopció d'aquesta via en altres països, tant pel que fa a la prestació de serveis sanitaris com en altres funcions del sector públic. Aquí mateix l'experiència d'activitats concertades amb sanitat avala seriosament l'orientació assumida.

Dit això, per què hem presentat aquesta esmena a la totalitat, pel que fa a aquesta vessant de la reforma, si el Grup Popular, en el debat de la Llei estatal l'any 85, proposava ja

que es contemplessin les institucions privades en tractar les prestacions sanitàries públiques, ja que en un altre cas –dèiem– no es pot parlar de gestió integral de la sanitat ni es pot garantir el dret a la salut proclamat a la Constitució? El motiu rau en allò que hem dit, reiteradament, en aquesta cambra, tant en els debats de pressupostos com en altres tramitacions parlamentàries: la Conselleria de Sanitat pot enorgullir-se d'haver estat capdavantera –com reiteradament ens diu l'honorable conseller– en l'aplicació de les propostes del conegut com a Informe Abril, i, com el mateix autor de l'Informe reconeix, el que motiva la nostra esmena no és la naturalesa i objectius de la reforma, sinó la lentitud de l'aplicació. El tren entenem que va en bona direcció, però encara manca carbó a la màquina, i el nostre Grup Parlamentari creu que aquesta deficiència s'hauria de corregir com més aviat millor. Cal corregir, per exemple, que moltes subvencions a l'explotació es donen o es donin amb la més absoluta discrecionalitat i opacitat i sempre en resulti beneficiat el mateix hospital, que, per una altra banda, i casualment, és l'únic del qual s'ocupa directament la Conselleria pel que fa al seu dèficit.

Després de tot l'exposat, i davant el fet que el Grup de la majoria ens ha obert l'expectativa d'incorporar gran part de les esmenes del nostre Grup Parlamentari, i també per tal d'incentivar que segueixen en la línia desburocratitzadora de les prestacions sanitàries a Catalunya, anunciem la retirada de l'esmena a la totalitat, que esperem que serveixi d'al·licient i estímul perquè ho facin amb major rapidesa, ja que, altrament, tal com hem manifestat a l'inici de la defensa d'aquesta esmena a la totalitat, no aconseguirem els objectius d'eficiència que poden fer efectiu el dret a la salut que reconeix la Constitució a tots els ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Cap torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula el diputat senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, abans de posicionar-me, de fer el torn en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, voldria manifestar el meu agraïment personal i en nom del meu Grup Parlamentari per l'actitud o pel tarannà que han manifestat tots els grups polítics, sense excepció, per la manera com hem discutit en poc temps, però, com hem dit i hem expressat moltes vegades, quan hem parlat del tema sanitari, hem discutit i continuarem discutint, hi haurà possibilitats, altres possibilitats, altres moments en els quals podrem continuar-ne parlant. També no voldria deixar passar l'ocasió per manifestar també d'una manera molt específica el meu agraïment personal, i també del meu grup polític, per la disposició, pel tarannà dialogant, manifestat pels ponents tant del Grup Popular, del Grup Socialista, del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup Mixt.

He escoltat atentament la defensa de l'esmena a la totalitat que acaba de fer la il·lustre diputada senyora Mayol, i ho he fet amb l'esperança de trobar nous elements a l'argumentació que des de fa setmanes, mesos, Iniciativa per Catalu-

nya ha posat sobre la taula, però aquests nous elements jo no els he trobat; s'ha mantingut, però, una defensa construïda, al meu entendre, sobre fallàcies. Amb el respecte personal que mereix la il·lustre diputada i el seu Grup que representa, intentaré demostrar, a través de la contradicció, on se sustenten aquestes fallàcies.

Primera fallàcia: que l'objecte d'aquesta Llei és la privatització de la sanitat pública, amb el seu conseqüent desmantellament. És una expressió que avui no l'hem sentida, però que jo sí que he tingut ocasió de poder-la sentir a través dels mitjans de comunicació. Jo vull fer notar a aquesta cambra, tal i com ha dit l'honorable conseller de Sanitat en la presentació d'aquest Projecte de Llei, que la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, aprovada per aquesta cambra el 1990, va crear efectivament el Servei Català de la Salut, eix de l'ordenació del sistema sanitari del nostre país, i aleshores vam definir que el Servei Català de la Salut era un ens públic institucional que era configurat per tots els centres i establiments sanitaris, independentment de la seva titularitat. Ja aleshores, a través de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, confirmàvem el model de sistema sanitari mixt de Catalunya i ratificàvem una política sanitària basada en la separació del finançament i la compra de serveis de la provisió d'aquests.

Aquesta política és la que s'està imposant, de fet i realment, en el debat sanitari que té lloc en el context dels països avançats, on els plantejaments estàtics han quedat obsolets i on l'aprofitament de tots els recursos sanitaris existents, sigui quina sigui la seva titularitat, és la prioritat fonamental, més encara quan existeix una clara limitació de la disponibilitat de recursos.

Aquest és el debat que vam fer el 1990, i ara, a través de la reforma d'aquell text, estem recordant. Però hi insisteixo: el debat sobre el model el vam tenir aleshores. Això no té res a veure, el nostre model i el debat sobre el nostre model, no té res a veure, senyora Mayol, amb el que està succeint al Regne Unit, on, possiblement, el debat es fonamenta més sobre el possible desmantellament del sistema sanitari públic. Però vostè ha posat un exemple, que era el de Suècia, i possiblement sí que hi ha més coincidències amb el que passa a Suècia, on –vostè no ho explica tot– sí que s'està incentivant la participació dels professionals, a través d'entitats de base associativa, en la intervenció en la gestió dels serveis d'atenció primària i, fins i tot més enllà –que això seria una qüestió que en aquests moments no podríem fins i tot ni plantejar en aquesta cambra–, la gestió dels hospitals.

Per tant, no diguin més que es desmantellarà el sistema sanitari públic, perquè això no és cert, això no és cert. No ha posat cap exemple ni cap evidència que això s'hagi pogut contrastar. Com tampoc és cert que aquest Projecte obre la porta a la privatització. Ens hem cansat moltes vegades..., el conseller de Sanitat ho ha explicat pel dret i per l'inrevés, que això no és cert. La Llei d'ordenació sanitària de Catalunya introdueix el dret privat, com ho fan altres ens de caràcter públic, amb finançament públic i amb control públic, però que es regeixen pel dret privat. O és que Renfe, per ci-

tar un exemple, o la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, no tenen aquest caràcter? Hi ha algú que afirmi que estan privatitzant els seus sectors? Què té a veure la privatització, com deia abans el senyor Benach, amb el fet d'introduir mecanismes de gestió privada en els organismes públics?

Una altra afirmació que vostè ha fet: que és que el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut no podrà controlar-ho o no ho està controlant tot? Per què diu que no hi ha balanç dels concerts? És interessant aquesta afirmació, per exemple, que ha fet vostè, que considera l'Aliança com una entitat privada considerada amb afany de lucre; és una consideració interessant que jo fins ara no l'havia sentit en un debat sanitari del nivell que estem tenint. És cert que vostès, l'any 1990, amb motiu de la discussió de la Llei, ja van manifestar que amb la formulació i el disseny del que havia de ser el Servei Català de la Salut s'obria la porta a la privatització, vostès ho van dir, això, però aleshores, quan de debò estàvem discutint i definint el model sanitari, vostès no van manifestar que el desacord fos tan insalvable com per retirar l'esmena a la totalitat que havien presentat. Ja sé que em pot dir que aquesta retirada fou conseqüència —com ha dit abans— del gran acord assolit en la resta de la Llei, però jo no tinc capacitat de parcel·lar les coses, les coses són importants o no són importants, són importants llavors o no ho són ara; ho són llavors i ho són ara. I a mi el que m'interessa és reconèixer i manifestar la meua satisfacció, perquè jo hi vaig intervenir molt modestament, en aquell acord, que en aquell moment vostès no van tenir inconvenient a retirar una esmena a la totalitat en la qual l'objecte fonamental de la Llei, amb totes les introduccions i millores que vostès van aconseguir a través de l'acord amb el Grup nostre, era la de definir el Servei Català de la Salut, el mateix que ara entenc que nosaltres, a través d'aquesta reforma, estem fent, recordant aquell debat, però que l'objecte del Projecte que estem discutint no està a qüestionar o definir el model, sinó preveure situacions que en el mateix debat del 1990 ja preveïem d'una forma genèrica.

D'aquell acord en va sortir una retirada d'esmena a la totalitat —ho reitero—, una esmena a la totalitat que qüestionava el model sanitari, el mateix que ara entenc que hi deuen haver altres motius, deuen existir altres motius per minimitzar la seva actitud d'aleshores i poder justificar la seva posició actual.

Segona fallàcia: vostès, en la seva defensa i en les esmenes a l'articulat, presenten com a gran novetat l'increment de la participació dels agents socials, de la freqüència de les reunions que han de tenir els organismes de direcció i de consulta del Servei Català de la Salut, i pot derivar efectivament i de manera explícita d'aquest plantejament la idea equívoca que vostès són els únics defensors de la participació democràtica en la política sanitària. Vostès saben tan bé com jo mateix que si hi ha un organisme públic, no solament en el conjunt de Catalunya, sinó en la resta de l'Estat, en el qual es reconegui i es garanteixi la participació de tots els agents socials tant en els aspectes consultius com en els de direcció i comandament al més alt nivell és el Servei Ca-

talà de la Salut. Formular les propostes que vostès fan a través de les esmenes presentades és del tot respectable, evidentment, però la manera genera equívocs.

Tercera fallàcia: afirmar que no es garanteixen prou els mecanismes d'informació i transparència. Caldria que algú em digués quan a algun membre del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut se li ha amagat algun document o informació demanada, com s'ha..., vaja, com jo he interpretat de la seva intervenció. D'altra banda, vull fer notar que a la mateixa Llei, amb l'aprovació d'aquest Projecte, es contemplan els mecanismes efectius de control d'aquesta gestió i que el text actual del Projecte de Llei es veurà millorat amb la incorporació d'una esmena transaccional, acordada entre el Grup de Convergència i Unió i els grups Socialista, d'Esquerra Republicana i Mixt. Els convido, senyors d'Iniciativa, a votar-la conjuntament.

Quarta fallàcia: afirmar que, a través de possibilitar —ja es podia fer amb l'actual Llei abans— la constitució d'entitats de base associativa, constituïdes per professionals, ens ha de portar a consolidar el model dual d'una societat en la qual les persones amb menys recursos tindran una sanitat d'inferior qualitat als altres o que aquest model portarà només que els professionals sanitaris tinguin beneficis en detriment de la qualitat assistencial. Deixi'm dir-li, amb tota cordialitat, que això són prejudicis, una mica impropis d'una opció progressista. Com poden opinar d'un model que encara no coneixen? És que fer entitats de base associativa constituïdes per professionals, és a dir, possibilitar que els treballadors de la sanitat pública siguin els mateixos gestors de la seva feina, és estimular l'afany de lucre? Com poden opinar d'un model que encara no coneixen? Ho reitero. No troba que és d'un excessiu reduccionisme considerar que els professionals que puguin participar en aquest model només cercaran el benefici econòmic? D'aquesta manera asseveren que se'n podria derivar un desconeixement profund de la realitat dels professionals de la sanitat, i això em preocupa, i em preocupa perquè ho formula vostè des d'aquesta cambra i em preocupa perquè també ho verbalitza des dels mitjans de comunicació.

La qüestió de la incentivació d'aquests professionals mereix més comprensió de la que deriva de les seves paraules, i la incentivació és, sobretot, possibilitar una més gran participació d'aquests professionals en la gestió, històricament massa allunyats d'aquests afers, en la gestió de la sanitat. Es tracta de saber també si amb els mateixos diners es pot gestionar millor, i la realitat ens empeny a buscar fórmules noves, fórmules que el nostre model sanitari permet anar implementant. Es tracta de fer que el nostre model es mogui perquè el sector és dinàmic i necessitem noves iniciatives que permetin fer avançar el sistema, com ho fan altres països del nostre entorn. Però es tracta que això passi tenint en compte el grau de satisfacció de la població —vostè no n'ha parlat, d'aquest tema, i per nosaltres és important—, aquest aspecte que massa sovint s'oblida en els debats sanitaris. Aquest model busca això, i qualsevol fórmula de gestió que es plantegi haurà de partir d'una base triangular, avui

sòlidament establerta, que combina l'equitat, la màxima qualitat del servei i la màxima eficiència en l'ús dels recursos: l'equitat, la garanteix el marc que ens dona aquesta Llei, i l'Administració, en aquest cas el Servei Català de la Salut, planificant, avaluant i finançant; l'equilibri entre la qualitat de l'assistència –vegi's satisfacció de la població– i els limitats recursos econòmics s'haurà d'aconseguir, en canvi, en un context dinàmic i obert.

Senyora Mayol, com en tants altres debats sobre temes sanitaris, podríem estar debatent molta estona. A cops hem coincidit, i altres, com és en aquesta ocasió, no compartim els arguments. Amb motiu d'un altre debat diferent vostè m'assenyalava que el temps acabaria donant-los a vostès la raó i que la societat majoritàriament, i nosaltres com a Grup polític, acabaríem assumint els seus posicionaments. Potser aleshores tenia raó, però, en el tema que ens ocupa, l'experiència de govern de quinze anys i el temps estan donant raó a la nostra política, i crec sincerament que la societat també. I jo estic convençut que vostès ho saben, i amb tota cordialitat deixi'm dir-li que jo penso que, a més, vostès saben que no hi ha model alternatiu; la modèstia, però, no els deixa reconèixer que vostès tampoc el tenen, i per això construeixen aquestes fallàcies. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. (*La Sra. Mayol demana per parlar.*) La senyora Mayol, per què demana la paraula?

La Sra. MAYOL: Senyor president, demano la paraula per quatre contradiccions, basant-me en l'article 67.3 del Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Destaquí les contradiccions, però no argumenti, eh?, per favor, perquè no és aquest el dret...

La Sra. MAYOL: La primera contradicció és que el senyor Padrós m'ha fet dir a mi una cosa que jo no he dit. En concret, ha dit que jo havia afirmat que s'estava privatitzant la sanitat. Jo he afirmat reiteradament, i ho afirmo, que s'està privatitzant la gestió de la sanitat. Donar la gestió a entitats de propietat privada és privatitzar la gestió de la sanitat.

Segona contradicció: vostè ha dit que jo havia afirmat que s'estava desmantellant la sanitat pública. Aquesta diputada ha afirmat que s'estava desmantellant la gestió pública de l'atenció primària. (*Remor de veus.*)

Tercera contradicció: vostès han afirmat –vostè ha afirmat, en aquest cas– que jo havia dit que Iniciativa per Catalunya érem les úniques persones que defensàvem el control i la participació. Jo no he parlat d'aquest tema a la meua intervenció, i vostè ha contestat les esmenes que jo he fet a la Llei, que encara no he defensat.

La quarta contradicció: vostè diu que jo he dit que la Llei, la gestió sanitària, no garanteix els mecanismes d'informació i transparència, fent al·lusió a una esmena que jo he presentat. Jo no he fet cap referència a aquest tema en la meua intervenció inicial i, a més a més, això és una argumentació que jo faré servir, si de cas –i en aquest cas no la

pensava utilitzar– per defensar una esmena. En qualsevol cas, els altres arguments els contestaré en la defensa de les esmenes.

Vull acabar dient, senyor president, que vostè (*adreçant-se al Sr. Padrós*) ha basat tota la seva intervenció en fallàcies que jo havia dit, fent-me dir coses que jo no he dit: això sí que és una gran fallàcia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol.

Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes, per fixar posició. El Grup Parlamentari Mixt: senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Si vostè em permet, quan a mi em toqui defensar la primera esmena, les agruparé totes i faré un posicionament de vot aleshores i daré la meua intervenció per acabada, en aquesta modificació de llei.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Tot el que vagi en la via de l'economia processal serà ben acollit per la presidència.

Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, surto a la tribuna per explicar la posició del Grup Socialista sobre aquesta Llei de modificació de la Llei 15/90, d'ordenació sanitària de Catalunya, que estem en debat. Voldríem, per iniciar la intervenció, començar amb un comentari, amb un breu comentari sobre el text inicial que va propiciar aquesta Llei, sobre el primer text disponible que va aparèixer. El 6 de febrer de 1995 el Departament de Sanitat va difondre un primer text de la Llei, un primer avantprojecte, i es va difondre a diferents interlocutors, al consell executiu del Servei Català de la Salut, i també va ser difós finalment a través d'algun mitjà de comunicació.

Nosaltres, senyor president, senyor conseller, voldríem fer una petita anàlisi crítica d'aquell document inicial, voldríem fer una mica de crítica. Perquè de la crítica i de l'anàlisi crítica en va sorgir també la voluntat de voler intervenir i de voler modificar un text que inicialment no ens agradava. Globalment, el text inicial no ens agradava. A la nostra manera de veure, i d'acord amb una primera anàlisi ràpida que es va fer d'aquell document el mes de febrer, era un text que consideràvem equívoc i polèmic, i, de fet, la seva transcendència als mitjans, en aquell moment, n'era una bona mostra, que contenia algunes limitacions i que presentava problemes d'adaptació a la legalitat en algunes àrees, segons la nostra opinió. Suscitava dubtes sobre l'objectiu real del text. Nosaltres en aquests moments no tenim cap dubte sobre l'objectiu real del text del Consell Executiu en aquest terreny, però en aquell moment suscitava aquells dubtes. I el que inicialment es presentava com una modificació legal per millorar la gestió, semblava que podia esdevenir un instrument per modificar el model sanitari vigent, configurat en la legislació vigent, és a dir, en la Llei general de sanitat i en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya.

Algunes expressions i opcions d'aquell text inicial, que nosaltres estem analitzant, permetien pensar que s'estava

coent, almenys coent, una discussió sobre el model, en la línia dels continguts d'alguns textos programàtics recents, els darrers anys, els darrers dos anys sobretot, en els quals s'introduïen elements que podíem pensar que estaven divergint en relació amb el que s'havia de fer en matèria de política sanitària a Catalunya —em refereixo més concretament en relació amb eventuais règims de lliure concurrència de mercat del sistema públic, en relació amb els ens asseguradors i eventuais limitacions de l'obligatorietat i unitat de quota de la Seguretat Social. Com vostès saben, aquests objectius de tipus programàtic han circulat en textos escrits, i era lògic que amb un text equívoc inicial es provoqués un règim de rumorologia, de presumpció d'intencions, que a nosaltres ens semblava que no era positiu. El fet que es propiciés, a través del text inicial, una modificació de la naturalesa jurídica del Servei Català de la Salut abonava encara més aquesta idea. Hi havia també algun element conflictiu des del nostre punt de vista, en matèria de contractació i concertació, perquè suposava la consolidació de dues normatives internes del mateix Departament, molt concretament el Decret 26 i el Reglament de contractació, que, com a mínim per part d'algun grup polític —com a mínim per part d'algun grup polític—, havien estat qüestionats formalment en relació amb la seva possible legalitat o no legalitat. Diversos interlocutors socials ens van fer notar aquestes qüestions i alguns d'ells fins i tot van fer arribar algun document i el van distribuir. Algunes d'aquestes institucions socials eren de la màxima importància i els vam tenir molt en compte a l'hora de mirar d'establir un criteri i d'establir una línia d'actuació i, sobretot, a l'hora de pensar en un eventual diàleg amb el Consell Executiu sobre tots aquests temes. Quines eren aquestes institucions? Fonamentalment tres: una resolució d'urgència, votada per la Unió General de Treballadors, de sis punts, respecte a aquesta Llei; una aportació de la Unió Catalano-Balear d'Hospitals, i unes notes elaborades pel Consorci Hospitalari de Catalunya. Aquests van ser els *inputs* inicials i aquests van ser els *inputs* que vàrem utilitzar per fer-nos una opinió.

Quina posició va prendre el Grup Socialista davant de tota aquesta situació i aquesta informació? Podíem optar clarament i d'una manera molt fàcil per una oposició pura i simple al text de la llei, o bé de mirar d'introduir les modificacions necessàries per abstrure el text d'una discussió sobre model i circumscriure'l al terreny de l'objectiu oficial que es deia de la Llei, que era exclusivament el del perfeccionament de diferents aspectes de la gestió del Servei Català de la Salut, tal com, a més, nosaltres volíem. El Grup Socialista va optar per la segona de les possibilitats, per un sentit —jo ho he de dir, perquè sóc conscient que ha estat així— d'elemental responsabilitat en el tema aquest i sobre la base de la consideració que el sistema sanitari català és extremament complex i necessita elements d'estabilitat, no de desequilibri, sinó d'estabilitat, i el seu assentament sobre conceptes clars, al més àmpliament compartits possibles.

Va ser amb aquesta consciència que el Grup Socialista va elaborar en aquell moment deu punts per al diàleg, i vam fer

aquests punts, o vam redactar aquests punts, amb una voluntat jo en diré maximalista, és a dir, d'intervenir a fons en el Projecte i de convertir-lo en allò que volíem, sobre la base d'uns objectius, que era circumscriure'l —ho reitero— al terreny de la gestió; evitar d'una manera clara, també, una eventual deriva del model sanitari vigent, contemplat a la legislació vigent, cap a formes de lliure concurrència de mercat o d'eventuals limitacions de cobertures o d'eventuals privatitzacions de serveis avui universals —si és que aquesta era una intenció subjacent, que nosaltres creiem que no, però, si és que aquesta era una intenció subjacent, evitar que això es produís—, i, per últim, introduir-hi nous continguts de perfeccionament del text, en alguns aspectes, generals i parcials, en què ens semblava que havíem d'intervenir.

Amb aquest ànim vam proposar un diàleg al Consell Executiu, a través del seu Departament de Sanitat, i val a dir que ens vam quedar gratament sorpresos perquè la intenció d'introduir una línia de modificació de la Llei no es va estavellar, com podíem presumir en una primera gestió, sinó que vam trobar una actitud de diàleg obert, de diàleg obert, sense restriccions. I això ens va donar prou confiança com per pensar que el diàleg obert, sobre la base d'aquells punts que havíem elaborat, podia ser productiu, com realment ho va ser. I va ser amb aquest criteri de diàleg obert i de productivitat en el diàleg que el 13 de juliol de 1995 va aparèixer un segon text, que és el text que el Consell Executiu va remetre al Parlament per a la seva tramitació, i que és un text que incorpora uns canvis, uns canvis comparativament respecte a l'avantprojecte inicial, fruit d'unes converses i d'unes negociacions amb el Departament de Sanitat. Aquests canvis, des del punt de vista i l'opinió del Grup Socialista, varen ser importants i varen contribuir a resituar el text en la línia volguda, ja inicialment, de perfeccionament de les tècniques de gestió, i no en un altre terreny —i no en un altre terreny.

Quins canvis es van produir i es van introduir en el text que va entrar al Parlament el 13 de juliol de 1995, justament en començar l'estiu? Quins canvis? En primer lloc, es produïa un canvi, una renúncia a la definició de naturalesa jurídica, que contenia el text de febrer, i que regulava el Servei Català de la Salut, amb base en la Llei 4/85, de l'empresa pública catalana, que estava en l'origen de l'acusació d'una eventual modificació de model sanitari i que resituava la definició del Servei Català de la Salut com un ens públic, regulat per dret privat i per dret públic, també, segons el contingut de la Llei 15/90. Aquest era el primer objectiu, perquè estava en l'origen de la polèmica. I el fet que això es pogués resoldre i tornar a una definició acceptable, com a mínim la preexistent en la Llei de 1990, suposava una bona via d'avenç a l'hora de resituar els objectius de la Llei, sempre des de l'òptica del Grup Socialista.

En segon lloc, el nou text va introduir un text sobre contractació d'obra i compra de béns, que remet, tal com volíem i fèiem notar en el seu moment, tota la contractació d'obra i compra de béns al dret administratiu públic i a la Llei de contractes de l'Estat, recent, de caràcter bàsic i, d'altra banda, de lògica aplicació, però que en el text original

quedava, des del punt de vista de la referència als procediments que estableix la legislació bàsica en matèria de contractació, com a mínim, de manera relativament confusa, sempre des del punt de vista del Grup Socialista. La introducció d'aquest punt va tenir una especial significació per la conflictivitat recent, que tots recordem, derivada de determinades actuacions del Servei Català de la Salut, i que feien molt necessari establir una línia clarificadora en aquesta línia en el terreny de la contractació.

Introduïa, en tercer lloc, el principi de lliure concurrència i publicitat a tota l'acció concertada, cosa que permetia superar règims de discrecionalitat i de transparència en la mesura que hi poguessin ser, i de superar el concepte estricte, el concepte estricte, de concertació per al planejament, amb el benentès que la concertació, sens dubte, s'ha de produir en un marc de planejament, però que ha de comportar també un règim de contrast comparatiu, de lliure concurrència, i que s'ha de resoldre amb base en resolucions argumentades i conegudes, és a dir, transparent. Tot això va comportar la introducció d'un nou article 8, que contemplava aquests aspectes.

I s'introduïren, finalment, finalment, també, modificacions en una línia de dotar el Servei Català de la Salut de nous instruments de gestió, de nous instruments de gestió per a la implantació creixent de la gestió per resultats —això que en deien els americans, ja fa molts i molts anys, el *management by objectives*—, amb base en el balanç i els resultats i la superació progressiva dels règims de comptabilitat pressupostària clàssica, que encara subsisteixen, encara subsisteixen, i són situacions a superar i que només es poden superar per una gestió per resultats. També per promoure la tendència a una creixent laboralització de les escales tècniques en la contractació de personal, i també per promoure la possibilitat de concertació a l'atenció primària de salut, a través dels equips de base associativa, mal dits inicialment «societat de metges» i rectificat després, definits com equips multidisciplinaris, que poden suposar, des del nostre punt de vista, una via real de descongestió de l'Institut Català de la Salut i de consecució de millors resultats en el terreny de la productivitat i de la gestió personal.

Hem de dir, com a comentari breu, que els nous instruments de gestió ho són en una línia de generalització en el terreny del Servei Català de la Salut, són tècniques ja utilitzades de fa força anys per algunes de les administracions que actuen a Catalunya, amb un èxit notable, un èxit notable quant als resultats. Com a exemple, les actuacions en matèria d'atenció primària especialitzada de la Diputació de Barcelona, o, en el cas de l'Ajuntament de Barcelona, en el terreny de l'assistència hospitalària i, més en general, de l'assistència sanitària a través de les actuacions del seu Institut Municipal d'Assistència Sanitària. Són tècniques ja preexistents, que ara es generalitzen al Servei Català de la Salut.

Per anar acabant, senyor president, addicionalment hem de dir que, un cop produït aquest procés, el Grup Socialista va tornar a intervenir en el tràmit d'esmenes. Va presentar deu esmenes addicionals més: nou d'aquestes han estat con-

vertides en quatre esmenes transaccionals que esperem poder votar en el Ple i una no ha estat admesa, una no ha estat admesa. En quina línia transaccionàvem esmenes per introduir elements nous a la Llei? En quina línia? Ràpidament: la fusió del Consorci Sanitari de Barcelona amb la Regió I del Servei Català de la Salut, en una línia de major racionalitat i d'evitar superposicions de nivells administratius, esmena que ja ha estat aprovada a la Comissió de Política Social; en segon lloc, introducció de mecanismes d'avaluació permanent de les diferents formes de provisió de serveis, inclòs l'ICS, garantint la supervisió i l'avaluació de resultats; en tercer lloc, la supressió d'algun concepte encara equívoc del text en relació amb un eventual estatut jurídic especial de les persones amb dret a l'assistència sanitària pública, que podria prefigurar una actitud de qüestionament de cobertures universals, almenys aparentment —per tant, perfeccionament del text—, i, finalment, obertura —obertura— de la possibilitat d'accés als equipaments primaris del conjunt del personal sanitari del sistema sanitari, a més a més del personal procedent del mateix Institut Català de la Salut.

Volem dir, per acabar, que aquesta ha estat l'actuació del Grup Socialista: hem trobat una situació o una relació de diàleg productiu amb el Departament de Sanitat, però voldríem fer algunes afirmacions sobre la nostra concepció general, molt breus, de com ha d'evolucionar la política sanitària, perquè aquests dies, i darrerament, els darrers mesos, hi ha hagut un debat, no molt prolífic, però hi ha hagut un debat sobre aquest punt, i ens sembla a nosaltres que convé desfer equívocs, desdramatitzar —com deia el responsable d'Esquerra Republicana—, i situar les coses allà on són, no allà on no són, sinó allà on són realment.

Nosaltres hem de dir, com a socialistes, que el model sanitari que volem és el que defineix un sistema sanitari caracteritzat pel seu caràcter públic, és a dir, pel seu finançament pels poder públics; caracteritzat pel seu caràcter universal, és a dir, amb una cobertura adreçada al conjunt de la població sense exclusions, i caracteritzat pel seu caràcter gratuït, o, si es vol, eminentment gratuït i, per tant, accessible a tothom, sigui quin sigui el seu nivell social. Aquest és el nostre model i és el model que defensem en aquesta Llei, i no defensem cap altre model. Hem de dir també que aquest és el model, a més, contingut a la legislació vigent en aquests moments i referit als textos bàsics legals, constitucionals i estatutaris, quan es fa referència i es proclama el dret a la protecció de la salut de la gent, el dret a la protecció de la salut dels ciutadans. I hem de dir que no compartim, no compartim línies de treball i especulacions que qüestionen aquest model en una línia de limitació o de regressió, i tampoc aquelles que comporten formes d'assistència que poguessin, en algun moment, configurar un sistema sanitari amb dues velocitats. En aquest sentit, nosaltres seríem bel·ligerants, seríem militantment bel·ligerants: no estem per això, estem pel primer que hem dit.

Hem de dir, a més, que l'evolució recent de la demanda i del creixement dels costos sanitaris fa pensar que existeix realment un perill, un perill de continuïtat del sistema sani-

tari i de la seva viabilitat futura, de tots els sistemes de cobertura universal en general, al conjunt europeu i sobretot als països del nostre entorn, hi ha un perill de continuïtat, i és necessari donar suport a la reforma de la gestió d'aquests sistemes sanitaris per a guanyar dues batalles fonamentals plantejades arreu d'Europa: la batalla de la qualitat –la batalla de la qualitat– i la batalla dels costos –la batalla dels costos–, ambdues, dues batalles fonamentals per a la pervivència del sistema sanitari públic de cobertura universal.

El principal problema que tenim plantejat avui, senyors i senyores diputats, no és la titularitat de les formes de provisió, com de vegades es reitera. Senyora Mayol, jo li ho diré amb tota cordialitat, com és la nostra relació sempre: no és aquest el tema, no és un problema de titularitat de la provisió, no és aquest el problema; el problema principal és veure quines reformes és necessari fer per a poder gaudir d'una provisió eficaç, sigui la que sigui, però eficaç, que permeti guanyar el doble repte que dèiem, que és el repte de la qualitat i dels costos, és a dir, es tracta de defensar la vigència d'un model de cobertura universal, gratuït i públic, amb una provisió, la més eficaç possible. Aquest és el repte. Catalunya gaudeix d'un sistema sanitari complex que contempla una provisió mixta i plural, de múltiples titularitats: pública –Institut Català de la Salut–, pública municipal, benèficopública, benèfico-privada, religiosos, etcètera, sobre la base d'institucions i equips que per llei, per llei, segons la Llei de 1990 –i acabo–, són sense ànim de lucre. Ens sembla a nosaltres, senyors i senyores diputats, que és necessari recolzar els canvis necessaris per a fer efectiva la gestió d'aquest conglomerat en una línia, com dèiem, de qualitat i de control de costos.

Finalment, hauria estat, senyors i senyores diputats, fàcil sumar-se a una actitud hipercrítica, d'oposició radical, sobretot en l'actual context polític i en el moment polític que ens toca viure aquests dies corrents, això hauria estat fàcil; però, tot i la divergència en el tarannà, de vegades en el to, i també en el contingut dels papers, a voltes, el Grup Socialista ha escollit en aquest cas la via del diàleg i de la negociació, entenent que amb aquest treball ha contribuït d'una manera significativa a consolidar el sistema sanitari vigent –el que volem, el que volem i el que hem definit–, a consolidar aquest sistema sanitari, i a facilitar nous instruments, addicionalment, que permetin una gestió més eficaç d'aquest mateix sistema sanitari.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. Passem a la votació del retorn del Projecte de Llei.

Vots a favor del retorn?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 85 en contra i 9 abstencions.

Passem ara al debat de la part dispositiva. La primera esmena és a l'article primer, apartat 1, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; és una esmena de supressió. La senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Permeti'm dir, abans d'entrar a defensar les esmenes, dir «carinyosament» al Grup Socialista que el que els és fàcil avui a ells no és fer posicions crítiques, sinó mantenir una posició d'aliança amb Convergència i Unió. (Rialles.) A banda d'això, el que voldria també és defensar les esmenes, senyor president: voldria defensar les esmenes 1, 5 i 11, que són les esmenes a l'article 1 de la Llei.

La primera esmena fa referència a la necessitat de suprimir el fet que el Servei Català de la Salut es pugui regir pel dret privat. L'argumentació per a això és que l'objecte i les funcions que la LOSC atribueix al Servei Català de la Salut no són les pròpies d'un ens instrumental o d'una forma de gestió directa d'un servei –encara que l'exposició de motius de la LOSC ho diu–, com és, per exemple, l'Institut Català de la Salut, sinó que el Servei Català de la Salut té un abast més global, que aplega, de fet, tota la sanitat pública catalana. Així, l'article 3 de la Llei d'ordenació sanitària disposa que el Servei Català de la Salut ha de portar a terme l'adequada organització del sistema sanitari a Catalunya, i això amb l'objectiu últim de garantir el manteniment i la millora del nivell de salut de la població, comptant amb tots els recursos sanitaris públics i de cobertura pública. En aquest sentit, la gestió dels serveis i prestacions del sistema sanitari públic i l'administració de centres i establiments són només una part de les moltes activitats que l'article 7.1 de la LOSC encomana al Servei Català de la Salut, juntament amb les d'ordenació, planificació, programació, inspecció, distribució de recursos, etcètera. A més a més, al conseller li agrada dir –i jo recullo ara aquesta afirmació– que el Servei Català de la Salut té una funció de paraigua, d'alguna forma, d'agrupar tots els serveis. En aquest sentit, nosaltres pensem que el Servei Català de la Salut és més aviat una mena d'*alter ego* del Departament de Sanitat –el fet que la presidència del seu Consell de Direcció recaigui en el mateix conseller ho confirma–, dotat de personalitat jurídica pròpia, en la línia de les agències dels sistemes anglosaxons i, en particular, nord-americans, que desconeixen l'organització departamental, més que no pas al que en el nostre àmbit jurídic-administratiu qualifiquem d'ens instrumental. Més en concret, el Servei Català de la Salut seguiria el model de les agències de gestió britàniques promogudes pel Govern Thatcher, a partir de l'Informe *The next steps*, de l'any 88, en el qual després s'ha inspirat el document *Reflexions per a la modernització de l'Estat*, elaborat pel Ministeri de les Administracions Públiques. Doncs, bé, en aquest informe s'arriba a afirmar textualment que en alguns casos es podria gestionar com a agència la pràctica totalitat d'un departament ministerial.

Des d'aquesta perspectiva, doncs, és perfectament coherent amb l'exposició de motius i amb l'articulat de la LOSC que el Servei Català de la Salut es regeixi íntegrament pel dret públic, en la mesura que substitueix, de fet, el Departament, i que el dret privat es reservi per a les diverses modalitats d'organismes, empreses o consorcis que l'article 7.2 de la LOSC preveu que es poden crear per a la gestió i ad-

ministració de centres, establiments i serveis, aquests sí amb un caràcter instrumental. És a dir, el que no trobem coherent és que es defensi la funció de paraigua del Servei Català de la Salut, com un ens que ho engloba tot –per tant, se li treu molt el seu caire instrumental de gestió directa–, i que això es faci regit pel dret privat. Seria més coherent que això fos així en el cas de l'ICS, claríssimament, perquè gestiona directament, però un organisme que no gestiona directament, sinó que el que fa és fer de paraigua i gairebé, hi insisteixo, és un *alter ego* del Departament, llavors no té sentit que es regeixi pel dret privat.

La segona esmena que defensaré ara, senyor president, també, fa referència a la supressió de l'apartat 2. És coherent amb això, és a dir, no cal, diguem-ne, que es reguli que una part del text de la Llei contempli què es regirà pel dret públic si, de fet, per nosaltres s'hi hauria de regir tot.

I la tercera esmena, l'esmena número 11, que també fa referència a aquest article, el que introdueix és la necessitat que es concreti exactament què integra el Servei Català de la Salut, on acaba i on comença el Servei Català de la Salut. La Llei diu que el Servei Català de la Salut està integrat per aquells centres propis i els centres adscrits. Això, en el cas hospitalari, és molt clar, és molt clar; en canvi, en altres recursos sanitaris això no queda clar. Basta que hi hagi un concert amb el Servei Català de la Salut perquè hi estigui adscrit? És suficient o no és suficient? A la sanitat hi ha molts productes intermedis que, d'alguna forma, interaccionen amb el Servei Català de la Salut: són Servei Català de la Salut o no en són? Teòricament hi hauria d'haver hagut, fins i tot abans del Pla de salut, un pla de serveis per regió; potser això ens ho hauria clarificat. En aquests moments, jo..., l'esmena aquesta el que planteja és que la definició actual del Servei Català de la Salut és ambigua, no la definició conceptual, sinó qui hi està inscrit i qui no hi està inscrit. Per nosaltres seria important que això es clarifiqués.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Vol fer el torn en contra ara, el senyor Padrós, o ho farà de totes les de l'article primer? (*Pausa.*) Suposo que s'han adonat, les senyores diputades i els senyors diputats, que la senyora Mayol ha donat la numeració de l'Informe, no del Dictamen..., de manera que s'han defensat les esmenes número 4, 8 i 14 del Dictamen.

El Grup Socialista... Senyor Font, l'esmena número 5, la 9 i l'11, que són a l'article primer..., o és que les dona per defensades per la seva...?

El Sr. FONT: Senyor president, donem per retirades les esmenes –a veure, amb el portaveu de la majoria, si coincideix en la numeració– 2, 6, 9, 49 i 50.

El Sr. PRESIDENT: 2, 6, 9, 49...

El Sr. FONT: I 50.

El Sr. PRESIDENT: I 50. També maneja vostè els números de l'Informe. Molt bé. Doncs..., n'hi queden, per això, a l'article primer, eh?, n'hi queden de vives, senyor Font; per exemple, la que per vostè és la número 6, que és la número 9 del Dictamen...

El Sr. FONT: Senyor president, hi ha hagut una petita confusió, i és que li he donat la numeració corresponent al Dictamen de la Comissió. Per tant, se n'hauria de buscar l'equivalència, perquè en aquests moments no tenim a l'abast la numeració del plenari, eh? Per tant, la numeració que li he donat respon al Dictamen de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Al Dictamen? Molt bé.

El Sr. FONT: I respecte a l'esmena 8, en la meua relació –11 en la nova–, fa referència a la supressió d'un apartat de l'article primer, que ens feia pensar que introduïa un concepte que ens preocupava, en el sentit que prefigurava un estatut especial jurídic per a les persones beneficiàries de la Seguretat Social, i que això podria fer pensar que en algun moment podria haver-hi un estatut també per a persones no beneficiàries, i en la mesura que això pogués suposar una lectura equívoca respecte a la intencionalitat de la Llei, varem proposar que es promogués la supressió d'aquest apartat o, en el seu cas, una redacció aclaridora amb altres termes. Aquesta és la proposta i aquesta és la transaccional que ha estat pactada pel Grup Socialista i Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. El senyor Reguant, pel Grup Mixt: esmena número 6.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer terme explicaré per què no vaig fer en el seu moment esmena a la totalitat i per què el meu vot és favorable a aquesta proposta de modificació de la LOSC. En primer terme, crec conèixer amb algun detall el que significa la LOSC i el seu articulat i el seu contingut, i també m'he estudiat amb deteniment la proposta de modificació d'aquesta Llei, i, després d'haver reflexionat sobre els continguts d'aquesta, m'ha semblat, en primer terme, de dir que aquesta proposta de modificació no és un atzucac, no és un acudit del Consell Executiu, ni obeeix tampoc a altres objectius que no estiguin recollits en la literalitat de l'articulat de la Llei; per tant, tota aquella espècie de *boom* que es va organitzar a nivell social i impulsat també pels mitjans de comunicació, que era una llei encaminada a privatitzar la sanitat a Catalunya, jo no ho he sabut veure per enlloc, i els ho dic honestament, d'aquesta manera.

És a dir, la proposta de modificació de la Llei no pretén en cap cas, ni es pot entendre així tampoc, modificar el model que dimana del Consell Executiu a través de la Conselleria. En canvi, sí que intenta servir, des del meu punt de vista, dos objectius fonamentals: un és somoure tots els recursos existents en el país per poder donar la millor oferta de servei, garantint la millor qualitat d'aquest servei, i després també m'ha semblat que pretén adequar el que ja es venia fent i que estava recollit en uns decrets –que no esmentaré per no cansar-los–, en un marc legal. I això em fa l'efecte que és tot, no té més dimensió, no té més magnitud, no té més transcendència, tret que –i sobretot en el marc de les circumstàncies que ara ens envolten, amb unes eleccions a la vista– aquí es vulgui fer el que és legítim de fer: guanyar..., guanyar a propi benefici. I això ho trobo també lògic i expli-

cable; en el meu cas haig de parlar d'aquesta manera, com vostès comprendran.

És a dir, per què no és un atzucac? Mirin vostès, des que el canceller Bismarck va signar, els anys 87 i 89 del segle passat, els primers decrets en favor d'una assistència sanitària a la població d'Alemanya, que ho va fer des d'una òptica populista i amb gran guany polític, aquí ha plogut molt, i el primer que vàrem tenir des del punt de vista de l'Estat fou la proposta que va fer en Girón de Velasco, l'any 42, d'establir uns principis, una base del que seria la Seguretat Social, que després es va veure plasmat en una llei de l'any 62, de bases de la Seguretat Social. Però durant tot aquest trajecte d'anys, a Catalunya hi havia assistència sanitària, es feia atenció sanitària. Però amb quina base? Mutual, privada, ordes religiosos, etcètera. I aquest és el bigarrat món de l'oferta que tenim i és on ens hem de referir sempre que des d'una òptica pública vulguem dar un servei universal i gratuït en general. Només podem tenir aquest punt de referència, i no el podem canviar. I és a partir d'aquí on, a mesura que la població envelleix, la tecnologia avança, la demanda creix, i, a més oferta de servei, més demanda i més demanda. I, per tant, els recursos són limitats, les exigències creixen. I què s'ha de fer? Optimitzar tot això. I aquest em fa l'efecte que és el propòsit –discutible si es vol, si volen vostès– de la modificació de la Llei de la LOSC. Per què? Perquè, mirin, els recursos estan allà on estan, i allà els hem d'anar a buscar i hem d'arribar a acords i hem de concertar amb les institucions que els tenen, amb uns paràmetres que siguin satisfactoris per a les parts. I això és el que obliga a flexibilitzar el model de gestió del producte sanitari, a intentar introduir en la Llei modificacions, que, tal vegada, tal vegada, una vegada hagin estat experimentats obligaran a altres mutacions, però que en cap cas es podrà dir..., perquè no és el principi inspirador d'aquesta modificació, ni la mateixa LOSC vol obviar qualsevol dels caràcters fonamentals de l'assistència sanitària en el món: la tendència a la universalitat, que el diner i la gestió fossin públics, amb participació mixta quan ho requereixi, i gratuït.

Dit això, passaria purament a dir que aquest procés que ara ens invita a aprovar l'Executiu tingué els seus orígens als anys setanta. És a dir, aquesta manca de recursos és històrica, i crònica, també, per a aquells que seguim aquest procés, i als anys setanta el mateix Institut Nacional de Previsió aleshores va fer els primers concerts amb l'Hospital Clínic i l'Hospital de Sant Pau, a Barcelona, on realment, doncs, es movien també en uns paràmetres més rígids, però també en aquesta direcció. Tot això ara ha evolucionat, i no solament a Catalunya, sinó en el món: s'ha esmentat el cas de Suècia, que és veritat, i d'altres que jo conec menys però que també tinc algunes referències que es camina per aquí, perquè a ningú es pot escapar que la demanda creix per la tecnologia i l'envelliment i els recursos són limitats.

I amb això acabo, havent argumentat –espero– el perquè no vaig fer esmena a la totalitat, el perquè m'ha semblat de donar el vot afirmatiu a aquesta proposta de modificació de la LOSC. I després només em queda, doncs, defensar breu-

ment unes esmenes que vaig fer, segurament menors, no? I dir, en primer terme..., agrair la incorporació d'una esmena d'addició a l'article 7, que la Ponència va recomanar i que es va incorporar ja al text; doncs, no cal dir que, en fi, que estic satisfet per això.

I, després, dir també que accepto, perquè en tinc coneixement, unes transaccions que es fan també a esmenes presentades amb els números, senyor president, del Dictamen, probablement la 37 i la 18, i, per tant, no entraré en l'argument d'aquestes, perquè ho faran també aquells altres que en són part, també, i el mateix ponent de la Llei farà la seva oferta i l'explicació d'aquesta. Només puc dir que en conèixer-la hi estic d'acord.

I, després, defensar per què en l'esmena corresponent a l'article 3 de la Llei introduïm la participació d'un representant del sindicat majoritari de cada sector sanitari en el consell de direcció del sector: bé, perquè en tots els altres organismes hi és present, la representació sindical. No els ho esmentaré, però bé, podria dir-los, per exemple, que hi són en el Consell de Direcció, en el títol quart de la LOSC, secció primera, «Consell de Direcció»; en el títol quart, secció tercera, article 18, lletra d, capítols..., etcètera. És a dir, la representació sindical hi és a l'abast, menys en aquest òrgan, que és territorial i que és, el sector sanitari, doncs, és el punt, diguéssim, on jo crec que és més executiu i que, per tant, doncs, es fa més difícil la inclusió d'aquesta figura de representació sindical, però que també entenc que hi podria ser, perquè en el sector territorial també es capten una mica les necessitats *in situ* i potser aquests agents socials podrien aportar, diguéssim, també el coneixement que tinguessin de les insuficiències que poguessin captar des de les seves organitzacions. De totes maneres, jo no em faria fort en cap..., en aquesta esmena tampoc, perquè entenc que a nivell de direcció, i sobretot del Consell de Salut, doncs, hi són representats amb prou quantitat.

Dit tot això, jo crec que aquí acabo la meva intervenció, no sense abans tornar a remarcar que em sembla perillós utilitzar interpretacions del text legal amb finalitat..., que segurament no és aquesta, és de guany, però que pot confondre, perquè no s'ajusta a la literalitat ni a la realitat d'aquesta Llei. Entenem, doncs, que aquesta Llei segueix amb el finançament públic, amb voluntat d'universalitzar, amb voluntat de ser l'epicentre del sector públic de la planificació, de controlar l'avaluació i, en tot cas, fer una fórmula mixta en la gestió o bé de delegació en associacions que es puguin crear en aquest sentit, i que crec que una de les transaccions va en aquesta línia d'ampliar que no fos només el personal de l'ICS, sinó que fos tot el personal del sector sanitari, segurament amb una prioritització per a aquells que ja hi estan treballant des del sector públic, que em sembla també correcte.

Dit això, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Dóna per defensades totes les esmenes seves?

El Sr. REGUANT: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Resta a l'article primer solament per defensar l'esmena del Grup Popular, la número 13. El senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Sí, gràcies, senyor president. Si m'ho permet, defensaré conjuntament les esmenes 23, 31, 38, 40...

El Sr. PRESIDENT: A veure, 23...

El Sr. ARIZA: ...31, 38, 40 i 47, i anunciem la retirada de les nostres esmenes 13, 22 i 51.

El Sr. PRESIDENT: 13, 22 i 51.

El Sr. ARIZA: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president.

Abans d'entrar en la defensa concreta de les esmenes del Grup Parlamentari Popular al text articulat del Projecte de llei a debat, vull fer un breu esment d'aquests articles 43 i 51 de la Constitució, que fixen que correspon als poders públics organitzar i tutelar la salut pública, així com garantir la defensa dels consumidors i usuaris defensant la seva salut. Així doncs, en aparença la Constitució conté una norma jurídica de relació, és a dir, una atribució de drets i obligacions respectivament entre les administracions públiques i els ciutadans, però realment es tracta d'una norma d'acció de difícil invocació davant els tribunals, per la qual cosa la legislació efectiva dels serveis sanitaris que garanteixin el dret a la salut és fonamental, perquè és la que permetrà l'efectivitat d'aquest dret que la Constitució reconeix als ciutadans.

La reserva estatal exclusiva que fa l'article 149 sobre sanitat exterior i bases de coordinació general de la sanitat, així com de legislació sobre productes farmacèutics, permet a les nostres institucions el desenvolupament legislatiu i l'execució de la legislació bàsica en matèria de sanitat interior, i, per tant, fer efectiu aquest dret constitucionalment proclamat a Catalunya és la nostra responsabilitat. En una situació en què els recursos financers són limitats per atendre les demandes de ciutadans de prestacions de sistemes de salut i en què aquestes s'han incrementat enormement degut a l'envelliment de la població —i es parla ja d'una quarta edat, amb el consegüent augment de malalts crònics—, així com les noves aplicacions i especialitats mèdiques derivades dels avenços tecnològics i científics, i també les dificultats addicionals que suposen per a la prestació de serveis una excessiva concentració urbana de la població, entre altres qüestions, fa que sigui necessari i imprescindible optimitzar els recursos públics destinats a serveis sanitaris.

Tal com he esmentat en la defensa de la nostra esmena a la totalitat, si volem fer efectiu el dret a la salut reconegut a la Constitució i l'Estatut, l'única via possible és desburocratitzar les prestacions sanitàries i donar pas a la iniciativa privada. En aquest sentit, la nostra esmena número 31, a l'article 7 del Projecte de llei, es dirigeix a reforçar aquesta opció. El text del Dictamen recull que «el Servei Català de la Salut i si s'escau, les regions sanitàries poden establir contractes per a la gestió de centres, serveis i establiments de protecció de la salut i d'atenció sanitària i socio-sanitària,

que han de ser acreditats a aquest efecte, amb entitats de base associativa constituïdes totalment o majoritàriament per professionals compresos en qualsevol dels col·lectius de personal a què es refereix l'article 49, apartat 1» —de la Llei del 90—, «en els termes i amb les condicions previstos per la legislació vigent, amb la finalitat de promoure un major grau d'implicació dels professionals en el procés de desenvolupament, racionalització i optimització del sistema sanitari públic». Nosaltres considerem que la figura que preveu el Projecte per implementar aquesta nova orientació del Servei Català de la Salut, que són les entitats de base associativa, és excessivament ambigua i no incorpora un instrument útil per tirar endavant la reforma, i, per tant, el nostre Grup planteja amb l'esmena a debat que es modifiqui aquest article per tal que es pugui contractar amb persones jurídiques legalment constituïdes, sempre que la majoria del capital pertanyi i s'integri totalment o majoritària pels professionals compresos a l'esmentat article 49.

El Codi civil ens diu que són persones jurídiques les corporacions, associacions i fundacions d'interès públic reconegudes per la Llei i les associacions d'interès particular, siguin civils, mercantils o industrials, a les quals la Llei concedeixi personalitat pròpia, independent de la de cadascun dels associats. Així doncs, la nostra esmena obre un ventall de possibilitats d'actuació de societats mercantils, anònimes, anònimes laborals, limitades, etcètera, i en tanca d'altres, com per exemple les fundacions, ja que, si bé són òbviament una persona jurídica, la nostra esmena introdueix la necessitat que ho sigui de capital i no patrimonial, com és el seu cas, desterrant així d'aquest àmbit la pràctica illegal i cada vegada més estesa de patrons que cobren per la seva activitat. Per una altra banda, queden també incorporades, en la redacció que nosaltres proposem, les cooperatives i altres fórmules d'implementar el que s'anomena com «mecanismes d'economia social», i també la necessitat que les persones jurídiques amb què es contracti tinguin un capital que permeti tirar endavant les tasques encomanades.

L'article 4 del Projecte de llei fixava que el director del sector disposa de dues unitats funcionals —àmbit d'anàlisi i programació i àmbit de servei al client—, per al desenvolupament de les seves comeses, i acabava dient, aquest article, que el conseller de Sanitat i Seguretat Social podia refundre-les, substituir-les o establir-ne d'altres sense més. Nosaltres demanem que aquestes accions puguin ser fetes mitjançant una ordre per tal de limitar l'excessiva —des del nostre punt de vista, almenys— discrecionalitat que permetria el text, tal com és, del Projecte.

L'article 9 del Projecte de llei recull que les administracions públiques facilitaran al Servei Català de la Salut la informació poblacional necessària, identificativa i de residència per a la constitució de bases de dades automatitzades relatives als usuaris del sistema sanitari públic. Tot i que el mateix article ja fa esment que aquestes dades han de ser utilitzades exclusivament per a la consecució de les finalitats que té assignades el Servei Català de la Salut, el nostre Grup, el Grup Popular, introdueix en aquest article un plus

de protecció amb la referència explícita a les limitacions que recull la Llei 5/92, de tractament informatitzat de dades de caràcter personal. El motiu de la nostra esmena és que es permeti al Servei el tractament informàtic d'un tipus de dades definides com dades sensibles, o categories particulars de dades, com les denomina el Consell d'Europa, que considera tals les que fan referència a la ideologia, la religió, la raça, la vida sexual i també la salut. Tractem, doncs, de protegir un àmbit dels drets de la personalitat que ja en una sentència del 1912 es consideren béns essencials dins els quals estan els béns socials individuals de la personalitat que afecten la intimitat de la persona. Es tracta, com hem dit reiteradament en tractar aquest tema, de resoldre la tensió entre informàtica i drets, que no és més que resoldre la tensió entre el poder i la preservació de les llibertats. La nostra esmena, en fixar que en la utilització de les dades s'estarà a les disposicions de la LORTAP, incorpora al Projecte el que es coneix com a *habeas data*, que inclou el dret de rectificació i cancel·lació i el dret a obtenir informació sobre les dades personals recaptades per l'Administració pública, com preveu l'esmentada Llei.

La nostra esmena número 38, a l'article 8 del Projecte, introdueix que els contractes que es signin, de serveis sanitaris i sòcio-sanitaris, s'ajustaran no només als principis de publicitat i concurrència, sinó també, amb caràcter general, a les lleis de contractació de les administracions públiques. En relació amb aquesta esmena, només dir que l'experiència ens demostra que la seva introducció també en aquest article no és ociosa.

Finalment, i pel que fa a la nostra esmena número 47, al paràgraf segon de l'exposició de motius, en expressar que el nou model d'ordenació sanitària es vertebrarà a través del Servei Català de la Salut, així com quines seran les funcions que pertocquen al sistema sanitari públic, considerem que hauria d'incorporar un reconeixement explícit de l'autonomia de centres com a principi que informi i formi part de l'esperit de les actuacions del Servei Català de la Salut. Tractem que sigui aquest un principi inspirador que limiti possibles actuacions intervencionistes en els òrgans de direcció dels centres, i evitar així actuacions centralitzadores contràries a l'eficiència i qualitat de les prestacions sanitàries.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Torn en contra: el senyor Padrós té la paraula. A la seva comoditat, pot fer el torn en contra només a les esmenes a l'article 1 o a totes les esmenes que han defensat els diferents portaveus.

El Sr. PADRÓS: Gràcies, senyor president. Efectivament, per fer un torn en contra a les esmenes presentades a l'article 1 i per posicionar-me sobre el conjunt d'esmenes que han estat defensades ara i abans en la defensa de les esmenes a la totalitat per part del Grup d'Esquerra Republicana. I, si m'ho permet, i per tal d'ajudar a l'economia del temps i del debat, també anunciaré totes les propostes d'esmenes transaccionals que hem acordat amb tots els altres grups polítics.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PADRÓS: Voldria, respecte a l'article primer... I en aquest sentit jo penso que donaria per contradites les argumentacions que hi ha fet la senyora Mayol, i que d'alguna manera ja s'expressaven en el motiu de la defensa de l'esmena a la totalitat, sobre el caràcter jurídic del Servei Català de la Salut o sobre la concreció que s'ha fet a través de la reforma d'aquesta Llei, que és motivada, fonamentalment també, no solament per la voluntat del Departament que aquest Servei Català de la Salut, com a ens públic, fos regit o es regís a partir del dret privat, sinó que, com vostè sap, a través de l'aprovació de la Llei de contractes de les administracions públiques, va obligar d'alguna manera a fer unes certes correccions al mateix articulat.

De fet, de tota manera, no la hi votarem favorablement, com vostè ja pot preveure, perquè nosaltres sí que estem a favor que, a partir de la finalitat netament instrumental del Servei Català de la Salut, l'únic que es posa a disposició de l'objectiu de portar a terme una adequada organització i ordenació del sistema sanitari a Catalunya, en el seu moment ja vam optar perquè el Servei Català de la Salut fos un ens personalitzat, un ens de caràcter institucional, i no un organisme. I vull recordar aquí que, quan es va debatre aquesta figura, un organisme de caràcter públic no permet la participació democràtica que precisament vostès i nosaltres vam acordar; és a través d'un ens públic que es garanteix aquesta participació democràtica. Però no vull entrar aquí, perquè no és el motiu ara de l'esmena que vostès presenten, però vull explicitar una certa contradicció quan es discuteix, a vegades, la finalitat o la personalitat jurídica pròpia del Servei Català de la Salut. Voldria dir, en aquest sentit, que aquesta referida subjecció general a les normes de dret privat ha de ser, necessàriament, acotada a l'àmbit de les relacions jurídiques externes del Servei Català de la Salut i, per tant, queden en tot cas sotmeses al dret públic les matèries que l'apartat 2 ja explicita, i ens sembla que aquesta és la manera més adequada que sigui anomenat, i ho fem d'aquesta manera perquè ens sembla que, d'aquesta manera, queda explícit quina és la voluntat, en aquest cas, del Departament i del nostre Grup Parlamentari, en dotar el Servei Català de la Salut de la personalitat jurídica que se li pretén donar.

Dins d'aquesta esmena, efectivament, ha anunciat abans el senyor Daniel Font la retirada d'un conjunt d'esmenes —que jo li agraeixo—, fruit de les converses que havíem mantingut i en el debat previ, i es mantenia l'esmena número 11, a la qual s'ha presentat una esmena transaccional, en la qual hi hauria un text nou que, després, si hi ha la possibilitat de ser llegit, em sembla que permetria dissipar els dubtes o les inconcrecions que el Grup Socialista explicitava.

Respecte a l'esmena número 13, del Grup Popular, no la podem acceptar, senyor Ariza, tot i que ja sap vostè que d'aquest tema n'hem estat parlant moltes vegades, i no existeix una contradicció o un posicionament diferent, sinó que penso que l'apreciació és més de caràcter jurídic, no? La mateixa Llei de contractes de les administracions públiques l'admet, com a tipologia de contracte de serveis públics, en

el camp dels concerts. Aquests concerts són una modalitat del concepte de gestió, com també ho són el de subministrament, el d'obres, el de treballs específics, el de concerts no habituals i també els d'assistència tècnica, i ens sembla que aquesta expressió, la que consta en el text del Dictamen, és més acurada.

He interpretat, per la intervenció del Grup Popular, que defensava el conjunt d'esmenes, el conjunt de la resta d'esmenes, i jo vull anunciar en aquests moments que nosaltres votarem favorablement l'esmena número 40, del Grup Popular: estem d'acord que hi hagi una menció explícita que, en la utilització de les dades poblacionals, se subjecti aquesta utilització a les disposicions de la Llei orgànica 5/1992, de 29 d'octubre.

I vull anunciar també, senyor president, si m'ho permeten, que, concretament en les esmenes 7, del Grup d'Esquerra Republicana, i 10, del mateix Grup, i que abans ja ha donat per defensades, es plantejava la necessitat d'introduir a la Llei unes mesures..., que es contemplés d'alguna manera l'exigència de l'establiment d'uns sistemes d'avaluació i de control públics sobre totes les modalitats de gestió, ja sigui per part del mateix Institut Català de la Salut com també dels diferents contractes de gestió de serveis sanitaris i socio-sanitaris formalitzats a través del Servei Català de la Salut. En aquest sentit hi havia unes altres dues esmenes, una del Grup Socialista —que encara no ha estat defensada, però aprofito l'ocasió, si el senyor Font no hi té inconvenient—, la número 37, i la número 39, del Grup Mixt, que abans ja n'ha fet menció el doctor Reguant, i que seria una esmena transaccional a la qual s'afegiria una disposició addicional onzena bis a la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, amb una redacció que diria el següent: «Per reglament s'han d'establir els sistemes que permetin l'avaluació i el control periòdic dels centres, serveis i establiments gestionats per l'Institut Català de la Salut, com també dels diferents contractes de gestió de serveis sanitaris i socio-sanitaris formalitzats pel Servei Català de la Salut amb qualssevol entitats públiques o privades, per tal de verificar el grau d'eficàcia, eficiència i qualitat d'aquests serveis i fixar els criteris més adients per a la seva contractació en anualitats successives.» Senyor president, li passo aquesta esmena transaccional. *(Pausa.)*

De la mateixa manera que també voldria anunciar una esmena transaccional a partir de l'esmena 35, del Grup d'Esquerra Republicana, i de la 38, del Grup Popular, que, d'alguna manera, nosaltres entenem que responen a la mateixa filosofia, com ja han exposat els seus ponents, que d'alguna manera volien que s'especifiqués o que quedés d'una manera més explícita que tot l'establiment de contractes de gestió de serveis sanitaris o socio-sanitaris en règim de concert s'ajustés als principis de publicitat i concurrència, fonamentalment sense entrar en contradicció amb la legislació bàsica sobre contractació de les administracions públiques. I és en aquest sentit que nosaltres proposaríem una transaccional, a partir d'aquestes dues esmenes i amb el text de l'article 8 del Dictamen, que començaria: «Prenent com a marc de re-

ferència la legislació sobre contractes de les administracions públiques, el Govern...», continuaria així, i acabaria allà on diu, al final del text: «el Pla de salut de Catalunya i les normes específiques d'ordenació d'aquests serveis».

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. PADRÓS: També vull manifestar que nosaltres també plantejaríem, en la mateixa línia que havia explicat el senyor Ariza, una esmena transaccional sobre la seva esmena número 47, de la qual nosaltres acceptàvem l'esperit, però que ens semblava que el redactat era més acurat el que nosaltres plantejàvem, i, com que em sembla que respecta l'esperit de la seva esmena i fa referència específicament a l'autonomia dels centres hospitalaris en el context de l'exposició de motius, també plantejaríem aquesta esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PADRÓS: Ja que estem a l'exposició de motius, també voldria en aquest moment plantejar com a esmena transaccional a l'esmena número 50, d'Esquerra Republicana de Catalunya, una esmena que respon a una petició, també verbalitzada a través d'una esmena del Grup d'Esquerra Republicana, que va en la línia de fer figurar en l'exposició de motius allò que conté aquesta esmena transaccional que hem acordat entre el Grup Mixt, Esquerra Republicana i el Grup Socialista, sobre la necessitat d'establir mecanismes de control i avaluació permanent sobre els diferents proveïdors dels serveis sanitaris i socio-sanitaris per tal de verificar el seu grau d'eficàcia, eficiència i qualitat. I és en aquest sentit que plantejem aquesta esmena transaccional a l'esmena número 50, d'Esquerra Republicana.

I per acabar aquesta tongada d'ofertes d'esmenes transaccionals, senyor president, dir també que amb l'esmena 24, d'Esquerra Republicana, i 23, del Grup Popular, nosaltres també oferim una transacció per tal de recollir les seves peticions, que són específicament la que fa referència a la possible interpretació que hi pogués haver, a través d'una ordre, una excessiva discrecionalitat per part del conseller de Sanitat a l'hora de prendre aquestes decisions, i en fem una proposta transaccional, que diria exactament: «que el conseller de Sanitat i Seguretat Social, mitjançant una discussió motivada i prèvia consulta al consell de direcció dels sectors sanitaris afectats, pot refundre aquestes...», i continuaria absolutament igual.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Prego al senyor secretari que procedeixi a la lectura d'aquestes esmenes transaccionals.

El Sr. SECRETARI TERCER: «Esmena transaccional esmena número 11, Partit Socialista de Catalunya. Modificació de l'article 1, apartat 2, lletra e: "e) Les relacions de les persones que gaudeixen del dret a l'assistència sanitària pública amb el Servei Català de la Salut"».

»Esmena transaccional esmenes 7 i 10, d'Esquerra Republicana de Catalunya, 37, Partit Socialista de Catalunya, i 39, Grup Mixt: "S'afegeix la disposició addicional onzena bis en la Llei 15/1990, de 9 de juliol, amb la redacció se-

güent: 'Per reglament s'han d'establir els sistemes que permetin l'avaluació i el control periòdics dels centres, serveis i establiments gestionats per l'Institut Català de la Salut, com també dels diferents contractes de gestió de serveis sanitaris i socio-sanitaris formalitzats pel Servei Català de la Salut amb qualssevol entitats, públiques o privades, per tal de verificar el grau d'eficàcia, eficiència i qualitat d'aquests serveis i fixar els criteris més adients per a la seva contractació en anualitats successives'."

»Esmena transaccional esmena 35, d'Esquerra Republicana, i 38, del Partit Popular. Addició a l'article 8: "prenent com a marc de referència la legislació sobre contractes de les administracions públiques i les normes específiques d'ordenació d'aquests serveis".

»Esmena transaccional esmena 47, del Partit Popular. Addició: "i administració de centres, tot respectant la seva autonomia".

»Esmena transaccional esmena 50, d'Esquerra Republicana. Addició d'un nou paràgraf al final de l'exposició de motius: "En la mateixa línia, aquesta Llei imposa l'exigència al Govern de la Generalitat d'establir els sistemes d'avaluació i control periòdics dels diferents centres proveïdors de serveis sanitaris i socio-sanitaris, per tal de verificar el seu grau d'eficàcia, eficiència i qualitat."

»Esmena transaccional esmenes 24, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i 23, del Partit Popular: "El conseller de Sanitat i Seguretat Social, mitjançant una disposició motivada i prèvia consulta al consell de direcció del/s sector/s sanitari/s afectat/s, pot refundre aquestes..."»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Els grups pertinents retiren les seves esmenes per poder donar lloc a la tramitació de les transaccionals? (Pausa.) Moltes gràcies.

Passem a l'article número 2, que només té esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Senyora Mayol, té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Li voldria demanar disculpes, perquè jo la numeració que faré servir serà sempre la del Dictamen de la Comissió. Per tant...

El Sr. PRESIDENT: O sigui, rectifica el que ha fet anteriorment.

La Sra. MAYOL: No, al contrari..., ratifico..., sí, ratifico, no rectifico.

Senyor president, jo voldria defensar l'esmena que té el Grup d'Iniciativa, que és la 12, a l'article 2, i així mateix defensar també...

El Sr. PRESIDENT: No, no... És que vostè m'està donant les de l'Informe. La 12 és de l'Informe...

La Sra. MAYOL: Sí...

El Sr. PRESIDENT: ...que correspon a la 15 del Dictamen.

La Sra. MAYOL: El que vull dir-li és que seguiré sempre la numeració de la 12, per entendre'ns.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, segueixi la seva numeració.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Per a aquest Ple se'n dirà «numeració Mayol».

La Sra. MAYOL: Molt bé. (Rialles.) Preferiria que es digués altres coses, però bé... En qualsevol cas, ho accepto.

A més a més, defensaré les esmenes de creació de nous articles; en concret, les esmenes 13, 14, 15, 16, 17, 22, 23 i 24, que fan referència al tema del control democràtic —després ho argumentaré.

En relació amb l'article 2, nosaltres plantejem la supressió de l'apartat que vostès preveuen, en el qual s'explicita que el Govern pot crear qualsevol empresa pública de les que estan previstes en la Llei 4/85, de creació de l'empresa pública catalana. L'argument d'aquesta supressió és molt senzill: és que aquest Parlament, quan va aprovar aquesta Llei, la Llei de creació de l'empresa pública catalana, va acordar que això es fes per llei. És a dir, la voluntat d'aquest Parlament és que, quan es crea una empresa pública catalana, això es faci per llei, perquè, si no, no ho diria la Llei de creació de l'empresa pública catalana. Per tant, aquest article, d'alguna forma, significa una deslegalització de la Llei de l'empresa pública, en la mesura que la voluntat política d'aquest Parlament va ser: «Quan s'hagi de crear una empresa pública catalana, fem-ho per llei». I vostès diuen: «No, que ho faci el Govern, això.» Ens sembla, en aquest sentit, hi insisteixo, que és una deslegalització de la Llei de l'empresa pública catalana. Aquest és l'argument. És un argument que, a més a més, nosaltres reforcem dient que ens sembla coherent que una empresa pública es creï per llei i no per decret.

Pel que fa a l'altre conjunt d'esmenes, mirin, en relació amb el tema del control democràtic, i sobretot a partir de les paraules que ha dit el senyor Padrós en la seva intervenció de resposta a l'esmena a la totalitat d'Iniciativa, el fet que avui tinguem un sistema sanitari en el qual s'exerceix control democràtic és un aspecte molt positiu, i un aspecte molt positiu que Iniciativa per Catalunya mai gosaria atribuir-se a la seva força política, perquè seria una barbaritat i, a més a més, una pedanteria absolutament..., vaja, innecessària. En aquesta negociació de la Llei, aquest va ser un aspecte proposat per Iniciativa, però té el mateix mèrit qui proposa que qui accepta, i, per tant, en la mesura en què tots els grups polítics d'aquesta cambra van donar suport que els sindicats, ajuntaments, organitzacions empresarials, estiguessin en el control democràtic del Servei Català de la Salut, és un mèrit de tothom, i en aquest sentit n'estem orgullosos, com en poden estar orgullosos vostès. És veritat que és una cosa nova, és veritat que a la resta de l'Estat això no és una cosa generalitzada, i, per tant, de veritat que no voldria mai que vostès posessin en boca meua una cosa que jo no he dit ni diré, perquè això és mèrit de tots.

Les nostres esmenes són esmenes de matís, en aquest sentit. No són esmenes que plantegin canvis radicals. El que diuen és: anem a exercir més quotidianament aquest control democràtic. Això és discutible, és una proposta nostra, però el que voldria insistir és que no desvirtuïn el sentit d'aquestes esmenes.

Nosaltres plantejem que es reuneixi més sovint el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, per poder

exercir millor la seva funció; que es reuneixi més sovint el Consell de Salut, tant a nivell general com a nivell de regions; plantejem –i aquesta és una esmena important– que al consell de direcció de la regió s'incorporin les organitzacions sindicals i les organitzacions empresarials... Per una raó molt senzilla: si veritablement volem que les funcions de la regió siguin cada vegada més importants, siguin cada vegada de planificació i control del que succeeix a la regió, per tant, juguin un paper clau, paral·lelament al paper que juga el Consell de Direcció del Servei Català de la Salut, és coherent que els mateixos mecanismes de control democràtics que estan establerts a nivell general s'estableixin també a nivell de regió; per tant, seria un aspecte especialment important el que ara defenso. I, per altra banda, afegim que a les àrees bàsiques de salut hi hagi un consell de participació, amb la idea que el que no està succeint tant com el que acabo de dir, que sí que hi ha un control democràtic, exercit a nivell de consell de direcció, el que no està succeint tant és que la comunitat, en general, la població, les associacions de veïns, les entitats associatives a nivell de base, participin de la gestió de la sanitat. Això no succeeix gaire, malauradament. Creiem que un consell de participació a nivell d'àrea bàsica ho podria afavorir.

En qualsevol cas, jo voldria dir, per acabar aquesta intervenció, que el balanç que podem fer, després d'aquests cinc anys, del control democràtic que s'està exercint per part de les entitats presents al Servei Català de la Salut és molt positiu. Veritablement hem augmentat en aquest sentit, jo crec que estan fent una funció, els sindicats estan fent una funció, les organitzacions empresarials estan fent una funció i els ajuntaments estan fent una funció. Per tant, l'experiència és positiva, augmentem-la: augmentem-la a les regions i augmentem la seva freqüència.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Torn en contra, senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Des de l'escó estant, si m'ho permet, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. PADRÓS: ...per dir que, bàsicament –ja ho he fet explícit en la defensa..., en el torn en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Iniciativa–, que nosaltres no experimentem la necessitat d'introduir més elements de participació. Entenem que ja va ser un esforç..., no per part del nostre Grup, que jo penso que es pot dir que la negociació deuria ser un esforç, però penso que va ser una gran victòria aconseguir el que es va aconseguir en el Servei Català de la Salut: aconseguir, doncs, que la població, a través dels agents socials, a través de les organitzacions empresarials, de les organitzacions d'usuaris, d'entitats professionals, doncs, participessin, hi hagués una participació molt més directa en la gestió dels serveis sanitaris i en la definició dels mateixos objectius que la política sanitària del nostre país, doncs, havia de tenir. Això em sembla que ha estat un gran triomf, i l'experiència –i m'ha agradat molt sentir l'opinió del Grup d'Iniciativa per Catalunya– demostra que el balanç

és extremament positiu, i, per tant, precisament a partir d'aquestes paraules, entenc, o nosaltres entenem, que es fa innecessari aquest increment de participació. Perquè, evidentment, la participació també té elements que hem de..., no diria negatiu, però que hauríem de mesurar, que és que hem de buscar l'equilibri just entre assegurar una necessària participació democràtica i trobar que els mecanismes de gestió siguin al més àgils possibles. Tampoc podem introduir una participació..., és a dir, una reivindicació participativa fins a l'infinit, que faci que..., que no és evidentment el seu cas, però que evidentment l'augmenta, sense –jo crec– que hi hagi una necessitat objectiva de fer-ho, i, en canvi, pugui paralitzar o pugui alentir els sistemes d'agilitat en la gestió.

D'altra banda, és clar, segur que vostè..., això no ho ha dit, però se'n podia deduir, del conjunt d'esmenes, com si, de fet, amb l'actual composició dels òrgans de participació i en els mateixos òrgans de direcció, en els quals participen també els agents socials, doncs, no hi haguessin aquests elements d'informació, i amb el fet d'augmentar la freqüència de les reunions no hi hagués una garantia que aquesta informació hi és. Aquesta informació ens consta al nostre Grup que es dona, que no hi ha cap membre de cap consell de direcció o de consell de participació que no pugui accedir a aquesta informació, i, per tant, ens sembla, des d'aquest punt de vista, que es fa innecessari que aquest conjunt d'esmenes puguin ser incorporades en el text.

Moltes gràcies, senyores diputades...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

A veure, la senyora Mayol vol defensar l'esmena que té el seu Grup a l'article cinquè, que és la número 25 seva, i 28 per als altres diputats?

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo voldria defensar dues esmenes: l'esmena a l'article 5 i l'esmena a l'article 7.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: L'esmena 25, la que fa referència a l'article 5, és una acotació, entenc, al que vostès diuen. Simplement el que plantejem és que en aquest article, que fa referència a les reclamacions prèvies, via jurisdiccional civil, que s'han d'adreçar al director del Servei Català de la Salut, nosaltres plantejem simplement que dels recursos, del procediments i de les reclamacions de responsabilitat patrimonial presentades davant del Consell de Sanitat i Seguretat Social –que això ja sé que s'ha introduït, perquè modifica una altra llei–, plantejem simplement que se'n doni compte al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut; no se li treu la responsabilitat a qui la té, que és el conseller, però que se'n doni compte, d'això, del que succeeix, se'n doni compte al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut.

L'esmena a l'article 7, jo no l'argumentaré gaire perquè he basat la meva intervenció a l'esmena a la totalitat en això, però vull afegir tres elements més que en aquell moment no he esmentat. Mirin, una cosa que trobo, diguem-ne..., no inadmissible, perquè en política a l'hora de debat és admissible tot, però trobo diguem-ne exagerada, és que vostès argumentin la modificació aquesta de la Llei i la creació de la

gestió a través de societats de base associativa, societats mercantils, argumentant la participació dels professionals. Això ho trobo veritablement un eufemisme, perquè un dels efectes perversos que ha tingut la separació del finançament i la provisió a la gestió sanitària —que ha tingut aspectes positius, òbviament, que jo no negaré, perquè seria un maniqueisme que no penso utilitzar— és que ha disminuït precisament el poder dels professionals. És a dir, amb un sistema de separació de la provisió i el finançament, qui veritablement guanya poder en el sistema sanitari són els que fan funcions de gestió, els gestors. És a dir, és un model que reforça el poder del gestor i disminueix el poder dels professionals. Això és una conseqüència, dic jo, adversa d'un sistema de gestió de la sanitat que separa provisió de finançament, a banda que tingui altres efectes positius. Per tant, que vostès argumentin que les societats aquestes de base associativa es munten, es creen, per reforçar el protagonisme dels professionals, em sembla veritablement una inexactitud, perquè amb aquest model sanitari qui perd poder són els professionals, qui guanya poder és qui contracta, qui té capacitat d'exercir la contractació, no qui presta la gestió.

Un altre argument que voldria donar és que, sens dubte, una de les conseqüències d'aquesta reforma..., el que farà serà reforçar el paper i el poder del Col·legi de Metges. I aquí, diguem-ho clar, una de les entitats que ha tingut més voluntat que això es tirés endavant ha estat el Col·legi de Metges. Ells..., jo vaig enviar una carta, el dia 16 de març d'aquest any, al president del Col·legi de Metges de Barcelona, en què li deia que havíem conegut, a través dels mitjans de comunicació, «un projecte del col·legi professional que vostè presideix, de creació d'una fundació» —per tant, ja era una cosa bastant preparada— «que donaria suport i es vincularia a les societats que els professionals de la medicina creessin, a l'albir de la proposta de modificació de la Llei». Aquestes fundacions, per una banda, entrarien a formar part —segons tinc entès pels mitjans de comunicació, perquè no he pogut consultar aquest projecte—, entrarien a formar part com a capital d'aquestes societats i, a més a més, donarien..., diguem-ne, facilitarien la gestió, donarien suport de gestió a aquestes entitats. A ningú que pensi una mica se li escapa que automàticament el Col·legi de Metges guanya molt de poder, per una banda en la influència entre els professionals i, per altra banda, com un nucli de pressió a la Conselleria, al Departament de Sanitat. Jo he de dir —i aquí ho vull dir clarament— que em sap greu que el Col·legi de Metges no hagi respost a aquesta diputada per poder obtenir informació directament, tal com havia sol·licitat, i haver de parlar només amb referència al que deien els mitjans de comunicació.

El tercer argument. Vostès han fet servir l'argument de la imaginació: «Hem de crear models de gestió imaginatius». Jo els voldria dir una cosa que diuen en castellà i que la podríem dir en català, també, que és: «Experiments, amb gasosa»... I, per tant, anar a experimentar models de gestió sanitària que en altres països han donat ja resultats adversos, em sembla que no és de rebut.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Padrós té la paraula.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor president. Respecte a l'esmena del Grup d'Iniciativa a l'article 5, no puc donar més elements que els que he dit abans respecte a quina és aquesta transparència, o aquesta dificultat que poden tenir els membres del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut a conèixer les resolucions corresponents, els procediments o les reclamacions que sobre la responsabilitat patrimonial es plantegin sobre la taula del conseller.

Respecte a l'article número 7, dir, senyor president, respecte als arguments que ha utilitzat el Grup d'Iniciativa, que em fa gràcia..., vull dir, he somrigut quan vostè ha dit, ha asseverat que els professionals són els que hi perden amb l'actual sistema. Em fa gràcia que vostè digui: «Qui hi perd realment són els professionals». (*Veus de fons.*) «Perden poder», sí, sí. Dic que he somrigut que vostè ho conegui més que jo, sobretot perquè m'agradaria que vostè ho preguntés als professionals, de veritat, què és el que pensen, i no coincideixen amb el que diu vostè, no, absolutament.

D'altra banda, no entenc..., vostè sempre fa aquesta mena de presumpció, que en el fons respon a un prejudici, que és interpretar que el fet que una persona pugui sentir-se més ben incentivada i més corresponsable del que està fent, que això és guanyar poder. El concepte de poder no cal que sigui sempre malèvol. Segons vostès, jo interpreto... Sí, perquè ha parlat del Col·legi de Metges, ha parlat de..., ha fet judicis d'intencions... Jo també li podria fer interpretacions sobre el que suposa, doncs, en aquest cas, que vostè escrigui una carta al president del Col·legi de Metges, quan vostè ja explícitament s'ha manifestat en contra d'un projecte que encara no coneixia (*remor de veus*). Sí, vostè li va dir «doni'm informació, doni'm informació», però vostè ja explícitament havia dit que no hi estava d'acord. «Doni'm informació» per què? Per poder-lo rebatre més? Per poder-lo rebentar més? (*Remor de veus.*) No ho sé, no ho sé, però evidentment la interpretació també que puc fer jo és efectivament malèvola.

Bé, en qualsevol cas, nosaltres —ja he argumentat abans que no estic en absolut d'acord amb el seu posicionament— pensem que aquesta és una porta que ja preveia la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i que aquí l'únic que estableix és una fórmula jurídica que contempla, doncs, les possibilitats o les situacions dels professionals que es puguin integrar en aquestes iniciatives. I ens sembla que, en aquest sentit, pels dubtes que poguessin tenir els diferents grups parlamentaris —no solament el Grup d'Iniciativa, que ja sé que nosaltres no hi donarem satisfacció, perquè ells demanen la supressió d'aquest article, però sí específicament el Grup Popular, el Grup Socialista, el Grup Mixt i el Grup d'Esquerra Republicana—, nosaltres volem presentar una esmena transaccional, perquè ens sembla que aquest és un dels articles eix d'aquesta reforma i ens sembla que mereix que hi hagi el concurs màxim d'aproximacions per part dels grups polítics.

I ara, seguidament, senyor president, li faré arribar el text de l'esmena transaccional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Passem a l'article setè. Segons les meves notes, hi ha una esmena del Grup Socialista, la número 32. Senyor Font, l'esmena 32, a l'article setè, segons les meves notes no ha estat defensada.

El Sr. FONT: L'esmena 32 és una esmena transaccionada d'una esmena que presentarà ara el portaveu del Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Article vuitè: només hi ha dues esmenes sense defensar, que són les –per la senyora Mayol– 32 i 34, que les pot defensar ara.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo li voldria dir al senyor Padrós, a l'hora de començar la defensa d'aquestes esmenes, que malament aniríem en aquest país si una institució com el Col·legi de Metges només trametés informació a qui està d'acord amb les seves posicions. Afortunadament, una cosa positiva ha de ser que puguem rebre informacions entre tothom, independentment de les posicions que mantinguem.

Dit això, i entrant a defensar les esmenes 32 i 34, jo, el que voldria plantejar amb aquesta esmena és la necessitat que també els concerts sanitaris es regeixin tenint en compte la Llei d'administracions públiques de l'Estat, és a dir, que es manegen molts diners, són mecanismes de control que s'han d'exercir i, per tant, el nostre matís, diguem-ne, és que, tot i tenint en compte les especificitats sanitàries, a l'hora d'establir els concerts es puguin basar també en aquesta legislació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El senyor Padrós vol fer torn en contra?

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor president, voldria manifestar-me contràriament i remetre la senyora Mayol a l'esmena transaccional que hem acordat entre..., que ja he presentat abans al senyor president, entre el Grup Popular i Esquerra Republicana...

El Sr. PRESIDENT: ...Socialista i Mixt.

El Sr. PADRÓS: No, no aquesta, senyor president: la que fa referència al marc legislatiu sobre la Llei de contractacions amb les administracions públiques, que diguem que seria..., crec que respondria en part a la inquietud manifestada per la portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. Prego al senyor secretari que procedeixi a la lectura d'aquesta esmena transaccional a què abans s'ha fet referència.

El Sr. SECRETARI TERCER: Esmena transaccional a les esmenes 30, d'Esquerra Republicana, 31, del Grup del Partit Popular, 32, del Partit Socialista, i 33, del Grup Mixt: «Primer paràgraf: "...a l'efecte, amb entitats de base associativa legalment constituïdes, amb personalitat jurídica pròpia, totalment o majoritària, per professionals sanitaris, prioritzant els que es troben compresos en qualsevol dels col·lec-

tius de personal"; segon paràgraf: "En aquests supòsits, quan es tracti dels professionals compresos a l'article 49.1, que constitueixen..."».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Passem a l'article 9. Esmena 41, del Grup Socialista, que pretén un nou article: té la paraula la senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Aquesta esmena fa referència a la creació d'una agència de salut pública de Barcelona. Per què plantejem la necessitat de la creació d'una agència? En primer lloc, pel marc competencial. Segons la Llei de bases de règim local, estableix determinats serveis de tutela de la salut pública, que obligatòriament han de prestar els municipis: els municipis tenen competències en protecció del medi, en la defensa d'usuaris i consumidors, en el control sanitari del subministrament, distribució i transports d'aliments i en el control sanitari dels sorolls. I, en canvi, també la Llei general de sanitat i la Llei d'ordenació sanitària estableixen que és competència de la comunitat autònoma les activitats de promoció de la salut. Per tant, les activitats de salut pública s'inscriuen en aquests dos àmbits, que fan que la seva integració operativa sigui difícil: d'una banda, les actuacions sobre les persones, és a dir, la promoció de la salut, les ha d'executar la xarxa assistencial i, d'una altra banda, les actuacions sobre el medi, que són les de protecció de la salut, s'executen tant des dels ajuntaments com des de la comunitat autònoma. Per tant, les competències de promoció de la salut no es poden considerar com a concurrents, però sí que es poden considerar concurrents les competències en protecció de la salut: són concurrents entre l'Administració autònoma i l'Administració local. Convé, doncs, fer una breu reflexió entorn d'aquest repartiment competencial establert per la legislació local i la de caràcter sanitari. Aquesta concurrència fa que no sempre sigui fàcil de delimitar aquestes competències i, a la pràctica, tot això té molt a veure amb com s'implanten els serveis en un determinat territori i amb l'ajuntament que hi hagi en aquest territori.

En segon lloc, per executar les activitats de protecció de la salut, l'Agència de Salut neix com un instrument del Consorci Sanitari de Barcelona per respondre a les demandes de la Generalitat i de l'Ajuntament de Barcelona en matèria de salut pública, per tal de facilitar l'exercici de les competències administratives davant del milió sis-cents mil persones que viuen a la ciutat. I per respondre a les seves necessitats es crea aquest organisme de caràcter públic amb capacitat per executar eficaçment les activitats de protecció de la salut i de vigilància epidemiològica, independentment de la titularitat de les competències.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Per a un torn en contra i per defensar l'esmena 42, del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Padrós.

El Sr. PADRÓS: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta esmena, l'hem considerat convenient per la necessitat d'introduir una disposició addicional per tal de modificar determinats aspectes relatius a la situació administrativa del personal funcionari de l'Administració de la Generalitat i del

personal estatutari de la Seguretat Social que s'incorpori a la plantilla del personal laboral de les entitats creades en l'àmbit del Servei Català de la Salut, d'acord amb l'article 7.2 de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, del 9 de juliol, i això va directament relacionat o és conseqüència de la presència de l'article 7 de l'actual Projecte de Llei, que, per tant, mereix que hi hagi la corresponent modificació de la Llei de la funció pública.

Respecte a l'esmena número 41, del Grup Socialista, voldria dir que absolutament d'acord amb la seva exposició, però que, és clar, aquesta esmena entenc que neix en un moment en el qual el Departament de Sanitat té avançat el projecte de creació de l'Agència de Salut Pública de Catalunya, i és en aquest sentit que el plantejament que vostè fa aniria just..., o seria coherent que estigués emmarcat dins d'aquest projecte que el Departament ja té bastant avançat. Deia el conseller que estaria en condicions –i a mi me'n fa, en aquest sentit, portaveu–, que hi havia el compromís polític que, creada aquesta Agència de Salut Pública de Catalunya, doncs, l'Agència de Salut Pública de Barcelona, adscrita al Consorci Sanitari de Barcelona o amb la fórmula que es trobi més adient, doncs, pogués crear-se d'acord amb aquest marc que el mateix Departament està elaborant. I és en aquest sentit que, amb aquest compromís polític, a mi m'agradaria que el seu grup polític també reconsiderés la seva esmena i pogués considerar-ne la seva retirada.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós. La senyora Utgés es dona per al·ludida?

La Sra. UTGÉS: Sí, senyor president, retirarem l'esmena en benefici d'aquest compromís.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. O sigui, queda retirada l'esmena 41. Moltes gràcies.

Resten només tres esmenes per defensar, que les tres són del Grup d'Iniciativa per Catalunya: són les números 44, 45 i 46, que, curiosament, coincideixen la numeració de la senyora Mayol amb la numeració del Dictamen (*rialles*).

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Una vegada més li agraeixo la seva flexibilitat, avui, en el debat.

Jo, les esmenes que vaig a defensar ara, especialment la 46 i la 47, m'agradaria que tant el conseller com el senyor Padrós i el Grup de la majoria se les miressin amb «carinyo», amb estimació. Ja sé que avui, en el marc d'aquesta discussió, és difícil poder arribar a un acord, perquè hi ha altres qüestions que ens confronten, però jo les defensaré, intentaré defensar-les amb arguments com perquè vostès se les estudiïn en un futur, perquè crec que són aspectes que poden millorar francament la gestió de la sanitat.

La primera és l'esmena 44. Aquesta fa referència a la supressió d'un concepte que vostès han introduït a l'hora del parlar de l'Institut Català de la Salut que francament ens sembla innecessari. És a dir, vostès han introduït una expressió que algunes persones que s'han estudiat la Llei han dit: «Això és una provocació», i jo així ho visc. És a dir, no crec que calgui dir a la Llei «mentre mantingui la seva natu-

ralesa com a entitat gestora de centres, serveis i establiments». Què vol dir, això? Que ho deixarà d'exercir? No sé per què hi ha necessitat, per dir el que es diu l'article, que l'article el que diu és raonable, no crec que hi hagi necessitat de dir «mentre mantingui aquesta funció gestora». Que és que tenen previsió de canviar-la, aquesta funció? Per què ho posen, això? Si no és per provocar, francament, no acabo d'entendre per què ho posen..., si no és que tenen previst en un termini breu que deixi de fer aquesta funció.

Les altres dues que m'interessen, i que són més de fons, i les que jo els deia que miressin amb «carinyo», era en primer lloc l'esmena 46. L'esmena 46 no la visquin com una crítica, la visquin com una proposta. Diu que en el termini de sis mesos es posi en marxa un pla d'informació a la ciutadania, del Servei Català de la Salut, i que inclogui l'accessibilitat a la documentació prevista en els articles de la Llei. Jo sé perfectament que la gent que és membre del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut avui dia té accés a la informació, ho sé i és veritat, però penso que aquest accés a la informació que tenen els membres del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut no és extensible al conjunt de la ciutadania. I jo els deia abans, i n'estic convençuda, que perquè la població pugui acceptar mesures de racionalització del sistema sanitari fa falta que participi del debat públic sobre la sanitat, i un element per participar del debat públic sobre la sanitat és tenir informació. Per tant, crec que seria bo que vostès fossin les primeres persones interessades que la població conegués els estats de comptes, els models de concertació, el tipus de resultats..., perquè això ajudaria la població a poder prendre determinades decisions i poder acceptar determinades propostes. Per tant, jo els llenço aquesta proposta, m'agradaria que en el marc futur la poguessin estudiar.

I la segona, sobre la qual encara hi poso més èmfasi, és la proposta que fem a l'esmena 47, que el que planteja és que vostès facin el que anomenem un pla d'equitat. Què vol dir, això? Vol dir que els recursos pressupostaris aplicats a assistència sanitària i a promoció de la salut de la ciutadania de cada sector sanitari siguin directament proporcionals a la seva població, amb les correccions que responguin als estudis epidemiològics que caldrà fer i que, evidentment, modelaran això de la població.

Per què, aquesta proposta? Nosaltres pensem que, dit d'una manera col·loquial, els diners han de seguir la persona, en lloc que aquests diners es donin, diguem-ne, allà on es presta el servei. Nosaltres sabem que, òbviament, a la zona de Barcelona s'inverteixen més recursos sanitaris perquè hi ha unes infraestructures que donen sortida..., que donen assistència al conjunt de la població de Catalunya, però creiem que seria millor que els pressupostos es fessin no en funció de l'oferta que hi ha, sinó en funció de la demanda, i, per tant, que el consell del sector de l'Alt Camp pagués l'assistència sanitària que s'ha de prestar a la Vall d'Hebron quan una persona es crema, perquè òbviament no tindríem una unitat de cremats a l'Alt Camp, però en canvi que això fes la consciència que els diners són per a població..., amb les mo-

dalitats que corresponguin, òbviament, degut a les dades epidemiològiques, però que els diners segueixin la persona, i que el sector de l'Alt Camp pagui a l'hospital de la Vall d'Hebron quan aquest presti un servei a un membre de la seva població, i no al revés, no que es donin més recursos a la Vall d'Hebron que els recursos que es donen a gestionar a l'Alt Camp.

Insisteixo en la meua idea que els deia abans: sé que avui, en aquest moment, això és difícil d'acordar, però de cara a un futur m'agradaria que en poguéssim parlar.

Per últim, voldria acabar dient que, amb relació a la proposta que vostès han acordat amb el Grup Socialista, amb relació a Barcelona, jo crec que aquesta proposta té aspectes positius, de suprimir d'alguna forma organismes intermedis, i que a més avença en una definició més clara del que ha de ser el Consorci Sanitari de Barcelona, però els voldria dir que nosaltres, com a mínim –m'agradaria que la intervenció del senyor Padrós, si en pensen parlar, això, ho expliqui–, hi veiem una contradicció. És a dir, si a tot arreu de Catalunya estem defensant una separació entre la provisió i el finançament, que és el model que vostès defensen, i ho defensen amb contundència i amb energia, per què a Barcelona això no ho fem, és a dir, per què a Barcelona identifiquem la provisió i el finançament ajuntant-ho? Francament, no acabem d'entendre aquesta disfunció. Nosaltres ens abstindrem, en aquesta proposta, perquè no l'acabem de veure clara, sobretot perquè no acabem de veure clar que veritablement en una zona com Barcelona s'hagin de tenir criteris diferents del conjunt de Catalunya. En aquest sentit, per això manifestarem l'abstenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: És que, senyora Mayol, no s'hi podrà abstenir, perquè ha estat retirada... (*Remor de veus.*) Ha estat retirada. S'ha adquirit una espècie de compromís polític per part del Grup de la majoria.

El Sr. PADRÓS: Senyor president, no, perdó...

El Sr. PRESIDENT: Sí...

El Sr. PADRÓS: Si em permet...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. PADRÓS: La que està retirada és la que fa referència a l'Agència de Salut Pública, i en el tràmit de comissió es va assumir, per part de la Comissió, una esmena transaccional entre el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió que feia referència al Consorci Sanitari de Barcelona, que és l'explicació, entenc, que ha fet la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Sí, és que jo amb la de l'Agència ja hi estaria d'acord, i també estic d'acord amb l'acord a què s'ha arribat, però en canvi en la del Consorci sí que voldria manifestar la meua oposició, i per això ho he dit. Penso que això sí que ho votarem.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Passem a les votacions... (*El Sr. Padrós demana per parlar.*) Sí, té raó: torn en contra a l'última intervenció.

El Sr. PADRÓS: Sí, senyor president, per dir-li a la senyora Mayol que atendre la seva demanda de mirar-nos les seves esmenes..., no ara, sinó en el futur, amb «carinyo», estimació i comprensió, però amb el mateix entusiasme també li diré que les hi votarem en contra. Dic que les estudiarem en el futur..., vostè ens demana que les estudiem en el futur perquè mereixen ser estudiades en el futur, i jo voldria determinar-me en els tres punts que vostè ha fet.

Respecte al tema del Consorci Sanitari de Barcelona, no penso que sigui una contradicció, perquè la mateixa figura del Consorci Sanitari de Barcelona és diferent a un altre tipus de consorci, els seus propis ens tenen independència i és un ens que actua com a comprador de serveis, i, per tant, no crec que sigui equiparable a altres situacions.

Respecte a l'esmena aquesta que feia referència a l'Institut Català de la Salut, jo voldria tranquil·litzar-la: no és voluntat del Govern canviar les funcions que té ara, però és veritat que l'Institut Català de la Salut està sofrint una transformació, que en el moment que estigui consolidada quina és exactament la seva funció, doncs, nosaltres..., o almenys el Departament –nosaltres som el Grup parlamentari–, el Govern, el Govern, té plantejat, no sé de quina manera, amb quina figura normativa, o a través d'una iniciativa legislativa, doncs, configurar el que han de ser les funcions de l'Institut Català de la Salut. L'Institut Català de la Salut no compra serveis, gestiona, és un ens proveïdor; per tant, en aquests anys ha sofert una evolució, i pensem que quan aquesta figura estigui més concretada mereixerà tenir aquesta especificitat des del punt de vista normatiu, i ens sembla que, ara que estàvem en un procés de reforma de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, és bo que hi hagi aquest preàmbul, que no és més que fer entendre al legislador i al que pugui interpretar la Llei que el Departament i els grups polítics no són..., no ignoren quin és aquest procés de transformació, que no és una cosa nova, sinó que és una qüestió dinàmica.

I, finalment, dir-li, respecte a l'esmena número 46 del Dictamen, que nosaltres creiem que és interessant que d'això se'n pugui continuar parlant, estem d'acord amb vostè, però ens sembla precipitat que això es pugui assumir ara: no tenim prou elements per poder dir això que vostè afirma, que a través d'aquesta proposta es garanteixi l'equitat. Nosaltres pensem..., tenim dubtes que això pugui garantir l'equitat, i l'exemple paradigmàtic el tindríem en el cas de la Vall d'Aran. A més, ens sembla que això necessita ser estudiat i ser avaluat, i tenim possibilitats –i crec que en tindrem– de poder-ne continuar parlant, i, per tant, de pensar allò que la preocupa i els preocupa a vostès, i que també és una inquietud nostra: com aconseguir garantir en el temps l'equitat del sistema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Padrós.

Passem a les votacions. A l'article primer es poden votar conjuntament les dues esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, les números 4 i 8 del Dictamen? (*Pausa.*) Doncs es votaran conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 58 en contra i 37 abstencions.

Esmenes números 5 i 9 del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor? (*El Sr. Padrós demana per parlar.*) Sí, el senyor Padrós...

El Sr. PADRÓS: Jo he interpretat de la intervenció del senyor Daniel Font que estaven retirades.

El Sr. PRESIDENT: El senyor...

El Sr. FONT: Sí, senyor president, aquestes esmenes han estat retirades, encara que amb la numeració del Dictamen de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT. Molt bé. Doncs, queden retirades i, per consegüent, no se sotmeten a votació.

Esmena número 6, del Grup Mixt. La manté, senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Retirada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Retirada, molt bé.

Esmenes números 7 i 10, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. BENACH: Estan transaccionades, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Estan...?

El Sr. BENACH: Transaccionades.

El Sr. PRESIDENT: Estan transaccionades?

El Sr. BENACH: Sí, sí, i per tant retirades.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, queden retirades, i ara votem l'esmena transaccional, que és una nova redacció de l'article primer, apartat segon, epígraf e.

El Sr. PADRÓS: Aquesta esmena a què vostè fa referència és del Grup Socialista. Aquestes dues esmenes del Grup d'Esquerra Republicana fan referència a una transacció..., estan retirades a favor d'una transacció que es fa amb l'esmena..., em sembla que és 37, del Grup Socialista, i del Grup Mixt.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord. Doncs ara es vota la transaccional a l'esmena socialista número 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 99 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Resta per votar l'esmena 14, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Que és la seva 11.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Sr. PRESIDENT: Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 59 en contra i 40 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article primer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 100 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Passem a l'article segon. Totes les esmenes són del Grup d'Iniciativa per Catalunya: es poden votar conjuntament? (*Pausa.*)

Doncs, es voten les esmenes de la 15 a la 20, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 40 abstencions.

Se sotmet a votació l'article segon, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 100 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Esmena número 24, del Grup Mixt, que pretén un nou apartat a l'article tercer. La manté, el senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: La mantindria, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es vota aquesta esmena.

El Sr. PADRÓS: És l'esmena 21, crec entendre.

El Sr. PRESIDENT: 21, sí, que és a l'article tercer, nous apartats.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 1 vot a favor, 60 en contra i 47 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article tercer segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article tercer ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a les votacions de l'article quart. Esmena transaccional a les números 23, del Grup Popular, i 24, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

Esmenes 25, 26 i 27, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Conjuntament? (*Pausa.*) Doncs, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 42 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article quart segons Dictamen.

Vots a favor?

L'article quart ha quedat aprovat per unanimitat

Esmena número 28, a l'article 5, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 60 en contra i 42 abstencions.

Ara sotmetria a votació l'article cinquè segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 102 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article sisè, que no té cap esmena.

Vots a favor?

L'article sisè ha quedat aprovat per unanimitat.

Esmena 29, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, a l'article setè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 60 en contra i 43 abstencions.

Ara se sotmet a votació l'esmena transaccional a les números 30, del Grup d'Esquerra Republicana, 31, del Grup Popular, 32, del Grup Socialista, i 33, del Mixt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena transaccional ha quedat aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article setè segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 103 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Passem a les votacions de l'article vuitè.

Esmenes 34 i 36, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 43 abstencions.

Esmena transaccional a la número 35, d'Esquerra Republicana, i 38, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena transaccional a la 37, del Grup Socialista, i 39, del Grup Mixt. (*El Sr. Padrós demana la paraula.*) Sí, senyor Padrós?

El Sr. PADRÓS: 37, del Grup Socialista, 39, i també les d'Esquerra Republicana, la 4 i la 7.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 103 vots a favor, cap en contra en contra i 6 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article vuitè, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article vuitè ha quedat aprovat per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Esmena número 40, del Grup Popular. És a l'article novè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 42, del Grup de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article novè.

Vots a favor?

L'article novè ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a les votacions de l'article 10.

Esmena 43, del Grup d'Esquerra Republicana. (*El Sr. Carod-Rovira demana la paraula.*) Sí?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, l'hem retirada, aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Retirada? Doncs, així, no se sotmet a votació. En resten tres, del Grup d'Iniciativa, que són la 44, la 45 i la 46.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 60 en contra i 43 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 10.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article desè ha quedat aprovat per 103 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació l'esmena transaccional amb la 47, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Ara se sotmet a votació l'esmena transaccional amb la 50, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Ara es vota la resta d'exposició de motius i, si els sembla bé, conjuntament amb el títol, disposició derogatòria i disposició final. Tot conjuntament? *(Pausa.)* Sí. Ara em fan notar que hi ha els articles 11 i 12, que no tenen esmenes, que els sotmetríem a votació conjuntament... No? *(Pausa.)* Doncs, 11 i 12.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Ara la resta de l'exposició de motius, el títol i la disposició derogatòria i la final, que no tenen esmenes.

Doncs, tot conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests particulars han quedat aprovats per 103 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

Arribat aquest moment, la Presidència demana l'assentiment a la cambra per modificar l'ordre del dia, en el sentit que el punt quart, que era la necrologia del senyor Romà Planas, es vegi demà a les deu del matí, i el punt 10, que era la interpellació al Consell Executiu, passarà demà a ser el número 17 de l'ordre del dia. D'acord? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Contractacions fetes per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Contractacions fetes per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut, presentada pel Grup Popular, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya. Algun proponent de la iniciativa vol fer ús de la paraula per defensar-la? *(Pausa.)* El senyor Curto i Casadó té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la sollicitud de creació d'una comissió d'investigació, presentada en lo seu dia pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i Popular, al Parlament de Catalunya, recordaran que té lo seu origen en los fets que apareixen lo 24 de maig de 1995 quan l'empresa Trad, Societat Anònima, beneficiària de contractacions il·legals de la Generalitat a través del Servei Català de la Salut, és objecte d'una querella criminal amb acusacions de delictes d'estafa, maquinació en alterar el preu de les coses i falsedat en document mercantil. En esta querella

criminal, lamentablement, apareix involucrat l'anterior conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Jaume Roma, acusat de delictes de malversació de recursos públics en l'època en què el senyor Roma era director del Servei Català de la Salut.

L'acusació se fonamenta en tractes de favor i vulneració de les lleis a canvi de la construcció d'un xalet per al senyor Roma al terme municipal de Canovelles. Lo xalet en qüestió, que revela un cost de 89 milions de pessetes, documentat este import en totes i cada una de les factures dels proveïdors, que tenim al nostre poder i que vam exhibir en lo seu dia en la Comissió, se va declarar, en lloc de 89 milions de pessetes, per 19 milions, a efectes de l'oportuna llicència d'obres municipal i, segons lo senyor Roma, ni 89 ni 19: lo valor efectiu equival a 39 milions de pessetes, liquidats al comptat amb els estalvis acumulats de tota una vida professional, carregada esta vida del senyor Roma de penes i de sacrificis.

La pàgina 3 de la querella criminal imputa a un membre del Govern de la Generalitat lo delictes de malversació, i les pàgines 6 i 7 li imputen lo delictes de maquinació en alterar el preu de les coses. Quasi res, senyores i senyors diputats: un conseller del Govern de la Generalitat ha hagut de dimitir acusat de malversació i de maquinació i, amb paraules més clares i des de la nostra opinió, perversió i corrupció en virtut del seu càrrec.

Com a responsable del Servei Català de la Salut lo senyor Roma ha impulsat la trampa, utilitzant lo fraccionament de les contractacions, ha defraudat l'Administració local en la liquidació dels seus impostos, ha consentit la competència deslleial davant d'altres empreses legalment constituïdes i tècnicament classificades i va desafiar l'opinió pública afirmant que tot eren «burdas falsedades indignantes», a més d'exercir lo tràfic d'influències en favor d'uns insolvents immorals, com són lo tal Sánchez Alberó, Trad, Societat Anònima, i Replanteig Grop, Societat Limitada. Curiosament, estes corrupcions van passar desapercibudes al conseller responsable del Departament de Sanitat, senyor Xavier Trias, i, lògicament, lo president de la Generalitat, senyor Pujol, se'n va assabentar pels diaris, com correspon a la tàctica moderna d'informació, assimilada en els seus viatges al Palacio de la Moncloa.

A partir de 1991, i quan Antonio Sánchez Alberó, antic director del manteniment de l'Hospital de la Vall d'Hebron, es convertí en administrador de l'empresa Trad, Societat Anònima, a esta empresa li comencen a ploure les adjudicacions directes del Servei Català de la Salut. Així, entre 1991 i 1994, lo Servei Català de la Salut adjudica per la via de contractació directa 2.300 milions de pessetes, dels quals lo 22% se consignen a Trad, Societat Anònima; és a dir, més de 500 milions de pessetes a una empresa que en la pràctica no existeix ni disposa de personal qualificat, ha d'acudir a la subcontractació i, per no tenir, no tenia ni el certificat de classificació, document legal imprescindible per a accedir a les adjudicacions de les obres públiques, en este cas que nos interessa de les obres públiques de la Generalitat.

En un principi, tot apuntava –i així ho creiem los grups parlamentaris, almenys de l'oposició–, tot apuntava que l'escàndol de corrupció quedava ventilat amb una dimissió per motius d'ingenuïtat, sense considerar que els esdeveniments posteriors i la documentació verificada determinen que la continuada burla i transgressió a les lleis supera fins i tot l'àmbit competencial del conseller de Sanitat i la responsabilitat arriba al mateix president de la Generalitat, o per ignorància o per consentiment. I la disjuntiva és tan terrible com impecable: o incapacitat per a governar o tolerància per a la corrupció. Aquell Departament de Sanitat, dit per nosaltres públicament, que representava un mur impenetrable a l'amiguisme, al tràfic d'influències, a l'enriquiment personal i a l'arbitrarietat, l'han descobert en la degradació, en la trampa, en la mentida, en la violació de les normes i en la vulneració de les lleis.

Primera vulneració de les lleis. En l'època en què el Servei Català de la Salut va adjudicar els contractes d'obra a Trad, Societat Anònima, estava vigent la Llei bàsica de contractes de l'Estat, adaptada posteriorment a les directives de l'Europa comunitària. L'article 98 d'esta Llei de contractes de l'Estat determina que totes les empreses que siguin adjudicatàries d'obres per import superior a 20 milions de pessetes han d'acreditar la corresponent certificació d'aptitud general. Per consegüent, totes les obres consignades a Trad, Societat Anònima, no només són impresentables des del punt de vista moral i ètic, sinó que totes les adjudicacions són nul·les de ple dret, perquè esta empresa, a més de no disposar de la preceptiva classificació, no podia assegurar ni garantir ni presentar ni condició tècnica, ni suficiència econòmica, ni solvència financera.

Segona vulneració de les lleis. Lo reglament de contractació del Servei Català de la Salut aprovat per mediació d'una resolució firmada pel senyor Jaume Roma, lo 17 de maig de 1993, este reglament també és il·legal, perquè les disposicions de caràcter general han de ser dictades per ordre i no per resolució, en compliment de la Llei d'organització, procediment i règim jurídic de la Generalitat.

Tercera vulneració de la llei. Si, com és cert, un reglament no té vigència legal fins al moment de la seva publicació, la resolució del 91, publicada al 93, equival a afirmar que dos anys de contractacions il·legals, entre elles les adjudicacions a Trad, Societat Anònima, també són nul·les de ple dret.

Quarta vulneració de les lleis. Lo Decret 26/91, de 18 de febrer, del Consell Executiu és també indiscutiblement il·legal, perquè, d'acord amb l'estatut de l'empresa pública catalana, quan una entitat de dret públic vulgui ajustar la seva activitat a dret privat, esta ha de ser autoritzada per llei del Parlament. Per consegüent, com que una llei no és un decret del Parlament, tot el que dimana d'este decret també és nul de ple dret, inclòs lo Reglament de contractació del Servei Català de la Salut. En tot cas, la nul·litat d'este decret la determina en lo seu dia la Comissió Jurídica Assessora, i al novembre del 93, nul·litat declarada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Nosaltres preguntem: què més ha de passar per a constituir una comissió d'investigació? Si prenem en consideració que la Comissió Jurídica Assessora, òrgan consultiu del Govern, declara la nul·litat d'este Decret del Consell Executiu, quina és la posició del president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, davant d'un fet de tanta transcendència, en què a més intervé en esta nul·litat lo Tribunal Superior de Justícia de Catalunya? És que hem d'entendre..., hem de donar la sensació que a les reunions del Consell Executiu de la Generalitat los nyaps i els bunyols constitueixen l'ordre del dia habitual? Com de seguida demostraré, cap membre del consell Executiu pot al·legar ignorància respecte que lo tal Sánchez Albero és un personatge amb una més que dubtosa reputació.

Prats Haro, empresa dirigida per Sánchez Albero des de 1990 fins a 1992, ha sigut adjudicatària d'obres i serveis al Departament de Benestar Social per 55 milions de pessetes; a Adigsa, per 26 milions de pessetes; a Ensenyament, per 44 milions de pessetes; a Política Territorial, per 21 milions de pessetes; a l'Hospital Joan XXIII, de Tarragona, per 100 milions de pessetes, i al Centre d'Assistència Primària de Granollers, per 130 milions de pessetes. L'acte de fallida de Prats Haro es va produir l'octubre de 1994, per un total de 38.977.000 pessetes. Quan Sánchez Albero se carrega Prats Haro i comença les seves «fetxories» a Trad, Societat Anònima, el 1992, segons les dades que apareixen al Registre Mercantil de Barcelona, Trad, Societat Anònima, ja va justificar pèrdues al balanç de 1992; el 1993 va tenir cinc executius impagats; el 1994 ha tingut sis executius també per impagat... Tot això, per un total de 33 milions de pessetes. Del 93 al 94, Trad, Societat Anònima, ha retornat lletres per més de 100 milions de pessetes. I, al desembre de 1994, un dels creditors insta fallida necessària i Trad, Societat Anònima, sol·licita fallida voluntària. L'empresa Trad desapareix i neix una nova societat denominada Replanteig Grop, Societat Limitada, constituïda amb un capital social de 500.000 pessetes, i al davant d'esta empresa *los mismos perros con distintos collares*, és a dir, Sánchez Albero i tota la seva infectada inseminació artificial (*remor de veus*). Òbviament, a Replanteig Grop, Societat Limitada, se li concedeixen noves adjudicacions per contractes d'obra a un centre de Sant Feliu de Llobregat, a un altre centre del carrer Deu i Mata de Barcelona i, naturalment, a l'Hospital de la Vall d'Hebron. Mentrestant, Trad, Societat Anònima, ha deixat a l'estacada cent trenta-nou petits empresaris, amb uns deutes superiors als 480 milions de pessetes.

No els interessa al Grup de la majoria, no li interessa a aquesta cambra, posar al descobert les preferències quantitatives i les predileccions qualitatives del senyor Roma i de Sánchez Albero? La violació de les normes establertes, l'enriquiment il·lícit i la conculcació de les lleis ja no és una conseqüència de la ignorància o de la incompetència, sinó que es tracta d'una forma de governar perfectament dissenyada i deliberadament arbitrària que, com abús introduït contra la llei, insta a la perversió i al tràfic d'influències. Quan obertament i a continuació nos haguéssim de referir a

l'escàndol, a la corrupció i a la depravació, ja no cal que miréssim a Madrid ni parléssim del Govern socialista, perquè al Govern de Convergència i Unió no hi ha ni un pam de net. Tant és així que a Catalunya les comissions d'investigació haurien de ser permanents, perquè la llista d'il·lustres i d'honorables és tan abundant com substanciosa: lo conseller d'Indústria, que declara com a inculpat per un aval públic liquidat per empresaris amics a canvi de possibles favor inconfessables; l'Institut Català de Finances, intervingut per verificar expedients per part del fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; encara queda pendent de posar al descobert la implicació o la possible implicació del conseller d'Economia i Finances en lo desviament de l'aval de 10.000 milions de pessetes...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a la qüestió, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Torno a la qüestió, senyor president. Tots los crèdits i avals a l'ex-secretari general de la Presidència han resultat impagats per fallida dels seus negocis particulars en implicacions judicials...

El Sr. PRESIDENT: Vagi a la qüestió, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Escolti, si parla de qüestions que no afecten l'ordre del dia, la presidència li ho ha de fer notar, perquè és obligació l'observança del Reglament. (*Veus de fons.*)

Torn en contra? (*Pausa.*) Poden intervenir ara els grups per manifestar la seva posició. El Grup Mixt? (*Pausa.*) Senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per a posicionar-me enfront d'aquesta pretensió de creació, aquesta sol·licitud de creació de la Comissió d'Investigació... etcètera, que posen els tres grups signants de la sol·licitud.

A mi m'ha semblat, en escoltar el representant que defensava aquesta sol·licitud, com una seqüència *déjà vue*, és a dir, és una explicació i una posada en escena altra vegada de quelcom que es va veure en comissió, si mal no ho recordo, i que, per si se m'oblida alguna cosa ara de manifestar, em reitero en la meua posició que vaig fer en la Comissió, on, entre altres coses, venia a dir que, dins la legitimitat i l'escrupolós respecte del Reglament parlamentari per a fer aquesta sol·licitud —és a dir, la sol·licitud d'una comissió d'investigació està contemplada en el Reglament i, per tant, és una figura a jugar políticament, de manera legítima—, quan aquesta sol·licitud, d'alguna manera, se sol·licita amb un fonament, des del meu punt de vista, més fruit de la interpretació, de les conveniències polítiques de determinats partits polítics, perd, des del meu punt de vista, el valor pel qual ha estat creada aquesta eina parlamentària.

Dit això, molt s'ha dit aquí altra vegada, i s'han fet judicis de valor a l'abast del que va representar l'adjudicació d'obres per part del Servei Català de la Salut a Trad, SA; el que no s'ha dit aquí és si Trad, SA, quan rebia la concessió de l'obra en el contracte, què s'hi estipulava; si Trad, SA, complia amb la qualitat dels materials, complia la temporalitat

del lliurament de l'obra i en respectava els pressupostos. Això no s'ha dit i, per tant, cal suposar que quan se li feia una concessió d'una obra, dins d'uns concursos que tal vegada podrien ser millorables des d'un punt de vista contractual, d'acord amb el marc de la llei en què aquests eren donats, no entenc jo que hi hagi una responsabilitat política més enllà de la que ja es va produir amb la dimissió del conseller en qüestió.

Dit això, i desconeixent aquest diputat quin ha estat el procediment judicial que s'està seguint i quina és, en aquest moment, la fixació del punt del curs de la demanda judicial d'imputació al conseller, i entenent que depenent de quin fos el resultat final del pronunciament de la justícia això comportaria o no que la dimissió fou un gest en excés o que realment caldria esbrinar altre tipus de responsabilitats polítiques de més abast, per tot això que els acabo de manifestar jo m'oposaré a aquesta sol·licitud de creació de comissió. I, tenint en compte que aquest plenari té unes connotacions, com tots vostès saben, especials i particulars, renunciaré a portar amargor a aquest plenari, cosa que sí que vaig fer en la comissió, i reitero el meu posicionament d'aquella hora.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, la senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em posiciono en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, com a grup proponent de la creació de la comissió d'investigació sobre la contractació del Servei Català de la Salut i de l'Institut Català de la Salut.

Aquesta sessió del Ple del Parlament és possiblement la darrera sessió parlamentària de la quarta legislatura del Parlament de Catalunya, o una de les últimes, una legislatura marcada per l'aparició continuada de greus irregularitats, d'escàndols, de presumptes casos de corrupció, relacionats sempre directament o indirectament amb el funcionament i l'activitat del Govern català, i més concretament amb la seva incapacitat per a separar i destriar els interessos públics que representa, com a Govern, dels interessos privats personals o de sectors socials que el pressionen.

Senyores diputades, senyors diputats, si vostès fan memòria, comprovaran que tots aquests casos han esclatat com a conseqüència de denúncies que han formulat particulars, persones que diuen que n'han estat i n'han sortit perjudicades. La llista és molt llarga: el cas Planasdemunt, el cas De la Rosa, el tema Casinos, el cas Sant Pere de Torelló...

El Sr. PRESIDENT: Refereixi's...

La Sra. MAYOL: ...el cas que ens ocupa.

El Sr. PRESIDENT: ...a la comissió d'investigació que se sol·licita.

La Sra. MAYOL: Senyor president, entenc que el que estic fent és introduir i emmarcar políticament el debat que avui estem tenint. No crec que estigui sortint de la qüestió: estic emmarcant políticament el debat que avui estem tenint.

El Sr. PRESIDENT: Acabi...

La Sra. MAYOL: No és la mateixa aquesta intervenció que estic fent avui si fos la primera vegada que es demana una comissió d'investigació que si és la cinquena o la sisena.

El Sr. PRESIDENT: Acabi la introducció.

La Sra. MAYOL: Val a dir que els efectes i les repercussions de tots aquests afers han estat prou evidents. A nivell de govern, aquests escàndols han bloquejat durant llargs períodes l'acció de govern: recordin, simplement, els efectes del cas De la Rosa o el fet que una de les conselleries més importants del Govern català, una conselleria com és la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, hagi tingut quatre consellers diferents en els darrers tres anys. Per tant, la primera conseqüència clara del que ha succeït és el bloqueig de parts importants de l'acció de govern.

A nivell parlamentari, ha significat una part prou important de l'activitat parlamentària de la quarta legislatura. Una bona part d'aquesta activitat ha girat al voltant d'aquests casos: la demanda de comissions d'investigació, que ha estat necessàriament molt freqüent, massa freqüent. Però que ningú no s'equivoqui: les peticions de creació de comissions d'investigació durant aquesta legislatura del Parlament de Catalunya no han estat pas un excés de zel dels grups de l'oposició, han estat una resposta democràtica dels grups de l'oposició davant dels abusos repetits de l'acció de govern de Convergència i Unió. No deixa de ser simptomàtic o paradigmàtic que a la primera sessió després de la sessió d'investidura discutíssim la creació de la comissió d'investigació de Casinos o que possiblement en una de les darreres sessions, com és la d'avui, discutim aquesta comissió d'investigació.

En el cas que ens ocupa, hi ha dues raons fonamentals per les quals el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya demana la creació d'una comissió d'investigació: en primer lloc, la primera raó és el tracte de favor que l'empresa Trad, SA, ha rebut per part de la Conselleria de Sanitat, des de l'any 91. Abans, abans de l'any 91, des de l'any que es va constituir —de l'any 84 a l'any 91—, aquesta empresa es dedicava fonamentalment a la decoració, i no rep cap ajut ni cap suport ni cap contracte de l'Institut Català de la Salut; l'any 91, coincidint que el senyor Sánchez Alberó, ex-director de manteniment de l'Hospital de Vall d'Hebron, passa a ser el seu administrador, comencen les adjudicacions: de tot a res en un any, més de 500 milions de pessetes en tres anys. Els he de dir que això representa —ho hem dit a bastament— el 22% de les adjudicacions que ha fet el Servei Català de la Salut, directes. Repeteixo: dels 2.289 milions de pessetes adjudicats per contractació directa, 505 milions —un 22%— s'ho emporta Trad, SA, una empresa que fins a l'any 91 no havia tingut cap contractació; la següent empresa, en valor econòmic de les adjudicacions directes, entre el 91 i el 93, és Cubiertas, que, tot i ésser una de les principals empreses del sector, sorprenentment només rep un 7,6%; el restant es reparteix entre quaranta-sis empreses. Trad, SA, que és una empresa sense experiència acreditada en el camp de la construcció, que té un personal propi no superior a quinze perso-

nes, comptant els serveis administratius, i una empresa que subcontracta... Una empresa, a més a més, que no té el certificat de classificació que han de presentar les empreses per a poder accedir a la realització d'obres públiques.

Quan aquesta diputada va formular aquesta denúncia al senyor Roma i en la compareixença del senyor conseller Trias, no va obtenir cap resposta, aquesta denúncia, ni molt menys cap demostració de la seva inexactitud. Així mateix, vaig formular una segona denúncia, greu, en aquesta compareixença: per què la Conselleria de Sanitat adjudica obres per valor de més de 500 milions de pessetes a una empresa, Trad, SA, que ho subcontracta tot, quan la normativa vigent determina que la subcontractació de les obres adjudicades per l'Administració pública no pot excedir del 50% de l'obra contractada? Espero i demano al portaveu de la majoria que avui respongui aquestes denúncies. No poden quedar en l'aire aquestes denúncies, senyores i senyors diputats. Estem dient que aquesta empresa no podia tenir contractació per part del Servei Català de la Salut, no tenia els requisits fonamentals, els infringia. Com és que vostès la continuaven contractant?

El resum d'aquest primer apartat, del primer motiu pel qual demanem la creació de la comissió d'investigació, és el següent: estem davant del cas d'una empresa que inicia el seu camí en el camp de la construcció l'any 91, de la mà d'un ex-directiu de l'Hospital de la Vall d'Hebron, que puja com l'escuma amb el suport inestimable de l'Institut Català de la Salut, i que al cap de tres anys fa fallida, tot deixant a mig fer la construcció de l'Hospital de Sant Joan de Déu, de Martorell, adjudicada per 1.100 milions pel Patronat d'aquest hospital, tot finançant-la el Servei Català de la Salut.

Senyores i senyors diputats, jo li ho deia al senyor Roma el dia de la seva compareixença, i ara els ho dic a vostès: sense que existís el fet de la construcció de la seva torre a Canovelles, els fets que els acabo de relatar serien de difícil explicació, no seria senzill trobar unes raons per la irrupció de l'empresa Trad, SA, i el volum d'adjudicacions que rep; si, a més a més d'això, haguéssim sabut que aquesta empresa havia construït durant aquests anys la seva torre, tot plegat seria enormement sospitos, però en haver-hi una querella contra el senyor Roma que l'acusava de tracte de favor a canvi de la construcció de la seva torre, el cercle es tanca.

Segona raó. La segona gran raó per a demanar la creació d'una comissió d'investigació sobre les contractacions realitzades pel Servei Català de la Salut i per l'ICS és que una bona part de les contractacions que vostès han realitzat, aquelles que no respecten íntegrament la Llei de contractes de l'Estat, són il·legals. Aquesta greu afirmació, el Grup Parlamentari d'Iniciativa la fa sobre la base de les següents raons. Primer: és il·legal el Decret 26/91, del 18 de febrer, del Servei Català de la Salut, que regula el seu règim jurídic, l'estructura i l'organització central; és il·legal perquè disposa que el Servei Català de la Salut es regirà pel dret privat i, a més a més, regula que la contractació serà sotmesa al dret privat. Un decret —ho esmentava el senyor Curto i ja ho hem

dit a bastament el Grup d'Iniciativa—, un decret no pot decidir que el Servei Català de la Salut sigui un ens de caire..., que es regeixi pel dret privat. Això no es pot fer per decret. I, en aquest sentit, els he de dir —i els demano que hi parin un esment especial, senyores i senyors diputats— que el senyor conseller va posar uns exemples, quan va comparèixer a la Comissió de Política Social celebrada el passat dia 20 de juny sobre el Servei Català de la Salut, amb els quals pretenia demostrar que el règim de dret privat dels ens de dret públic pot establir-se en els decrets de desplegament de les lleis de creació d'aquests ens. Ell va fer unes afirmacions que són del tot inexactes, i en lloc d'abonar la tesi del conseller no fan més que confirmar la defensada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. I m'explico.

El senyor conseller va afirmar que l'empresa Retevisión fou creada sobre la base de l'estatut de règim jurídic, el qual fou aprovat pel Reial decret 545/1989, de 19 de maig, quan, en realitat, senyor conseller —i, això, ho tinc aquí, en el BOE—, aquest organisme fou creat per la Llei..., com a ens públic de dret privat, subjecte al dret privat, fou creat per l'article 124 de la Llei 37/1988, del 28 de desembre, de pressupostos de l'Estat per al 1989, amb remissió als ens de l'article 6.1.b de la Llei general pressupostària. Per tant, no fou creat per un reial decret: fou creat per una llei.

El segon exemple posat per vostè: Aena. Vostè va dir que havia estat creada per l'article 82 de la Llei..., o sigui, vostè va dir que fou aprovat pel Reial decret 905/91, del 14 de juny; no, senyor conseller, va ser creada per llei, per la Llei 4/1990, del 29 de juny, de pressupostos de l'Estat.

Tercer exemple: l'empresa Renfe. Vostè va dir que fou aprovada pel Reial decret 121/1994, de 28 de gener; no, senyor conseller: fou creada per la Llei 16/1987, d'ordenació dels transports terrestres.

Quart exemple —l'últim exemple que vostè va donar—: va dir que l'Empresa Nacional de Transports per Carretera, Enatcar, havia estat creada pel Reial decret número 1420/1988, del 4 de novembre; doncs no: la mateixa Llei 16/1987, d'ordenació dels transports terrestres, va ser qui va crear aquesta empresa.

En tots els reials decrets d'aprovació dels estatuts d'aquestes empreses públiques hi ha la clara referència a la llei de creació, i en cadascuna d'aquestes lleis hi ha la declaració expressa que són entitats de dret públic sotmeses al dret privat. Aquesta no és l'opinió d'IC, és una consulta documental.

Miri, senyor conseller, vostè no té cap obligació de saber això, vostè no té obligació de saber si una entitat que es sotmet al dret privat es fa mitjançant decret o mitjançant llei, però l'equip jurídic del seu Departament que l'assessora té obligació de saber això. Perquè això no és una qüestió d'opinió. En aquell debat vostè em deia: «Tenim opinions diferents, Iniciativa per Catalunya i nosaltres, amb relació a la qüestió jurídica.» Això no és una qüestió d'opinió, és simplement mirar els documents. I mirar-los bé, això sí, perquè no és el mateix que una entitat sigui creada per llei, que és legal, o sigui creada per decret. En aquest sentit, si en una

cosa tan elemental com és la consulta documental s'equivocuen, quant més no s'han d'equivocar quan són qüestions transcendents com les que acabo de citar.

La posició que sosté el Grup Parlamentari d'Iniciativa és també l'opinió de la Comissió Jurídica Assessora —organisme consultiu del Govern, no del Parlament—, que va emetre un informe desfavorable a aquest decret. L'evidència més gran del que els acabo de dir és que en aquests moments, tot just fa deu minuts, un quart d'hora, acabem d'aprovar una llei que precisament el que fa és això, canviar la naturalesa del Servei Català de la Salut per poder-lo convertir en un ens que es regirà parcialment pel dret privat. A partir d'aquí —no m'estenc, perquè a més a més se m'ha acabat el temps—, tota la resta d'il·legalitats són conseqüència d'aquesta. No m'hi estendré.

La pregunta que vull situar al final de la meua intervenció és: què més ha de succeir perquè es creï una comissió d'investigació? Dimiteix un conseller per presumpte tracte de favor a una empresa quan era un alt càrrec del Servei Català de la Salut; el sistema de contractació del Servei Català de la Salut, al nostre parer, és il·legal —i a més hem donat base jurídica per demostrar-ho—, amb les conseqüències que els acabo de demostrar... Un organisme que gestiona el 35% del pressupost de la Generalitat! Què més ha de succeir perquè es creï una comissió d'investigació? Jo els anuncio que, tal com vàrem expressar el mes de juny, el Grup Parlamentari d'Iniciativa emprendre accions legals: demanarem a la Generalitat la revisió d'ofici del Decret i, si s'escau, emprendre accions judicials.

Per acabar, permetin-me que digui que estic convençuda que l'opinió pública catalana no és insensible al que ha passat aquesta legislatura. Hi insisteixo: una legislatura marcada fonamentalment pels escàndols i per les irregularitats, però també marcada per una resposta política insuficient —i a això hi voldria posar esment—, una resposta política insuficient. Estic convençuda, també, que aquesta sensibilització de l'opinió pública catalana amb relació a les irregularitats, als presumptes casos de corrupció relacionats amb el Govern, farà impossible que al proper Parlament cap majoria absoluta podrà barrar el pas a la creació de comissions d'investigació en casos tan evidents i greus com el que avui estem debatent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Mayol. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya: el senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades. Seré breu a l'hora d'exposar el posicionament del meu Grup amb relació a aquesta sol·licitud de creació, aquesta proposta de creació d'una comissió d'investigació sobre les contractacions fetes per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut. I seré breu essencialment —i no només per l'hora— perquè compartim una gran part de les argumentacions i dels fets que han aportat en les seves intervencions anteriors el senyor Curto i la se-

nyora Mayol, i perquè, en conseqüència, doncs, com vostès saben, aquesta és una proposta signada conjuntament pel Grup Popular, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i pel d'Esquerra Republicana.

La síntesi de la línia argumental de la sol·licitud de constitució d'aquesta Comissió, dic que ha estat avançada, en gran mesura. Entenem, des del nostre punt de vista, que entre la interpretació jurídica que fa el Departament de Sanitat d'algunes de les contractacions directes que ha realitzat el Servei Català de la Salut i la interpretació..., no només jurídica, sinó també necessàriament política, ètica, que fa el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya hi ha un abisme, un gran abisme, que consisteix..., que és l'espai, l'enorme espai, l'enorme distància que hi ha entre haver fet o no haver fet contractacions irregulars. Si els representants del Grup que dona suport a la majoria estan segurs, absolutament segurs, de poder defensar les seves posicions sobre aquest particular, entenem que haurien de ser els primers interessats a proposar la creació d'una comissió d'investigació que permetés, en aquest cas, d'esvair els dubtes, dubtes profunds que en aquests moments hi ha sobre algunes d'aquestes contractacions.

Des d'Esquerra Republicana proposem que es creï aquesta Comissió perquè creiem que certament hi ha contractacions que s'haurien d'explicar exhaustivament, com per exemple algunes de les concedides, d'entre les moltes que van ser concedides en el període 1991-1993, a l'empresa Tradsa. Hi ha elements, molts elements, sobre les concessions realitzades per l'Institut Català de la Salut i pel Servei Català de la Salut que posen sota sospita, que deixen sota sospita el sistema de contractació que ha utilitzat el Servei Català de la Salut.

Per exemple, si s'atén a allò que preveu la Llei de pressupostos –l'article 7 de la Llei de pressupostos de l'any 91, l'article 8 de la Llei de pressupostos de l'any 92 i l'article 9 de la Llei de pressupostos de l'any 93–, creiem que algunes de les concessions que s'han realitzat, que han estat realitzades, esdevindrien automàticament nul·les. Tampoc és clar que alguns dels fraccionaments que s'han realitzat per tal de fer concessions per la via directa..., hi ha una sèrie de coincidències en adjudicacions fetes que van seguides d'altres concessions, concessions que fan referència als mateixos llocs, dins d'uns terminis de temps molt semblants i a les mateixes empreses, que si més no haurien de quedar nítids i clars, perquè nosaltres hi veiem possibles irregularitats, i possibles irregularitats que a més a més impliquen beneficis a empreses determinades i precises i que, en conseqüència, podem estar parlant de frau a la llei.

Per tant, creiem que aquests dubtes importants s'han de solucionar, creiem que la discussió per resoldre les incògnites esmentades s'ha de produir en una comissió d'investigació, que és el lloc adient perquè es produeixi, i és la comissió d'investigació que nosaltres hem proposat i defensem ara que es creï.

De totes aquestes contractacions que s'han produït, hi ha un cúmul de circumstàncies, hi ha un cúmul de contracta-

cions que en podríem dir de màniga ampla, que ens porten a afirmar que, si més no, en el millor dels casos, s'ha actuat amb molt poc rigor. Per exemple, moltes de les inversions que ha fet el Departament no apareixen ni en els pressupostos ni en els annexos d'inversions, tot i que algunes d'aquestes són d'un volum de diners força elevat. I això ens preocupa, necessàriament ens preocupa, perquè significa, en primer lloc, esquivar el control parlamentari sobre aquestes inversions i significa, en segon lloc, obrir la porta de bat a bat a la possibilitat que s'estigui administrant al servei d'interessos partidistes o particulars –i, en aquest cas, l'afer del CAP de Canovelles és un bon exemple.

Igual que llei no és sinònim de justícia, legalitat no és sinònim, necessàriament, de bon procediment. Nosaltres creiem que es pot haver produït frau a la llei, i que es pot haver produït un mal procediment en molts casos. Per tant, és per aquest motiu que ens refermem davant del plenari en la petició de creació de la comissió d'investigació de les contractacions fetes per l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut.

Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades. Avui jo crec que es dona una paradoxa, aquí, en aquest hemicicle, i és que jo diria que per primera vegada s'està fent un debat –ho ha dit el senyor Reguant–, s'està fent un debat que tots els diputades i diputats d'aquesta cambra ja coneixem, i que els mitjans de comunicació també, i que l'opinió pública també, almenys la interessada. Perquè en realitat és un debat *déjà vu*, deia el senyor Reguant: *déjà vu et publié*, perquè està publicat, està publicat en el *Diari de Sessions* de la Diputació Permanent del dia 6 de juliol. En realitat, si els portaveus que aleshores van intervenir a la Diputació Permanent haguessin intervingut avui, hauria estat exactament el mateix debat. Això em porta, senyor president, que em permetré abreujar la meua intervenció, perquè... En tot cas, recordar una mica els fets concrets.

Aquest debat es produeix motivat per una triple preocupació –aquesta era la intervenció del Grup Socialista, que avui jo vull recordar molt breument–: una preocupació per uns fets concrets en temes de contractació i de compra de béns, i la seva adaptació i adequació a la legislació vigent; una preocupació per una opacitat, per una falta de transparència i una relativa discrecionalitat que s'ha donat en la contractació en general des del Govern de la Generalitat i en particular –ho deïem aleshores– del Servei Català de la Salut, i una preocupació, en definitiva, motivada per allò que en deïem una manera de governar, una manera de fer, un mètode, una concepció, que sovint, fins i tot massa sovint, ha desdibuixat la frontera entre el que era l'interès públic i l'interès privat.

Aquests eren els eixos essencials d'aquell debat. Jo no vull repetir l'argumentari sobre tot els temes que han sortit,

atès que ja estan publicats. El que sí que vull és recordar el que el Grup Socialista va considerar amb relació a aquesta situació creada i a aquesta problemàtica. I vàrem acordar presentar mesures concretes i d'agilitat per tal que es donés resposta amb la màxima rapidesa a aquest tipus de preocupació i perquè, per tant, es superés una situació de dubte, de desconfiança, sobre el règim de contractacions, que no es tornessin a produir i que es coneguessin en profunditat els precedents que havien ocasionat aquesta situació.

Vàrem presentar cinc iniciatives parlamentàries: la compareixença del conseller de Sanitat, senyor Trias, no sols per conèixer justament què és el que es pensava fer, sinó conèixer els precedents, conèixer en profunditat l'explicació del Govern de les raons que havien motivat una situació de preocupació, de dubte i, fins i tot, de desconfiança; vàrem presentar un informe, la sol·licitud d'un informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment d'adjudicació d'obres, perquè verificués si s'havia produït dins del marc de la legislació aplicable en aquell moment; vàrem presentar una proposició no de llei que tractés de garantir la legalitat del règim de contractació d'obra, atesos els dubtes apareguts sobre l'adequació a la legislativa del marc normatiu, i en aquest sentit instàvem per tal que la Comissió Jurídica Assessora emetés informe sobre l'adequació a la legalitat del Decret 26/91, pel qual s'establí el règim jurídic i es desplegava el Servei Català de la Salut i el Reglament del Servei Català de la Salut; vàrem presentar també una altra proposició no de llei per tal d'introduir noves garanties de transparència en el sistema de contractació i de compra de béns, i, finalment, creient que era necessari exercir rigorosament el control respecte a les adjudicacions fetes, vàrem demanar que es trametés el llistat de contractacions d'obres adjudicades a l'empresa Tradsa pel Servei Català de la Salut, i la corresponent documentació. I dèiem en aquell debat que aquest era el mecanisme ràpid, àgil, i l'imprescindible de realitzar, i que confiàvem que aquest mecanisme ens portés a les primeres setmanes del mes de setembre coneixent tots aquests elements imprescindibles de treball per deliberar posteriorment si era convenient o no era convenient fer un pas més, que és la sol·licitud de la comissió d'investigació.

Doncs, bé, allò que dèiem que confiàvem i preteníem que aquesta agilització del treball permetés que al mes de setembre poguéssim debatre en profunditat aquest tema, s'ha complert en bona part. De les cinc iniciatives que nosaltres vam presentar, quatre s'han acomplert. S'ha acomplert la compareixença del conseller, i resta pendent la convocatòria de la Sindicatura de Comptes, que avui reclamem que es pugui convocar la Sindicatura de Comptes per tal d'emetre l'informe que demanàvem. Les iniciatives segona i tercera que acabo de citar han estat incorporades en la Llei que acabem ara mateix d'aprovar: avui és obsolet, ja, el Reglament de contractació, perquè la Llei que acabem d'aprovar, gràcies a l'aportació del Grup Socialista, ha modificat ja aquest Reglament de contractació, i és obsolet també el Decret 26/91, de desenvolupament de l'estructura del Servei

Català de la Salut, justament per les esmenes que hem introduït el Grup Socialista en el debat que acabem d'elaborar. Per tant, la compareixença del conseller ja es va produir i la remissió que sol·licitàvem de tota la documentació relativa a la contractació amb Tradsa va ser també acomplerta. És a dir, de les cinc iniciatives, avui queda l'informe, la convocatòria de la Sindicatura de Comptes perquè emeti aquest informe, convocatòria que reclamem avui de nou que es produeixi.

Creiem, per tant, aleshores, i la realitat ens ha donat la raó, que el procediment imprescindible, necessari, eficaç i que donaria peu a conèixer en profunditat els materials de treball, era justament el que hem emprat, i creiem també aleshores que la conveniència d'una comissió d'investigació havia de derivar com a conseqüència de l'estudi aprofundit del resultat de tot aquest treball, i no, en general, com una resposta immediata, automàtica, a qualsevol esdeveniment que sorgeixi.

Creiem que la comissió d'investigació ha de ser la decisió final –si és que aquesta és la decisió– d'un estudi previ, elaborat, seriós i responsable dels precedents que illustren determinada actuació. Ho creiem aleshores i ho creiem ara, de la mateixa manera que creiem que les comissions d'investigació són necessàries o no són necessàries i, això, ho són o no ho són en virtut d'un raonament polític seriós, responsable, elaborat, allunyat, per tant, de qualsevol deliberació de conjuntures polítiques o d'aliances circumstancials; més encara, d'interessos partidistes. Una comissió d'investigació és necessària perquè argumentadament es creu que pugui ser necessària, o no és necessària pel mateix. El fet de canviar –com el Grup de la majoria ens ho acaba d'il·lustrar ahir mateix– segons aquesta virtualitat circumstancial d'aliances polítiques o de polítiques conjunturals, creiem que no dóna peu a cap serietat com a grup. En tot cas, el Grup Socialista, això no ho farà mai, i les raons que argumentàvem i les raons que ens valien fa tan sols un mes i mig per votar abstenció a aquesta comissió d'investigació, avui les mantenim, i les mantenim defugint la conjuntura política, les aliances circumstancials o les d'oportunisme electoral.

Es deia fa uns moments des d'aquesta tribuna: «Volem que aquesta comissió d'investigació pugui treballar aprofundidament en tots els temes que hem posat en coneixement de les il·lustres senyores i senyors diputats.» Aquesta seria una darrera paradoxa, perquè no podem tampoc defugir la realitat ni maquillar el que l'opinió pública sent que passa en aquesta cambra. Ni tampoc podem crear unes expectatives, avui, que quedin defraudades cinc o sis dies després. I avui se sap..., que el debat sempre és necessari, sempre és legítim, sempre és il·lustratiu, però avui se sap –i, per tant, parlo d'una altra paradoxa– que aquesta cambra es dissol, com a molt, en una setmana de temps; per tant, no anem a crear cap comissió d'investigació: anem a dissoldre el Parlament i a convocar eleccions, segons tenim entès. Creiem que aixecar unes expectatives que l'opinió pública sap positivament que estan condemnades a la seva frustració no és afegir cap posicionament de realisme del que representa el Par-

lament de Catalunya davant de les inquietuds que tenen els nostres conciutadans.

Per tant, nosaltres, senyores i senyors diputats, senyor president, votarem el mateix que varem votar fa dos mesos, esgrimint les mateixes raons i els mateixos arguments: votarem abstenció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Clotas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hauran observat, lògicament, que en nom del nostre Grup no he sortit a fer el torn en contra, perquè és públic i notori quin és el nostre posicionament, perquè és que aquesta és una qüestió que fa moltes setmanes que hi anem donant voltes, entre tots. Com ha dit el senyor Reguant i suara el senyor Clotas, aquest és un tema que ja s'ha debatut no fa gaire en diverses instàncies parlamentàries. No sé si s'hauran fixat que no feien referència, aquests senyors diputats, a la mateixa reunió, perquè el senyor Reguant parlava de la sessió de la Comissió de Política Social del dia 20 de juny —fa quatre dies parlamentàriament parlant—, on hi va haver una compareixença magnífica i llarguíssima i explicativa del senyor conseller de Sanitat, on el senyor Reguant era present, i el senyor Clotas feia referència a una altra reunió, a la reunió de la Diputació Permanent —encara més propera a nosaltres— del dia 5 de juliol. Bé, com que jo era present a les dues comissions, doncs, puc dir que tenien tota la raó: aquí no s'ha dit absolutament res més que o bé a la Comissió de Política Social del 20 de juny o bé a la Diputació Permanent del dia 5 de juliol ja no s'hagués dit, i els diaris de sessions, doncs, ho expliquen clarament. Per això la majoria dels portaveus hem sortit amb el *Diari de Sessions*, perquè, en definitiva, hi ha repetició darrere repetició.

Per altra banda, vostès saben perfectament que al llarg d'aquests anys m'ha tocat l'honor d'exposar sovint quin és el posicionament del Grup de Convergència i Unió en relació amb les comissions d'investigació del Parlament de Catalunya, i, per tant, en ares a l'hora que som i a la brevetat que espero que tots hi estarem d'acord a utilitzar, els faig mercè de tornar a insistir en aquell reguitzell, aquella multitud d'argumentacions per les quals nosaltres no creiem eficaces, adequades, les comissions d'investigació al nostre Parlament. I, per tant, també molt breument, com han fet els anteriors oradors, em centraré en el que en definitiva estem discutint realment avui, perquè, al marge d'explicacions o digressions més o menys extemporànies que marginalment han anat sortint, em sembla que, com en les comissions anteriors esmentades, en definitiva, en el fons, tothom ha vingut a coincidir en el mateix: aquí es tracta d'un conflicte jurídic, es tracta de les discrepàncies sobre la interpretació d'unes normes; es tracta, en definitiva, de judicar, d'opinar, de donar un parer sobre la legitimitat de dos decrets concrets de la Generalitat, el Decret 26, de 1991, del 18 de febrer, i el Decret 131, de 1994, del 30 de maig. El senyor conseller ho va deixar molt clar a l'exposició, i, per cert, en aquesta línia de testimoni a través del *Diari de Sessions*, jo voldria

dir a la senyora Mayol, que ha tingut una tendència a ensenyar papers, doncs, que m'ha semblat observar una irregularitat jurídica; ja sé que potser vostè no ho ha valorat prou, però vostè ha parlat que el senyor conseller s'equivocava quan, a la Comissió del dia 20 de juny, deia que una sèrie d'organismes que ell esmentava i que vostè ha repetit havien estat creats per Reial decret-llei i que això no era veritat. És que el senyor conseller —i la remeto a la plana 7590 del *Diari de Sessions* 313, de la sèrie C—, deia, diu —i vostè ho pot repassar al final—, parlava que *el seu estatut jurídic* s'havia aprovat per Reial decret-llei, no la seva creació, que és matèria molt diferent, senyora Mayol, com qualsevol dels seus il·lustres col·legues juristes li podran explicar.

Però, bé, en definitiva, insisteixo que aquest és el moll de l'os d'aquest assumpte: una discrepància jurídica. I nosaltres, almenys nosaltres, senyores i senyors diputats, els diputats de Convergència i Unió estem convençuts que una discrepància jurídica es pot intentar de resoldre a través de dictàmens de catedràtics, d'exemples de tractadistes en les matèries concretes —en aquest cas, de contractació administrativa—, a través de l'estudi —si és que existeix— de la jurisprudència apropiada; es pot anar, com apuntava la senyora Mayol, per una exemplarització a través d'una actuació judicial..., però, evidentment, senyores i senyors diputats, entenem que al que no podem anar és a crear una comissió d'investigació, perquè amb una comissió d'investigació el que s'esbrinen són fets, i amb un mínim de formació jurídica em sembla que tots coincidirem que en un període de prova el que s'ha de debatre i el que es discuteix és els fets allegats, els fets controvertits, mai els fonaments de dret, que és el que aquí estan fent. Nosaltres entenem —i perquè només en quedi constància aquí, en el plenari, ho direm— que aquests dos decrets esmentats són legítims perquè s'emparen en l'article 4 de la Llei d'ordenació sanitària, que a la vegada és una aplicació de la capacitat d'autoorganització sanitària que dóna l'article 49 de la Ley general sanitaria, i, per tant, ho entenem perfectament correcte.

Comprenem, i ho hem dit en altres ocasions, que se'n pugui discrepar —qui no és capaç de discrepar en el terreny jurídic?—, però això, hi insisteixo, es resol per altres camins i no per una comissió d'investigació.

Per aquests motius, afegits en aquest cas concret a tots aquests que he fet gràcia de tornar a explicitar, sobre creació de comissions d'investigació, una vegada més el nostre Grup, senyor president, senyores i senyors diputats, votarà en contra de la creació d'aquesta Comissió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Acabat el debat, se sotmet a votació la proposta de constitució de l'esmentada Comissió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta de constitució d'una comissió d'investigació ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 61 en contra i 32 abstencions.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i dotze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. de Alfonso i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la dissolució del Parlament i la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la dissolució del Parlament i la convocatòria de les eleccions al Parlament de Catalunya, presentada pel diputat senyor Joaquim Nadal, del Grup Socialista al Parlament. Es tramita pel tràmit d'urgència. Té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal, per exposar la interpellació.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, normalment la data d'unes eleccions és una dada irrellevant; normalment, vull dir, quan la convocatòria es produeix amb normalitat, o sigui, quan toca. De fet, convocar les eleccions quan toca ha estat considerat per vostè, pel president de la Generalitat de Catalunya, com un valor, com un valor entès.

Sempre ha afirmat que aquesta era una qüestió, que era un mèrit afegit al full de serveis de l'actual Govern i dels anteriors governs de la Generalitat: «sempre hem acabat les legislatures», «nosaltres sempre les acabarem» —cito entre cometes—, i aquest és un objectiu que expressa la normalitat d'un país normal en el qual, com que no passen qüestions que distorsionin la normalitat del calendari electoral, no cal modificar, anticipar, moure les dates de les eleccions de l'entorn en el qual, aproximadament, toquen. Toca quan toca, i el president de la Generalitat té la facultat de dissoldre el Parlament de Catalunya, i té la facultat, naturalment, d'anticipar les eleccions. Ja sabem que la data màxima per convocar eleccions és el 15 de març, i el fet és que totes les forces polítiques han treballat i han cregut que aquesta era la data raonable —potser amb excepció d'Esquerra Republicana de Catalunya, que va fer una petició explícita d'avançament de les eleccions, ara al començament del nou curs polític—, però la major part d'altres forces polítiques no han entrat en una petició explícita de modificació del calendari electoral. Qui és que mou la peça? És el president de la Generalitat de

Catalunya. És ell qui diu: «em sembla que, tal com estan les coses, hauria d'avançar les eleccions», i apunta un rumor que, de la forma com es desencadena, crea desconcert, confusió, fins i tot una certa alarma en un país que no mereix alarma. Ahir mateix ho deia el president de la Generalitat, o abans-d'ahir, perdó, a Washington; deia: «A Catalunya no passa res dramàtic, tampoc no passa res dramàtic a Espanya; no caldria, en principi, modificar el calendari electoral. I si ho fem, o si ho féssim, ho faríem per fer un favor a d'altres.» Tornem a l'argument que a Catalunya no passa res, que Catalunya és un país normal, que a Catalunya les coses van bé, que Catalunya és el motor general de l'economia espanyola, i que en el seu conjunt no hi ha cap necessitat institucional que justifiqui modificar el calendari electoral a Catalunya.

Si això és cert, què passa a Catalunya que mogui el president de la Generalitat a moure una peça i a començar a dir: «Caldrà, potser, canviar el calendari electoral.» El nostre punt de vista, la nostra manera de veure i d'entendre el fet nacional català i d'entendre el desplegament institucional de l'autogovern de Catalunya passa per considerar —i coincidim en això amb el president de la Generalitat— que és bo per a Catalunya que les eleccions autonòmiques es convoquin per separat i sense cap coincidència amb cap altra convocatòria electoral, tot i que sabem que una possible coincidència, previsiblement, al Partit dels Socialistes de Catalunya ens podria afavorir. Però nosaltres hem dit: «Institucionalment, el pes del fet diferencial català, la importància del fet nacional català, la singularitat del restabliment de la Generalitat de Catalunya són factors suficients per mantenir com a criteri que les eleccions catalanes no es facin coincidir amb cap altres eleccions.» I aquest és un argument que nosaltres hem defensat i que ens sembla, en ell mateix, important, però sobretot si entenem que es mantenen en la convocatòria que toca, si no s'alteren les dates i si no es condiciona el desenvolupament, el desplegament institucional de l'autogovern de Catalunya a situacions externes a la realitat mateixa de Catalunya. Allò que ens sembla que afecta, que distorsiona, que condiciona equívocament i innecessàriament el calendari electoral català —tal com s'ha expressat el president de la Generalitat de Catalunya— és la supeditació del calendari electoral català a un presumpte calendari electoral espanyol que, per altra banda, en un moment donat, és objecte d'un pacte en el terreny de la coalició i la col·laboració institucionals entre Convergència i Unió i el Partit Socialista Obrer Espanyol, però que no entenem per què, per aquests set sous, es produeix una voluntat explícita d'anticipació de les eleccions catalanes en un context en què, Catalunya endins, absolutament res no ho justifica. I passem a donar una màxima rellevància a un tema que no en té cap, o que no n'hauria hagut de tenir cap, simplement pel fet que a partir del moment que el president de la Generalitat de Catalunya obre la veda a les especulacions al voltant del calendari electoral, més enllà de la data de trencament en la col·laboració amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, dins de Convergència i Unió es comencen a expressar veus discrepants i en totes di-

reccions. I aquest és l'episodi o l'espectacle que hem estat produint durant tot l'estiu, en el conjunt de la societat catalana, produint informacions i opinions sobre un calendari electoral que, presumptament, estava pactat, que a partir del 17 de juliol deixa d'estar-ho i que, a partir d'aquell moment, comencem a haver-nos d'interrogar –i els ciutadans de Catalunya comencen a interrogar-se– si el calendari electoral que afectarà les eleccions autonòmiques a Catalunya és el que diu el senyor Duran Lleida, és el que diu el senyor Molins, és el que diu el senyor Roca, és el que diu el senyor Escudé, és el que diu el senyor Pujol baixant de l'avió a Washington, o és el que diu el senyor Pujol contestant el senyor Escudé el segon dia d'estada a Washington. I, de fet, és en aquesta confusió i en aquest maremàgnum, em sembla, de desconsideració davant de l'opinió pública, que hauríem de situar el debat de per què una dada irrellevant, la data de les eleccions autonòmiques a Catalunya –que hauria de correspondre al mes de març–, de cop i volta ens apareix com una dada de primera magnitud en l'inici d'aquest curs polític de la tardor del 1995.

Els escenaris possibles són dos: o les eleccions s'anticipen o les eleccions es mantenen. Si les eleccions es mantenen, concretament un calendari polític, ja que hem desconcertat els ciutadans en general davant de l'inici del curs polític i concretament al més ràpidament possible el debat de política general. Si les eleccions s'anticipen, jo crec que aquest debat que estem produint ara, aquesta interpellació, la presència, la realitat d'aquest hemicicle, les circumstàncies actuals, l'absència del president de la Generalitat, situen la fi d'aquesta legislatura, la presumpta fi d'aquesta legislatura, en un context d'un cert descrèdit o, com a mínim, d'una manca de cortesia parlamentària per l'absència del president de la Generalitat en aquesta sessió –la presumptament darrera d'aquesta legislatura–, i a més a més, escamotejant al conjunt dels diputats i les diputades d'aquest Parlament la possibilitat d'interpellar o de preguntar al president de la Generalitat, en una concessió votada per aquest Parlament no fa massa mesos i que haurà estat un episodi més aviat efímer d'aquesta legislatura. Si les eleccions autonòmiques s'han d'anticipar i finalment es concreta la seva anticipació, nosaltres entenem que la forma com es produeix aquesta darrera sessió no ajuda a cap dels objectius que el president de la Generalitat ha utilitzat sempre com a objectius d'exemplificació al conjunt de la ciutadania, no només de Catalunya, sinó de tot l'Estat.

Jordi Pujol diu amb molta freqüència: «Cal dignificar la política, hem de contribuir entre tots a reivindicar el paper de la política i dels polítics, hem de mantenir un respecte institucional i hem de mantenir un gran respecte amb els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.» Doncs, bé, la nostra opinió és que, de la forma com s'ha produït, de cara al públic, el debat –diguem-ne debat, si ho volem, que no ho és– sobre la data de les eleccions i sobre l'anunci tàcit d'una presumpta anticipació, que no sabem si es produirà, no ajuda ni a dignificar la política, ni a dignificar i respectar les institucions, ni expressa respecte cap als ciutadans i les ciu-

tadanes de Catalunya. I aquest és el motiu pel qual ens agradaria que el Govern, en absència del president de la Generalitat –tot i que al començament m'he adreçat personalment a ell–, ens contestés sobre quan creu que han de ser o poden ser les eleccions autonòmiques, que tocarien el 15 de març o que tocaria convocar no més enllà del 15 de març, i, si no pot aportar cap dada, que, com a mínim, entengui que el sentit de la nostra interpellació és reclamar per a la vida parlamentària una dignitat, una presència, un respecte institucional, un respecte democràtic al conjunt de la ciutadania, que, tal com han anat les coses, tenim la impressió que no s'ha produït, o que no s'ha produït en la seva globalitat. Nosaltres pensem que, tal com ha anat tot plegat, hem jugat una mena de joc de nyaus estrany, en què, avui per avui, seguim sense saber quan seran les eleccions autonòmiques i hem convertit l'interrogant sobre aquesta data en un tema de primera fila, quan, en el fons, o es mantenen al final, quan toquen, i deixa de ser un tema de cap rellevància, o s'anticipen, i aleshores ens hauria d'explicar el Govern per què les anticipa, com és que les anticipa i com és que fem una fi d'aquesta legislatura tan feble, tan devaluada, tan trista, en certa manera, en absència del president de la Generalitat de Catalunya, que no haurà volgut respondre les darreres interpellacions d'aquest mandat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor...

El Sr. ESCUDÉ: A l'empara de l'article 65 del Reglament, demanaria fer una intervenció, si ho estima oportú, ja que suposo que haurà observat que per dues vegades el senyor Nadal ha fet una al·lusió a les meves declaracions sobre un calendari electoral. Per tant, no és cap contradicció, sinó que és al·lusió.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Només és per a manifestar a la cambra –i al senyor Nadal, especialment– que no hi ha cap calendari meu. (*Rialles i remor de veus.*) Tot el que hi ha –espero que es descomptarà aquest segon, senyor president–, tot el que hi ha són unes declaracions molt extenses meves, explicant la situació política, i que vaig dir el que tothom sap: que hi podria haver eleccions, que hi podria haver no-eleccions, i que, en tot cas, jo no en sabia res, perquè no correspon ni al Grup, ni al Parlament, ni al Govern, ni als partits, decidir, sinó al president de la Generalitat. I per tant, voldria deixar assentada aquesta matèria: no hi ha cap calendari Escudé, ni travesses. És purament l'extracció d'unes frases concretes d'una declaració més extensa, que suposo sense cap ànim de malícia, però bé, aquesta ha estat la realitat que ha donat peu, pel que sembla, a una certa petita tempesta en un vas d'aigua.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Mària Alavedra i Moner): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Nadal, jo intentaré ser molt breu en la meua contesta, no per manca de respecte, sinó per respecte, perquè jo suposo que el que jo li diré vostè ja ho sap, ho sap i, a més a més, ja ho ha dit en la seva intervenció. Després intentaré contestar-li una mica les coses que ha dit, però en primer lloc volia dir que el president contesta preguntes, aquí, després de l'última modificació del Reglament, però vostè ha presentat una interpellació, i la interpellació és al Govern, sobre el seu capteniment, i, per tant, la contesta qualsevol conseller en el qual delegui el Consell Executiu, en nom del Govern. I si vostè hagués fet aquesta interpellació com a interpellació i no com a pregunta estant el president de la Generalitat de Catalunya, probablement tampoc li hauria contestat: li hauria contestat algú en nom del Govern.

I aleshores amb això aprofito per dir que una interpellació al Govern sobre aquest tema, en nom del Govern difícilment es pot contestar, perquè vostè sap perfectament, senyor Nadal –i ho ha dit en la seva intervenció–, que és el president qui té la facultat de dissoldre el Parlament, sota la seva... –i ara llegeixo literalment la Llei, la Llei del 85, de dissolució del Parlament, que es va incorporar a l'anomenat Estatut interior del 82–, dissoldre el Parlament, deia, «sota la seva exclusiva responsabilitat, amb deliberació prèvia del Consell Executiu». I la dissolució s'acorda per decret i es publica en el DOGC. És a dir, el Govern deliberem –no és una deliberació vinculant– i ens n'assabentem pel DOGC, igual que el Parlament i igual com els ciutadans de Catalunya. (*Remor de veus.*) Perquè la Llei diu això, la Llei diu això, i complir la Llei és l'adequat.

Jo sóc membre del Govern i li puc dir que no hi ha hagut deliberació sobre aquest tema, i, per tant..., prèvia del Consell, a la qual fa referència la Llei. A partir d'aquesta deliberació, quan sigui, el president decidirà i aleshores es publicarà en el DOGC i ens n'assabentarem. Per tant, en aquests moments jo li haig de dir només una cosa: que el Govern està treballant amb la visió d'acabament de la legislatura, perquè, com vostè deia, és la nostra opció de sempre, quant a pressupost, quant a programes, quant a objectius..., però això no vol dir que el president de la Generalitat, d'aquí a alguns dies, en funció de les seves atribucions exclusives, dissolgui el Parlament i convoqui eleccions. És a dir, en definitiva, no li dic res, senyor Nadal. (*Rialles.*) Li dic que el Govern treballa amb la visió de final de legislatura, però que d'aquí a uns dies el president podria dissoldre. Per què no?

Vostè diu que la convocatòria d'eleccions és irrellevant. Home!, vostè no fa una interpellació per un tema irrellevant. No la fa. Vostè sap que aquest és un tema polític. Vostè és candidat a la Presidència de la Generalitat i a vostè li convé, potser: ha jutjat fer aquesta interpellació.

Efectivament, és un mèrit afegit acabar les legislatures. Nosaltres ho hem dit sempre, que la nostra intenció és acabar les legislatures. No hem dit mai el que vostè ha dit, que ho faríem sempre, perquè això no es diu, en política; no ho hem dit mai, perquè, si tens la facultat de dissoldre i de con-

vocar eleccions anticipades, és una facultat que utilitzes quan et convé –però així de clar– políticament parlant. El que passa és que en aquests moments no sabem si convé o no, perquè la situació creada no és una situació –vostè ho ha dit– que vingui de Catalunya. Vostè diu: «No passa res dramàtic a Catalunya.» Jo estic d'acord amb vostè. I vostè diu: «No passa res dramàtic a Espanya.» Jo ja no estic tan d'acord amb vostè; no estic tan d'acord amb vostè: la lectura diària dels mitjans de comunicació ens fa dir que alguna cosa passa, que la previsió que el Govern no podrà aprovar els pressupostos i els haurà de prorrogar, políticament no sé si és dramàtic, però és un fet dur, perquè els pressupostos es poden prorrogar quan hi ha un fet electoral o quan hi ha un fet polític excepcional; prorrogar els pressupostos per manca de majoria parlamentària, políticament és un fracàs, perquè es posa de manifest que tu vols durar sense tenir majoria parlamentària. I aleshores aquí s'inscriu un fet que vostè també ha dit: la nostra visió molt clara que per motius polítics generals del país –no per motius partidistes, encara que potser algú podria interpretar que sí–, no convé una coincidència de les dues eleccions. Perquè vostè, senyor Nadal, ha dit que, a vostès, potser la coincidència els afavoriria. Sí, abans els hauria afavorit. Avui, no. I vostè ho sap perfectament, senyor Nadal, ho sap perfectament, que li convenen, com a partit, les eleccions separades. I a alguns altres partits, també. Però, en tot cas, institucionalment també ens convé, i aquesta és una premissa essencial.

Efectivament, en els mitjans de comunicació, basats en la idea de la presidència europea del segon semestre, tema del qual ja no es parla però que s'havia emfasitzat molt anteriorment, doncs, s'havia filtrat, o s'havia declarat als mitjans de comunicació un determinat calendari electoral d'anticipació de les catalanes i convocatòria a final d'any –dit pel mateix president del Govern espanyol, senyor Felipe González–, que a final d'any convocaria les eleccions per a la primavera –em sembla que..., no sé si va dir el març exactament, però, en tot cas, a la primavera: jo ho recordo d'una de les seves declaracions. Bé, en això, evidentment, els fets s'han anat succeint, i aleshores això ha fet que hi hagués una decisió, que és la de, després de dos anys d'un suport que segurament ha tingut uns costos polítics molt forts, però que hem fet molt a gust perquè també els resultats han estat positius en molts aspectes, un suport del qual no ens retirem per res sinó que, al contrari, volem dir que l'hem fet plenament conscients, però després de dos anys nosaltres hem considerat que el Govern, el nou Govern, el que surti de les urnes –parlo de l'Administració central–, sigui socialista, sigui popular, sigui el que sigui, el nou Govern tindrà més empenta, tindrà més recolzament popular per emprendre una sèrie de reformes que han de continuar, totes les que s'havien iniciat durant aquests dos anys. I aleshores, a partir d'aquest moment, fem la declaració que nosaltres no solament no donarem suport als pressupostos –i ara parlo com a partit: perdoni, però s'ha de barrejar el tema per contestar a la seva interpellació–, sinó que presentarem una esmena de devolució.

A partir d'aquell moment, el més normal era que el Govern central decidís convocar eleccions anticipades i que el president del Govern no mantingués la seva posició, a finals d'any pel març, sinó que les anticipés a la vista de la manca de majoria per aprovar uns pressupostos, i les convoqués. I vostè sap que, per declaracions del president del Govern, del ministre Rubalcaba i del ministre Solbes, doncs, això no es farà. No es farà o no es té la intenció de fer-se: després, no sé què passarà, perquè no poder aprovar uns pressupostos és dur, i governar en minoria..., no és la minoria que vam tenir aquí en els primers anys de construcció d'una autonomia, sinó que en aquests moments és certament molt més difícil. Però, aleshores, a la vista que el novembre no es poden convocar eleccions generals –així ho diuen el president del Govern i altres membres del Govern–, per una sèrie de motius, el tema del Tribunal Suprem, qui serà el candidat socialista..., i, per tant, d'aquí al novembre no hi ha temps d'improvisar..., home!, senyor Nadal, això és una situació que no sé si és dramàtica –a mi no m'agraden les grans paraules–, però que és complexa, com a mínim és complexa.

I aleshores, a la vista d'això, no sé el president de la Generalitat quina decisió prendrà: si tornarà a la seva primera, d'anticipar les eleccions, o tornarà a pensar que el Govern socialista, sense pressupostos, convocarà eleccions anticipades, i com que, efectivament, a Catalunya hi ha una majoria absoluta i no passa res dramàtic, doncs, les eleccions tindrien lloc aquí al març o a l'abril –em sembla que es pot anar fins al 14 d'abril. I aquesta és la decisió que ha de prendre el president de la Generalitat, i em sembla que la prendrà molt ràpidament, perquè, suposant que s'haguessin d'anticipar, la data que s'ha dit és el 19 de novembre i, per tant, la decisió s'hauria de prendre, segons la travessa Escudé –que ja hem entès que no era tal travessa–, doncs, s'hauria de prendre dilluns perquè sortís al DOGC dimarts.

Jo, senyor Nadal, em sembla que m'he estès més del que volia, perquè jo volia dir-li només: «Això és una facultat exclusiva del president de la Generalitat», però com que..., i és segurament el que hauria hagut de dir, encara que vostès haguessin considerat que era molt pobre, també ha estat pobre tot el que he dit, però, com que vostè s'ha estès i ha presentat la seva interpellació d'una manera diferent, doncs, m'ha semblat que, per cortesia, jo li havia de fer aquesta resposta.

Jo voldria, de totes maneres, que quedés clar que no he dit res. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Té cinc minuts, el senyor Nadal, per formular la rèplica.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Bé, no sé si es pot contrareplicar a res, però jo intentaré demostrar que vostè ha dit força més que res.

I primer de tot una qüestió que a mi em sembla important: la meva referència al fet que la situació a Catalunya no era dramàtica i a Espanya tampoc, era citant un teletip d'agència, directament de Washington, amb paraules de Jordi Pujol, i, en conseqüència, intentava citar com a principi d'autoritat la persona que té la clau per obrir el calendari electoral, tal com vostè mateix acaba de dir. I això és cert,

aquesta és l'única qüestió que ningú no discuteix: és d'absoluta evidència que qui té la facultat per dissoldre i convocar és el president de la Generalitat, però també és evident que com vostè ha mostrat al llarg de la seva intervenció quan ha deixat de voler dir res i ha començat a dir coses és que el conjunt de factors de complexitat de la situació política espanyola els porta a vostès a una reflexió confusa que en boca del mateix president de la Generalitat és, primer, possibilitat d'anticipació; després, dubtes sobre l'anticipació; finalment, acords del comitè d'enllaç entre Convergència i Unió en el sentit de demanar que hi hagi una anticipació de les eleccions generals per poder fer les eleccions catalanes quan toca i que en aquesta supeditació del calendari electoral català a la complexitat de la situació espanyola hi ha, probablement, una de les trampes principals del problema que estem intentant debatre i que, evidentment, ni vostè ni jo no aclarirem perquè la clau està, en aquests moments, a Washington.

Ara, vostè ha dit encara molt més i deixem-ho aquí i jo voldria acabar aquí: si està clar, com vostè ha llegit, que el president de la Generalitat l'ha de dissoldre prèvia deliberació del Consell Executiu, vostè ens ha contestat algun aspecte de calendari prou rellevant, que és que, amb el calendari a la mà, si Jordi Pujol baixa de l'avió i el dissol, haurà incomplert un dels aspectes reglamentaris que preveuen que hagi deliberat prèviament amb el Consell Executiu. Si vostès dilluns no tenen convocatòria de Consell, que no ho sé, o dimarts al matí a primera hora, o ho fan de matinada, és la màxima opció que li queda al senyor Jordi Pujol per fer una dissolució amb totes les de la llei. Si no, si baixa al peu de l'avió i anuncia que ho ha anticipat, el dissoldrà incomplint un dels aspectes que vostè mateix acaba d'esmentar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Escolti, miri, senyor Nadal, jo sóc president en funcions i no el dissoldré... (*Rialles.*)

El Sr. JOAQUIM NADAL: És que no pot...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Tampoc em sembla que pugui, perquè les funcions que tinc delegades no són aquestes, però el president de la Generalitat arriba dissabte al matí, suposant que fes eleccions anticipades, imagini's si hi ha temps per fer deliberació del Consell, tres dies sencers. Segur que la Llei es complirà, no pateixi, sobretot després d'haver-ho dit jo aquí. Segur que es complirà, em sembla.

Vostè ha parlat de reflexió confusa... (*Rialles.*) No, no, segur, segur. Vostè ha parlat de reflexió confusa; miri, el Govern no ha deliberat sobre aquest tema, la deliberació fixada per les lleis prèvia a la convocatòria d'eleccions, però sí que els partits que donen suport al Govern –i en aquesta interpellació hi ha una barreja constant entre Govern i partit– sí que ho han deliberat i sí que hi han reflexionat i sí que ho han debatut. Vostè diu que aquesta és una reflexió confusa; no, és una reflexió en la qual no tothom està d'acord i les nostres reunions, les de Convergència Democràtica, les

d'Unió Democràtica i les del Comitè d'Enllaç de Convergència i Unió, malauradament, tenen filtracions importants en els mitjans de comunicació com passa en la vida política en general d'aquest país, no és exclusiu nostre i, aleshores això pot haver donat aquesta imatge, però sí que hi ha hagut partidaris de les generals abans i partidaris de les autonòmiques abans, i últimament el president de la Generalitat constantment va dient que convé la convocatòria immediata d'eleccions generals per clarificar el país. Això és el que diu; ara, si aquestes eleccions generals no es convoquen, com que també hi ha la mentalitat d'evitar la coincidència —que també ho he explicat abans— jo no sé què pot passar, jo no sé què pot passar i, en tot cas, si no es convoquen aquest cap de setmana, dilluns, dimarts, doncs, senyor Nadal, segur que ens n'anem, passi el que passi i les convoqui quan les convoqui el senyor Felipe González, per al mes de març, abril, però, en tot cas, vostè és un home que ja ens ha dit que està preparat per quan siguin les eleccions, és un candidat disposat a tot. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la possibilitat de convocatòria d'eleccions anticipades al Parlament de Catalunya

La interpellació que integrava el número 7 de l'ordre del dia ha estat retirada.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'augment de l'autogovern de Catalunya

Passem, per consegüent, al punt vuitè, que és la interpellació sobre l'augment de l'autogovern de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. També es tramita pel procediment d'urgència. Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats, senyor president de la Generalitat, nosaltres presentem aquesta interpellació en relació amb l'augment de l'autogovern a Catalunya perquè pensem que és un bon moment per fer un balanç de la situació del nostre autogovern i per plantejar, per veure els propòsits del Govern per millorar aquesta situació.

He de començar dient que això s'emmarca, a més a més, en una campanya del Govern per explicar el que s'ha fet, el que s'ha aconseguit des del seu punt de vista durant aquests quinze anys, campanya que, des del nostre punt de vista, és triomfalista i unidimensional perquè només expressa alguns aspectes de la realitat i que, per tant, quan la realitat es planteja d'una manera incompleta sens dubte es falseja.

Hem de començar dient que el nostre autogovern ve emmarcat, ve delimitat, ve establert pel que preveu el bloc constitucional: la Constitució espanyola i l'Estatut d'autono-

mia de Catalunya, que assenyalen, com és conegut, competències exclusives nostres, competències plenes, competències de desenvolupament, competències d'execució i, a més a més, assenyalen també la possibilitat d'anar molt més enllà d'aquestes competències per la via de l'article 150.2 de la Constitució que preveu la possibilitat que per llei, competències que són pròpies de l'Estat, també les puguem tenir nosaltres.

Jo crec que hauríem de veure aquest marc, aquestes possibilitats de la Constitució i de l'Estatut que, per nosaltres, i per altres i segurament per vostès, són possiblement insuficients; voldríem un sostre més alt però nosaltres pensem que permeten un sostre que està molt lluny del que vostès han aconseguit. I aquest sostre més alt, no solament ho afirmem nosaltres, ahir mateix el president Pujol, des de Washington, on sembla ser que parlava pels descosits, per les referències que s'hi han fet aquesta tarda, va dir, no parlant del bloc constitucional, parlant exclusivament de la Constitució espanyola, que permetia un nivell competencial molt més alt del que nosaltres tenim.

Bé, dit això, jo crec que nosaltres hem d'analitzar, sobretot després de quinze anys, després de més d'onze anys de majoria absoluta del seu Govern, després de més de dos anys en què vostès decideixen, en què vostès manen, en què vostès han participat en el Govern de l'Estat i, per tant, en la decisió, també, que ha pres el Govern central, hem de veure quin és el resultat actual avui del nostre autogovern, materialitzat en dos aspectes: en les competències que exercim, perquè, efectivament, les competències, com deia molt bé el senyor Alavedra en una comissió on vàrem debatre qüestions d'aquestes, les competències les tenim en funció del que marquen l'Estatut i la Constitució, el que cal aleshores són els instruments, els organismes, els recursos, etcètera, perquè les puguem exercir. Doncs jo crec que és bo que veiem què hem aconseguit, perquè nosaltres pensem que en quinze anys el Govern, amb aquests condicions que he dit abans hauria d'haver assolit, com a mínim —com a mínim— les possibilitats de què parlen l'Estatut i la Constitució i que avui hauríem d'estar parlant de modificar l'Estatut, de modificar, si s'escau, la Constitució per anar a cotes més elevades.

I, certament, ni les competències que tenim ja reconegudes com a pròpies en l'article 9 i següents de l'Estatut no les tenim, perquè podem parlar d'organismes de treball, des de l'Inem, des de l'INSS o Seguretat Social, podem parlar d'arxius, podem parlar de museus, podem parlar de la Inspecció de Treball, podem parlar de moltes coses que no tenim i podria fer jo ara la relació dels cinquanta-cinc traspassos que tenim pendants, com sap molt bé el senyor Macià Alavedra, perquè, naturalment, les meves dades són les seves, les meves dades m'han vingut de la Generalitat, per tant, aquests cinquanta-cinc traspassos que tenim pendants entre els quals n'hi ha alguns que podrien quedar inclosos en competències que no són pròpies, que haurien de venir per la via de la Llei de l'article 150.2 de la Constitució, però moltes altres que són competències reconegudes nostres, que haurien d'estar

traspassades des de fa molts anys, que no s'han traspassat, que a més a més han provocat duplicitat d'organismes: Inspecció del Treball nostra, Institut Nacional d'Ocupació nostra, Universitat a Distància de l'Estat, que no s'ha traspassat, i, per tant, nosaltres també hem de crear una entitat en aquest àmbit. En definitiva, ens trobem que fins i tot un dels aspectes que es poden considerar —jo crec que el Govern segur que en farà referència— que són importants, com és el de la policia autonòmica, el desplegament s'ha aconseguit d'una manera absolutament insuficient amb dos dèficits fonamentals. En primer lloc que, tal com permeten, encara que no ho ordenen, l'Estatut i la Constitució, el president de la Generalitat no és el cap de totes les forces i cossos de seguretat a Catalunya i, en segon lloc, que el desplegament dels Mossos d'Esquadra no va acompanyat del corresponent desplegament dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

Alhora podem dir que la via de l'article 150.2 de la Constitució no s'ha utilitzat; és a dir, les competències pròpies no les hem assumit totes, ni de bon tros, però és que, a més a més, d'avançar en altres competències, ni una i, a més a més, per la via de les lleis de bases de l'Estat: Llei de costes, Llei d'hisendes locals, Llei de règim local, Llei de cossos i forces de seguretat, en comptes d'avançar en l'autogovern, aquesta via ha servit també perquè ens les retallessin.

Naturalment que l'autogovern té un altre vessant que complementa el que, per nosaltres, és un fracàs del seu Govern, que és el finançament; l'exercici de les competències ha d'anar acompanyat dels recursos corresponents, dels recursos corresponents i, naturalment, dels mecanismes que facin possible també l'autonomia financera o, com a mínim, avançar cap a la corresponsabilitat fiscal.

Nosaltres estàvem al penúltim lloc de les comunitats autònomes quant al finançament, només tenim el País Valencià al darrere. Continuem al penúltim lloc i la cessió del 15% de l'IRPF que havia de ser una porta per obrir la corresponsabilitat fiscal només ha servit, almenys de moment, des del punt de vista qualitatiu, sembla que per tancar aquesta porta i perquè ara, el Govern central, sembla ser que considerant que aquesta no és una qüestió a Catalunya sinó que és una qüestió a Convergència i Unió, ens la regategi, ens la negui i hem de tenir present que això ha representat, ni més ni menys, que 2.000 milions de pessetes un any i 11.000 milions de pessetes un altre, com sap millor que jo, naturalment, el senyor Alavedra. Vol dir que, quantitativament, el 15% ha estat això, en un pressupost que aquest any —i jo espero que la tasca del Parlament i del Govern continuï normalment fins que s'acabi la legislatura— amb un pressupost que aquest any suposo que passarà del bilió 700.000 milions de pessetes. Doncs, amb aquest pressupost, això és el que ha representat el 15%, tancar, no obrir, tancar la porta realment a avançar cap a una corresponsabilitat fiscal.

I, certament podem pensar, podem desitjar, podem plantejar —nosaltres ho fem— que volem anar a un concert, al concert solidari, és a dir, que nosaltres puguem recaptar els impostos, però també, sense moure'ns de les possibilitats que permeten l'Estatut, la Constitució i les lleis de finança-

ment, nosaltres podríem, sens dubte, tenir un sistema de finançament molt més just, que estigués a la mitjana del finançament de les diferents comunitats de l'Estat espanyol, amb inclusió d'Euskadi i de Navarra, naturalment, perquè ja comença a ser hora que parlem de *totes* les comunitats i de *tot* el finançament.

I, naturalment com deia, nosaltres continuem al penúltim lloc, el 15% ens ha servit perquè estiguem més lluny encara d'Euskadi i de Navarra, estiguem més lluny de les comunitats més ben finançades del 151 i també —sobretot si tenim en compte la correlació de competències— en relació amb les del 143.

Nosaltres pensem que l'autogovern, que és un dret de Catalunya, és un dret del nostre país quant a nació que pot i vol assolir el màxim de cotes d'autogovern, ha de servir a més, o essencialment, o principalment, perquè les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya siguin més lliures, tinguin una administració més propera, puguin resoldre millor els seus problemes i, alhora, perquè millori la seva qualitat de vida.

Per nosaltres l'autogovern ha de ser un instrument per millorar la vida dels ciutadans de Catalunya, i també, en aquest aspecte —o principalment en aquest aspecte—, la seva política, des del nostre punt de vista, naturalment, ha fracassat. I a més a més, com deia, vostès han tingut aquestes majories absolutes, però certament, en aquells moments vostès —almenys així ho plantejaven— no tenien facultats de poder decidir en el Govern central, però, des de fa dos anys, sí. Vostès se n'han omplert la boca, que vostès decidien, vostès estaven en condicions d'assumir, home!, coses tan justes per al nostre país com aquestes, perquè no estem demanant altra cosa més que el compliment de la llei, que ja és una cosa, em sembla a mi, ben assumible, ben exigible. Per tant, per tant, sobretot des de fa dos anys, vostès tenen aquesta doble responsabilitat: la responsabilitat que deriva naturalment de ser el Govern de Catalunya i la responsabilitat que deriva del seu paper a Madrid. A més a més, vostès s'han permès, el seu Grup s'ha permès, fins i tot, rebutjar-ho, quan altres grups, com el nostre, han plantejat la voluntat que conjuntament les forces polítiques, els grups parlamentaris, tots els d'aquesta cambra, pressionessin per anar a millorar el nostre autogovern.

Jo vull recordar unes paraules del senyor Escudé; naturalment, no tenen res a veure amb cap tipus de travessa ni de quiniela, com deia el senyor Pujol, sinó que fan ni més ni menys referència a una intervenció seva a la Comissió primera el dia 15 de març del 94, quan van rebutjar tot un seguit d'iniciatives del nostre Grup, d'Iniciativa per Catalunya, per aprofundir, per millorar l'autogovern, conjuntament, treballant tots els grups d'aquesta cambra en aquesta direcció, i el senyor Escudé em va dir, textualment i taxativament, que «avui dia, nosaltres tenim una capacitat d'incidir, d'obtenir coses que fins ara no podíem obtenir. Hi ha» —diu textualment— «una possibilitat material i imperativa d'aconseguir-ho». A mi m'agradaria molt que m'ho expliquessin.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Roc Fuentes ha parlat dels quinze anys i d'un balanç dels quinze anys, però és clar, la seva interpellació és sobre el capteniment per al futur, què farem a partir d'ara. El que farem a partir d'ara, i és clar, també parlaré dels quinze anys, sí... Sí, no, no, està bé, senyor Roc Fuentes, estic d'acord amb el plantejament de la seva interpellació. Però, el que vull dir, d'entrada, és que nosaltres hem de continuar en la línia dels traspassos per completar aquella llista que vostè coneix i que vam debatre en la Comissió –si no ho recordo malament– del 15 de novembre, ara fa deu mesos, i vostè em va plantejar quines eren les prioritats, i jo les hi vaig dir, i després repassaré què ha passat des d'aleshores amb aquestes prioritats, perquè vostè m'ho demana.

Després, completar els traspassos, sobretot perquè l'Administració catalana sigui l'Administració executiva preponderant, que és la manera que ha tingut el president Pujol de recollir el projecte d'administració única del senyor Fraga Iribarne, és a dir que, per exemple, a la Conselleria d'Agricultura estem en condicions, havent completat la quasi totalitat dels traspassos, d'actuar com a administració única, executiva, preponderant, a Catalunya, i en això treballarem també per simplificar aquestes duplicitats que vostè deia. Per tant, traspassos i administració única van molt lligats, perquè és evident que amb els traspassos –vostè ha citat temes de l'Inem o temes de la Inspecció del Treball, Servei Català de Col·locació, etcètera, duplicitats que existeixen–, amb els traspassos, aquestes duplicitats i una major racionalitat en l'afectació dels recursos, doncs, realment es podria aconseguir.

Una altra preocupació, per tant, després d'aquestes dues que acabo de dir, una altra preocupació és la vigilància o la transformació d'aquelles lleis bàsiques que envaeixen la nostra competència; és a dir, unes lleis bàsiques en les quals s'abusa del concepte de base, i s'entra en temes que són ja de desplegament legislatiu o fins i tot de reglamentació. En aquest aspecte, doncs, hi ha una sèrie de lleis que han estat aprovades, que nosaltres ens plantejàvem, i ens hem plantejat durant aquest temps de modificar, i continuarem en aquesta línia. I finalment, hi ha el gran tema del finançament, que nosaltres i la majoria de grups d'aquest Parlament hem enfocat per la via de la responsabilitat fiscal. Per tant, m'agradarà parlar d'alguns d'aquests temes amb una mica més de detall, que és el que vostè em demana.

En primer lloc, en el tema dels traspassos, en la sessió del 15 de novembre, jo li vaig dir que en Agricultura teníem, com a prioritat, el Senpa, i això fou aprovat en la sessió plenària del 27 del VII del 95. I fou aprovat en la seva globalitat. També en la facultat d'intervenció en els mercats, i per la via de la delegació, és a dir, que aquí és un camí en el

qual vostè, i amb raó, sempre m'insisteix, i que l'hem iniciat amb una cosa important per primera vegada. L'altra prioritat era el Laboratori de Sanitat Animal, també un laboratori molt important, que actua per a tot Espanya, per al conjunt d'Espanya, però que cau ara sota la nostra jurisdicció, i que fou aprovat en la sessió plenària del 10 del V del 95.

En cultura, el Registre de la Propietat Industrial, aprovat en sessió plenària del 10 del V del 95; la gestió del Dipòsit Regional d'Arxius de Cervera, aprovat en sessió plenària del 10 del V del 95. Ensenyament: l'expedició de títols acadèmics, aprovada en sessió plenària del 10 del V del 95. Seguretat Social: Institut Social de la Marina; no ha estat aprovat, però estan molt avançades les converses i probablement en aquest tema, si funcionem com a institucions –i jo no tinc cap motiu per creure que no funcionem d'una manera institucional–, doncs, nosaltres creiem que en una propera reunió d'una sessió plenària de la Comissió Mixta, això es pot aprovar. En Treball, la Inspecció de Treball, pendent, tot i que també estan avançades les converses.

En Cultura, Patrimoni Documental de l'Arxiu Històric Nacional de Salamanca, ja sap els problemes, acord del Govern, però dificultats d'execució. Titularitat dels béns immobles de caràcter històric-artístic, traspàs, sessió plenària del 10 del V del 95. Justícia. Ampliació de mitjans materials corresponents a les fiscalies –que era un tema en el qual hi havia moltes dificultats–, aprovat en sessió plenària del 27 del VII del 95, i personal funcionari de l'Administració de justícia –que és un gran traspàs, aquest és un dels traspassos importants–, aprovat en sessió plenària del 27 del VII del 95. Organització de serveis mèdics d'empresa, això està pendent, i inspecció de la indústria farmacèutica, les converses estan molt avançades i en una propera sessió plenària es podrien tirar endavant. I després, en Treball, un tema que vostè ha citat, l'Inem, la part que queda, que és la de les polítiques actives d'ocupació, hi han unes converses, però ens hem trobat amb dificultats d'última hora, i continuarem.

És a dir que sí que s'han fet traspassos, i a més a més els parlo d'aquests últims deu mesos, però durant aquests dos anys se n'han fet més, se n'han fet vint-i-un, sí que s'han fet traspassos d'una certa importància. Els que queden són molt difícils, perquè per això són els que queden, i durant aquests quinze anys se n'han fet de molt importants, i jo crec que seria injust dir que no hi ha hagut un nivell de serveis, de personal, de recursos, passats de l'Administració central a l'Administració autonòmica que no sigui molt important. Vostè, després, destaca que els 11.000 milions de l'IRPF no són res comparats amb un pressupost d'un bilió 750.000 milions de pessetes..., bé, aquest bilió 750.000 milions de pessetes, evidentment, són traspassos de l'Administració central a l'Administració autonòmica. És clar que una xifra així no vol dir res si no es relativitza, però, home, a ningú se li escapa que és una xifra d'importància.

Però, evidentment, continuarem amb aquestes prioritats. Vostè n'ha citat una altra, l'INSS, que és un tema que està molt difícil, i que jo, en la sessió de novembre, no l'havia col·locat entre les prioritats, però això no vol dir que l'aban-

donem. Per tant, senyor Roc Fuentes, només per dir-li que continuarem en aquesta línia, en la línia de les lleis bàsiques, on tenim presentades unes modificacions –Llei de costes, i altres lleis–, en el Parlament espanyol, ja veurem què passa amb elles, perquè la ruptura de l'acord o la convocatòria d'eleccions no sabem quines conseqüències pot tenir.

I m'agradaria, finalment, parlar-li del tema de la responsabilitat fiscal. Miri, vostè ha dit que estàvem en el penúltim lloc i seguim en el penúltim lloc. No per consolar-me, sinó per clarificar, estàvem a l'últim lloc i estem al penúltim. Tampoc és que ho digui triomfalment, eh?, però és per deixar les coses en el seu lloc. Desgraciadament, el País Valencià ens ha substituït en aquesta posició poc brillant, eh?

Aleshores, això del 15% de l'IRPF, quantitativament, sempre hem dit que era molt poca cosa; de vegades hi han articles que diuen «per a la Generalitat això representa 160.000 milions de pessetes», és el que representa el 15%, però és fals. El que és cert és el que ha dit vostè, i que jo he dit diverses vegades aquí, perquè aquesta quantitat la rebríem igual amb el sistema antic de finançament. El que ens queda a nosaltres és la diferència entre el que realment es recapta i el que es preveu de recaptar segons la norma d'evolució del finançament autonòmic, i aquesta diferència, que ve teòricament per un major esforç fiscal dels ciutadans de Catalunya, doncs, és el que queda de lliure disposició del Govern de la Generalitat, i l'any 95 això representaria d'uns 11 a 12.000 milions de pessetes, perquè, a més a més, vostè sap que es van posar per a l'any 94 uns topalls molt minsos, que fan que la quantitat era pràcticament neutralitzada i l'any 95 ja s'ha mogut amb una relativa llibertat, l'evolució d'aquesta diferència entre realitat i norma.

Però jo crec que aquest és un pas molt important per introduir la corresponsabilitat fiscal. Aquí és on tenim una diferència profunda. Per cert que, les comissions mixtes, són unitàries; el Grup Parlamentari de vostè hi és representat, i molt ben representat, per cert, i les aportacions de tots les tenim en consideració. Per tant, en aquest aspecte nosaltres hem fet uns esforços considerables. Vostè ens diu: «La llei els permeti d'anar més enllà.» No. La LOFCA és una llei molt restrictiva i és una llei que introdueix uns criteris de solidaritat, quan nosaltres creiem sincerament que la solidaritat que ha d'existir ha d'anar per altres vies, com són el Fons de compensació interterritorial i els fons estructurals, però que la LOFCA ha de contemplar els finançaments dels serveis, igual per a tots els ciutadans de Catalunya; per això vam introduir el criteri de població, i que en l'ensenyament i la sanitat, un ciutadà de Catalunya no té per què tenir menys recursos públics que un ciutadà d'una altra part. I aquest ha estat el criteri unànim de la Comissió Mixta, i el que hem defensat; el que passa és que allà no tenim, evidentment, majoria.

El 15% es va establir com a prova per a l'any 94, i per a l'any 95. L'any 97 hi ha d'haver una reforma del sistema general de finançament, en el qual haurem de definir la corresponsabilitat fiscal i què representa. I l'any 96 representa, per tant, un pont en el qual s'ha de decidir si es torna al sis-

tema antic o si es prorroga el 15%. En el moment en què nosaltres vam anunciar la nostra ruptura, i sobretot la nostra posició de devolució respecte als pressupostos generals de l'Estat, va sortir el senyor ministre dient que això representava que per a l'any 96 no hi hauria el 15%. Això no és una decisió del senyor Solbes, tot i que hi té un pes molt considerable; això és una decisió que ha de prendre el Consell de Política Fiscal i Financera, que es reunirà durant aquest trimestre, i la decisió que prengui sobre què passa amb el 15% durant l'any 96 s'introduirà, com sempre, en els pressupostos –si hi han pressupostos– via esmenes, si hi han pressupostos, i si el pressupost és prorrogat, vostè sap que hi ha un decret llei en el qual s'incorporen els resultats dels acords que condicionen el Govern; per exemple, pressupostos prorrogats, el decret llei ha d'incorporar l'augment dels funcionaris, del 3,5%, i pot incorporar aquest 15% o la pròrroga del 15%. I després, per acord del Consell de Ministres, s'han de refer les retallades que hi han hagut durant l'any 95, o les retallades que es puguin fer durant l'any 96, perquè la pròrroga és una pròrroga dels crèdits inicials del pressupost del 95, que aquest any, com vostè sap, han estat retallats per l'Administració central dues vegades.

Per tant, sobre què passarà amb el 15%, hi va haver unes primeres declaracions del senyor Solbes, modificades per unes declaracions del senyor Rubalcaba, a posteriori, i el senyor Nadal també s'hi va afegir, dient que el Govern era partidari del 15%, perquè si no, realment, sí que seria considerat una cessió a Catalunya. El Govern devia prendre una decisió per a la reforma del finançament per a tot l'Estat i per a totes les comunitats autònomes.

En tot cas, sobre la corresponsabilitat fiscal, vostè diu «han tancat el camí». Jo crec que l'hem obert. Aquí divergim profundament, senyor Roc Fuentes –i li ho dic amb tota sinceritat–; jo crec que l'hem obert, i que ha estat un pas molt important. La prova és que s'ha fet un llibre blanc del finançament, que podríem discutir llargament, però que introdueix el concepte de corresponsabilitat fiscal, i l'introdueix no únicament sobre l'IRPF, sinó sobre l'IVA i sobre la majoria dels impostos. Aquest llibre té aspectes negatius i té aspectes positius, com el representant de vostès a la Comissió Mixta va fer notar amb certesa, i com els representants d'altres grups parlamentaris d'aquesta casa van fer notar. És qüestió d'intentar explotar aquests aspectes positius. Però les comunitats del PP, que s'oposaven al 15%, moltes d'elles ja han retornat de la seva posició inicial cap a posicions favorables al 15%, i, en tot cas, totes elles..., avui dia no hi ha cap comunitat autònoma que almenys verbalment no digui que està d'acord amb la corresponsabilitat fiscal. Per tant, és qüestió d'aprofundir aquest camí, que és l'únic que realment ens queda per millorar el nostre finançament. I li haig de dir que tampoc és cert que estiguem més lluny de la mitjana. Ens hem acostat a la mitjana. No únicament amb els últims acords del 92 i del 93, sinó amb l'acord anterior de l'any 86 –si no ho recordo malament. Això ha estat tota una tendència, en la qual, d'una manera petita, no suficientment ràpida, però ens hem acostat a la mitjana, tot i que

no defensaré ara la nostra situació de finançament, perquè sí que comparteixo amb vostè que és dolenta, francament dolenta i injusta, i que és la gran assignatura pendent que té la nostra autonomia. Això és cert i coincideixo amb vostè i, per tant, en aquesta línia hem de continuar treballant, i si podem continuar treballant plegats, doncs, per a nosaltres, encantats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer la rèplica el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Algunes puntualitzacions. Bé, nosaltres no coincidim amb vostès quan parlen d'administració única o administració preponderant. Nosaltres pensem que a Catalunya hi ha d'haver fonamentalment dues administracions: l'autonòmica i la local. Però, no, no..., ja sé, naturalment, que, quan vostè ho diu, dóna per descomptat que també hi ha la local, però crec que és bo recordar-ho això, perquè després, a la pràctica, això es tradueix que hi ha una concepció del Govern que no és, en les seves actuacions, precisament municipalista. Per això jo ho volia citar. Vostè ha dit: «Home, hem aconseguit aquests traspassos aquest any; per tant, anem avançant.» Com hem de valorar..., quins elements podem posar sobre la taula...?, perquè és que, si no, és molt difícil que ens puguem entendre? Jo dic: «Escolti, això és molt poca cosa.» Vostè em diu: «Això és molt.» Home, jo crec que ens hem de posar al marc de l'Estatut, de les competències que nosaltres tenim reconegudes, i estem lluny de tenir-les, al cap de quinze anys. I això em sembla que és objectiu. I aleshores vostè em pot posar tots els condicionants que vulgui, però aquesta és una realitat. Com una altra realitat serà la que després analitzarem en parlar també del finançament. Jo crec que —i ho he dit abans...

Perdó, senyor president, és que tinc el llum encès..., no sé si... Gràcies.

Bé, jo crec que —ho he dit abans també— hi ha un altre aspecte que, per nosaltres, és fonamental a l'hora de valorar l'autonomia, a l'hora de valorar els resultats de l'autogovern i sens dubte que ara és molt difícil que puguem entrar en tots aquests detalls, però jo crec que hauríem de parlar també dels desequilibris territorials i socials que continuen subsint a casa nostra, hauríem de parlar de les bosses de pobresa, hauríem de parlar de tots aquells aspectes que fan que la seva política condicionada per aquest marc competencial i de recursos que tenen —jo li reconec que això la pot condicionar—..., però en tot cas per la seva política nosaltres encara estem molt lluny d'haver entrat en la via de la superació d'aquests desequilibris, d'aquestes bosses de pobresa; en definitiva: dels problemes, molt importants, que té encara la societat a casa nostra. I en relació amb el sistema de finançament, jo voldria que fóssim més rigorosos a l'hora de parlar de corresponsabilitat fiscal. El 15% per si mateix no és la corresponsabilitat fiscal. El 15% ens pot acostar a part dels ingressos, pot relacionar-los amb el que paguen els ciutadans de Catalunya, però la corresponsabilitat fiscal, com vostè sap millor que jo, necessita, comporta, requereix capa-

citat normativa i de gestió, que és molt minsa encara. El fet de cobrar per un percentatge —i li posaré un exemple que ningú voldria que me'l prenguéss malament— no vol dir que hi hagi corresponsabilitat fiscal; l'Església catòlica cobra un percentatge sobre l'IRPF, que paguen els ciutadans i que naturalment ho destinen a l'Església catòlica i suposo que ningú pensarà que l'Església catòlica és corresponsable fiscalment dels ingressos de l'Estat. Per tant, el fet d'un percentatge per si mateix no és —no és— un element de corresponsabilitat fiscal. Però crec que hi ha altres dades que hem de tenir presents. Home, la despesa autonòmica per habitant, perquè a Catalunya hem passat —hem passat, i això són dades recents—, hem passat en renda disponible per habitant —això l'informe del Banc Bilbao Vizcaya, referit a l'any 94 i a l'any 91, ho assenyala—, hem passat del tercer lloc al sisè lloc. Abans havíem estat al segon lloc i, fins i tot, en algunes èpoques al primer, però bé, entre el segon i el tercer és una situació de Catalunya dins de la renda familiar disponible per habitant. Hem passat al sisè, però per què hem passat al sisè lloc? Home, hi poden haver moltes explicacions, però no hi ha dubte que aquest és un element a tenir present a l'hora de valorar, com l'ús que han fet vostès de l'autogovern. Perquè resulta que en la despesa autonòmica per habitant, també del 93 al 94, hem passat del tercer lloc al cinquè, i a l'hora d'analitzar la inversió autonòmica per habitant, tenim vuit comunitats autònomes davant nostre —vuit comunitats autònomes davant nostre.

Jo li voldria assenyalar, per acabar, una altra dada que a mi em sembla extraordinàriament colpidora, i que agafi unes dades o n'agafi unes altres..., és que d'acord amb l'enquesta de població activa, l'any 1980 hi havia 236.000 aturats a Catalunya; l'any 92, 324.000, i l'any 95, el primer trimestre, en cada un d'aquests anys, 533.000 —533.000. Vol dir que més del doble de l'any 80, però significativament gairebé el doble de l'any 92 —gairebé el doble de l'any 92. Si agaféssim les dades de l'Inem, que tots sabem que són unes altres, els percentatges són els mateixos. I aquest —aquest, aquest— és també, des del nostre punt de vista, potser essencialment el resultat, com a mínim el pitjor resultat dels seus quinze anys d'autogovern pels que nosaltres pensem que vostès han fracassat i que possiblement s'haurien de canviar l'eslògan. Jo crec que haurien de dir que: «Mai en tant temps s'havia fet tan poc.»

Gràcies, senyores diputades, gràcies, senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Senyor conseller, té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor Roc Fuentes, senyor president, senyores i senyors diputats, miri, aquest eslògan, sincerament, jo els recomanaria que no l'utilitzessin ni vostès, perquè no té credibilitat. No, no l'utilitzin, busquin una altra cosa, perquè realment s'ha fet molt i el poble de Catalunya ho veu i ho sap. I amb això tenim la partida guanyada en aquest tema.

Escolti'm, senyor Roc Fuentes, vostè ha convertit «el que farem en el futur de l'autonomia i per l'aprofundiment de

l'autogovern», i m'ho converteix en un debat de política general. Escolti, potser el tindrem, el debat de política general, si no es convoquen les eleccions, i, si no, el tindrem un dia o un altre. (*Veus de fons.*) Sí, i per això l'ha fet. Miri, l'Administració local, totalment d'acord; totalment d'acord. Estàvem parlant de l'Administració de la Generalitat *versus* Administració de l'Estat, o més aviat *versus* col·laborant amb l'Administració de l'Estat, perquè no s'interpretin malament les meves paraules i, aleshores, en aquest aspecte jo parlava de l'administració única o executiva preponderant.

Vostè em parla dels desequilibris, de les bosses de pobresa i, aleshores, aquí, hi ha dos conceptes. Per una banda, em diu que segurament hem tingut els mitjans per combatre els desequilibris i les bosses de pobresa, perquè no hem tingut un augment suficient de l'autogovern, i aleshores tira cap al nostre molí, diguem-ne, ens dóna arguments. I, per altra banda, diu que no hem fet prou per combatre les bosses de pobresa i els desequilibris. Però aquesta era una interpel·lació sobre l'autogovern, no sobre l'ús que es fa de l'autogovern. L'ús que es fa de l'autogovern és un debat polític, en el qual vostè té el seu programa i nosaltres tenim el nostre. I nosaltres avaluem uns resultats i vostès n'avaluen uns altres, o interpretem d'una manera diferent els mateixos resultats; és a dir, una cosa és l'augment de l'autogovern, que jo considero que ens interessa a tots —a vostè tant com a mi— i, una altra cosa, és, aquest autogovern, com l'utilitzem. Això és un altre debat, senyor Roc Fuentes, en el qual un dia o altre entrarem, però és un altre debat.

Després, vostè diu: «El 15%, home, és un percentatge.» Bé, bé, bé, però és que aquí hi ha la petició —i el llibre blanc ho recull— de la capacitat normativa sobre els tributs cedits i sobre el 15%. Hi ha la participació de les comunitats autònomes a l'agència tributària, que s'ha inaugurat aquest any i que és un primer pas, i un pas que donarà molt de si, en el qual es fixen els programes d'inspecció i es té informació i ens transmetem informació dels uns i dels altres. Hi ha un perill, que l'Agència Tributària es vulgui emportar els nostres tributs cedits. Aquest perill sí que existeix. I això sí que és un tema polític greu, al qual ens oposarem. Però és evident que el 15% és un pas que ha d'anar seguit de capacitat normativa. Nosaltres ara, amb els tributs cedits, que per al nostre finançament no són 11.000 milions, sinó que són molt importants, perquè són 250.000 milions, doncs, tampoc tenim la capacitat normativa; tenim la gestió i tenim algun impost, com les transmissions patrimonials, que ens donen bastant recursos i que, per nosaltres, són importants, i en aquest aspecte també hem d'anar millorant.

Vostè em parla després d'un altre tema, que també és un tema de política econòmica. Vostè em diu que, segons l'informe del Banc Bilbao Vizcaya, hem passat d'un lloc a un altre, etcètera. Miri, en el primer lloc no hi hem estat mai, no. El Bilbao Vizcaya això sempre ho ha fet tradicionalment per províncies. Les províncies que sempre ocupaven els primers llocs tradicionalment eren les províncies *vascongadas*, els tres primers llocs o almenys dos dels tres primers llocs. Precisament han tingut una millora molt gran en el seu fi-

nançament i han passat cap a la mitjana. Han fet una caiguda brutal. Casualitats; és a dir, estàvem parlant de finançament, estàvem, diguem-ne, envejant —i jo també ho comparteixo— el finançament que tenen els bascos i, en canvi, han fet una davallada considerable en el rànquing del Bilbao Vizcaya —anteriorment Bilbao, perquè això ho feia el Bilbao.

I, l'altre tema, sobre aquest sisè lloc, és que nosaltres en PIB estem en el tercer lloc; és a dir, en producció. Primer ve Balears, que és una posició incomprensiblement alta, donat el turisme o la concentració d'una activitat tan forta, i després ve Madrid, i molt a tocar de Madrid venim nosaltres —en producció. I després en renda familiar disponible, Madrid baixa molt, Balears baixa molt menys, però Madrid baixa molt, i baixem també nosaltres. Madrid relativament baixa més. Baixa, em sembla, un 12% i nosaltres un 9. Per què? Pels impostos, pels impostos que paguem. I per un altre motiu: perquè l'informe del Bilbao Vizcaya agafa els anys, em sembla que són, 92, 93 —91, 92 i 93—, que van ser uns anys, l'any 93, aquí hi va haver una davallada del PIB superior a la mitjana de l'Estat, perquè quan les coses van malament a Espanya, a Catalunya van pitjor, i quan van una mica millor, com ara, a Catalunya van una mica millor que a la resta de l'Estat. Per tant, espero que aquesta tendència que acusa els anys de greu crisi que ha tingut Catalunya es recuperi en el futur. Però de tota manera li vull dir, senyor Roc Fuentes, que també és un tema, interessantíssim òbviament, però que també s'aparta de la interpel·lació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Hi ha una sol·licitud de modificar l'ordre del dia, en el sentit de tramitar, a continuació, acte seguit, la interpel·lació número 12, de l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

Interpel·lació sobre la política socio-sanitària

Doncs, passem al número 12: interpel·lació sobre la política socio-sanitària, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Mixt.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpel·lació situada en l'àmbit socio-sanitari és, en realitat, una interpel·lació monogràfica pel que fa a la malaltia d'Alzheimer. La idea va sorgir després d'escoltar una compareixença de l'Associació per a la Demència i la Malaltia d'Alzheimer de Catalunya i l'Associació de Familiars d'Alzheimer a Catalunya a la Comissió de Política Social, on ens van fer consciència de quina era la realitat d'aquesta malaltia, quin era l'abast del que es podia anomenar una tragèdia a les famílies que els tocava tenir un membre afectat d'aquesta malaltia.

Demà és el Dia Mundial de la malaltia d'Alzheimer, que aquestes dos associacions han cobert a bastament, amb un gran nombre d'actes arreu –mitjans de comunicació, conferències, etcètera–, i que, des d'aquí, modestament voldria retre un modest homenatge com a pròleg a aquest Dia Mundial de la malaltia d'Alzheimer.

Aquesta malaltia es caracteritza perquè té una implantació solapada i insidiosa, que és progressiva, que avança i no para, que és progressivament invalidant, fins a la incapacitació total, que és irreversible i de pronòstic infaust: és d'aquelles malalties que, quan es comença, només s'acaba amb la mort. Em permetran que, d'aquest dramatisme inicial en la definició conceptual de la malaltia, passi per a aquelles persones que són la majoria dels qui m'escolten, il·lustres diputats i diputades, honorable senyor conseller, una imatge gràfica del que pot ser aquesta malaltia, del que és. Imaginin-se vostès un soci del Futbol Club Barcelona que el seu pare l'ha fet soci just en néixer; aquesta persona arriba als cinquanta anys havent anat diàriament..., és a dir, cada vegada que hi havia un acte a favor del Barcelona, hi anava, al camp hi anava, anava als desplaçaments exteriors..., la seva vida era plena per la referència que era el Futbol Club Barcelona, i tot d'una arriba a una edat, entre els quaranta i cinquanta anys, que perd l'interès per anar al Camp Nou, que perd l'interès pels resultats del Barça, que perd l'interès pel que fa el Barça, que no es desplaça enlloc, que ja no posa ni la televisió per veure els partits transmesos pel Barça, i arriba un moment que se li ensenya un escut del Futbol Club Barcelona i no el reconeix; i no el reconeix fins al punt que ell mateix es mira al mirall i no sap qui és. Aquest és el dramatisme d'aquesta malaltia, que no té encara tractament, que fa poc ha sortit un fàrmac experimental, però que realment colpeja i trenca les unitats familiars d'una manera fabulosa, fantàstica, dramàticament fantàstica.

Dit això, la malaltia evoluciona en tres grans fases: una, que és la fase familiar, que sempre és desitjable que aquesta aguantí al més possible; després, la fase en centre de dia, i la fase de residència institucionalitzada. Aquestes tres fases, naturalment, requereixen l'esforç de la gent que viu amb la persona afectada, l'esforç de les institucions públiques, l'esforç de les institucions privades, l'esforç de tothom. Recursos, per tant, sanitaris, econòmics, psicològics, de tot ordre. Necessita un gran escalf, un gran recolzament.

I quin és l'abast, quina és la magnitud d'aquesta malaltia, que és el que realment ens darà una idea de com està Catalunya amb referència a aquesta situació? Doncs, mirin, sembla ser que un 1% de la població de Catalunya, dels sis milions, pateixen un o altre tipus de demència, i que el 70 o el 80% d'aquesta és aquesta malaltia d'Alzheimer. Abans era classificada la malaltia, en la nosologia clàssica, com una malaltia de les demències pre-senils, com el Pick, presbiofrènia i d'altres. Ara, aquestes altres, per la seva incidència, queden en segon nivell –essent molt importants–, i aquesta realment és la *princeps*, la que realment causa estralls socials sòcio-sanitaris. La malaltia aquesta ha de ser abordada des de tres punts de vista: des del punt de vista de la Conselleria de Sa-

nitat, des de la de Benestar Social, des de la Conselleria de Justícia. I realment ja està tractada així. Pensin vostès que a Catalunya, avui que en parlem, hi ha entre 40 i 50.000, entre 42 i 48.000 malalts d'aquesta... Imaginin-se això quina allau de problemàtica no representa per a un nombre tan important de famílies.

I després d'això hauríem de poder mirar quina és l'oferta que fan les institucions per a fer front al problema. Mirin, en primer terme, cal, en les fases inicials d'aquesta problemàtica, suport a nivell de la mateixa família; la mateixa família ha de comprendre, ha d'entendre què és allò que li cau al damunt amb aquesta malaltia, què és allò que l'afectarà. Per tant, els cal informació. Moltes vegades, les mateixes famílies, durant un bon període de temps, desconeixen allò de nou que els ha succeït i que els ha desfet la unitat familiar a nivell comunicatiu, a nivell d'afecte. De seguida necessiten ajuda familiar, vol dir, treballadors de la llar, assistents socials. Només per dar-los una idea, una persona que vagi a casa d'un malalt d'Alzheimer només dos hores al dia durant cinc dies a la setmana mouria, per les xifres que els he dat, la quantitat de 24.000 milions de pessetes/any; si fos sis hores al dia, que moltes vegades fan falta –aquí recordaria un llibre de L. Mace, que parla dels dies de trenta-sis hores referits a aquests malalts–, doncs, la xifra es dispararia cap als 72.000 milions; si s'ha de fer en règim d'institucionalització, arribaríem als 100.000 milions de pessetes.

És un problema que no és pas menor, és greu; per tant, cal abordar-lo amb absolut rigor. I no dic que no es faci. És a dir, des de les institucions, quina és l'oferta que es fa? Mirin, en pregunta oral feta al conseller de Sanitat, que aquí m'escolta, i recollit pel *Diari de Sessions* del dia 7 d'abril de l'any 94, esmentava que de l'abundosa oferta de serveis sòcio-sanitaris, el 30% feia referència a les malalties mentals, als malalts mentals, i que 4.800 llits, repartits en 70 centres, podien acollir potencialment aquest tipus de malalts, per bé que feia l'excepció, el senyor conseller, que només dos centres eren especialitzats en aquesta malaltia concreta que jo els estic esmentant. Sembla ser que a Barcelona avui dia no hi ha cap centre de dia especialitzat en malaltia d'Alzheimer, cap ni un, i hi han 55 places a Barcelona, en dos centres de dia, per a dementats senils, i hi han després 45 places en dos hospitals de dia, i un dels centres de dia que els he dit està en fase d'ampliació de 20 places –els cito dades de fa uns tres o quatre mesos, aproximadament.

Val a dir que la valoració que fan les associacions que s'ocupen de la cura, tutela, curatela i assistència d'aquests malalts..., entenen que, de l'oferta privada / pública, la pública és la de més qualitat, és la més afinada i la que la gent més sol·licita. És també per aquesta raó que el 90% de les sol·licituds tarden de tres a quatre anys a ésser ateses, a poder tenir una plaça. En una enquesta feta per l'Associació Alzheimer Catalunya es parlava que, de 213 famílies de malalts entrevistades, el 46% mai havien tingut cap tipus d'assistència per cap tipus d'institució privada o pública, i que el 56, gairebé el 57%, tenien un tipus d'assistència no residencial, és a dir, tot el que eren internaments equiva-

lia a un 11% del global de la gent que patia aquesta malaltia. Jo ara m'estendria a donar xifres que probablement no serien tampoc d'una precisió absoluta i que probablement són modificades, però voldria deixar palès davant de vostès i voldria que la meua interpellació col·laborés, en les portes del Dia Mundial d'Alzheimer, a difondre almenys als diputats i il·lustres diputades que m'escolten la gravetat d'aquesta qüestió, que un, essent metge, l'ha palpat, però tampoc no l'ha palpat ni en té coneixement amb la profunditat que ha tingut quan ha estudiat els informes de la gent que conviu dia a dia amb aquesta patologia.

Per tant, el criteri de capteniment del Govern, per mitjà de la Conselleria, que a mi m'agradaria escoltar ara, que faré també..., transmetré a la gent de les associacions que els he esmentat, és veure en aquest moment que parlem quin és l'esforç que fa la Conselleria en aquesta direcció, quines són les capacitats potencials que té per desenvolupar, si pensa variar una mica el criteri de prioritització pel que fa a la inversió —per exemple, en el programa «Vida als anys», són 13.000 milions de pessetes, que van orientats, i vostè ho ha reconegut alguna vegada, sobretot a malalts crònics, sense que siguin específicament d'aquesta línia—, a veure si això seria possible reavaluar-ho per o invertir més o prioritzar en inversió, si poguessin aquestes associacions i pogués l'oferta pública ser un xic més completa. Voldria escoltar també quina és la percepció en aquest moment de la Conselleria del Govern pel que fa a aquesta patologia, quina és la disposició que té el Govern també per fer-se notar en la participació sòcio-sanitària, social, en definitiva, que aquests ciutadans de Catalunya que hem dit que sumen gairebé cinc desenes de mils, doncs, puguin tenir l'escalf de l'Administració, puguin tenir escolta i puguin vostès donar suport a aquells aspectes que sol·liciten, i que és una filera llarga i que per respecte a vostès no els recitaré jo ara, vull dir..., però que necessitarien ser atesos per part de l'Administració, tant de la Conselleria de Sanitat, com de Benestar Social, com la de Justícia, sobretot pel que fa a percebre ajudes aquells que contrauen la malaltia després dels seixanta-cinc anys.

Després, probablement, d'escoltar el senyor conseller, podrem seguir debatent una mica aquest tema, que em sembla extraordinàriament d'interès i punyent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, senyor Reguant, jo creia que em parlaria o que m'interpellaria respecte a la política sòcio-sanitària global, i ens centrem en un tema concret, que és la malaltia d'Alzheimer. És una malaltia realment important, fins fa no massa bastant desconeguda, i bastant desconeguda per la gent del poble, però que realment és un problema sanitari de primera magnitud i que, a més, serà un problema sanitari d'una gran magnitud en el futur, i, per

tant, em sembla realment oportú que vostè, davant del Dia Mundial, presenti aquesta interpellació.

Jo sempre dic que el gran problema d'aquest tipus de malalties és el desconeixement, i, per tant, tot el que es faci perquè hi hagi informació, hi hagi coneixement respecte a aquestes malalties, a la seva etiologia, als problemes que generen, no només sanitaris, sinó socials, que són molt greus, i, evidentment, que tots siguem més o menys solidaris amb les persones que pateixen aquestes malalties i amb l'entorn que els envolta jo crec que és molt important per a poder, realment, afrontar solucions, solucions pragmàtiques, solucions possibles, perquè és evident que estem davant d'un problema d'una magnitud considerable, que segur que l'Administració pública sola no podrà solucionar, de cap de les maneres, no?

Nosaltres, com a Govern de la Generalitat de Catalunya, des de fa anys s'ha establert l'atenció sòcio-sanitària com una de les principals prioritats polítiques de l'acció de govern en l'àmbit sanitari i de benestar social. I això és un fet cert, és un fet que ha portat a crear un model d'organització de la xarxa assistencial a nivell sòcio-sanitari, que és, jo crec, innovadora, jo crec que realment ha fet un salt importantíssim, i que, a més, això s'ha fet des d'un punt de vista organitzatiu i que altres indrets ens intenten copiar, com des d'un punt de vista pressupostari. Nosaltres hem passat, de l'any 86 ençà, de gastar 2.300 milions de pessetes en el moment actual, com vostè deia, a fer una despesa, a través d'aquest programa «Vida als anys», de 13.000 milions de pessetes.

Aquesta prioritat, a més, també es reflecteix i es veu plasmada en les previsions establertes pel Pla de salut de Catalunya 1993-1995, que ara s'haurà de desenvolupar del 95 fins al 2000, i a través d'aquest Pla de salut de Catalunya..., que, a més, també inclou el Pla de salut mental, que forma part d'aquest Pla de salut de Catalunya, el desplegament del qual ha de permetre, progressivament, donar resposta a, evidentment, un dels reptes de futur de la nostra societat, que és l'envelliment de la població i l'increment de la incidència de diferents tipus de demències, no només aquesta, sinó altres demències, en molts casos lligades a l'edat; l'Alzheimer no és propi només de l'edat senil, però en molts casos, evidentment, lligat a l'edat.

És cert que l'envelliment no és una malaltia, és ben cert que en les persones grans augmenta la incidència i la prevalença de moltes malalties, i concretament de les malalties mentals, i el que és evident és que l'autonomia i el seu benestar físic i psíquic es veuen limitats progressivament, i això requereix mesures de suport que no sempre és possible atendre en el si d'una comunitat en la qual s'han esdevingut importants canvis: canvis culturals, canvis socials, canvis a nivell de l'estructura de la família..., canvis importants i, a més, que jo crec realment positius, com és la incorporació de la dona en el món del treball. El que sí que és cert és que això condiciona i condicionarà el desenvolupament dels recursos específics per a l'atenció sòcio-sanitària de la gent gran amb malaltia i dependència més o menys important.

I precisament l'Alzheimer és una d'aquestes malalties, una malaltia que crea, evidentment, una dependència important i que genera i ha de fer que nosaltres siguem capaços de donar una resposta. Una resposta que, com jo li deia, s'haurà d'anar donant gradualment. La vam començar nosaltres a donar a través del Departament de Sanitat i Seguretat Social, després en col·laboració estreta amb el Departament de Benestar Social, tot això va donar lloc a la creació del programa «Vida als anys», a buscar fórmules per aconseguir nosaltres tenir més recursos, i això s'ha estès no només a les malalties mentals, sinó que això s'ha estès a tots aquells processos també de malalts diferents que en aquest cas, terminals, a través dels programes de cures palliatives, que creiem que també són molt importants.

Això ha fet que, sobretot des de l'any 1990 fins ara, s'hagin prioritzat un conjunt d'aspectes que jo li diré, conjunt d'aspectes que són de línies d'actuació d'aquest programa «Vida als anys». I jo insisteixo molt en això, per no parlar només d'una solució als malalts d'Alzheimer: jo crec que és una equivocació pretendre donar solucions puntuals per a cada un dels tipus de malalts, jo crec que s'han de donar plantejaments globals, i això no vol dir que no hi pugui haver equipaments específics, no?, però jo crec que la nostra obligació és donar respostes globals a aquest tipus de problemes.

Nosaltres, per tant, hem pres unes línies d'actuació que prioritzen, sobretot, i que tenen unes característiques en la línia, primer, de donar un criteri més sanitari pel que fa a la selecció dels usuaris dels serveis d'internament; una major formació i especialització dels professionals del sector socio-sanitari —aquest és un aspecte molt important, que els professionals estiguin formats i que coneguin aquest tipus de malalties—; fomentar un tipus d'atenció, d'internament, més rehabilitadora i, per tant, més curta —no..., encara que aquesta malaltia és una malaltia degenerativa, en què els malalts no milloren, sí que es poden buscar fórmules amb què realment el malalt se senti protegit i, per tant, es donin unes estades més curtes—; una major presència de serveis alternatius a l'internament —en molts casos es parla d'internament perquè no tenim serveis alternatius—, i una major interconnexió —i aquest és un aspecte molt important— entre els diversos àmbits assistencials, inclòs el social, així com una filosofia —i això no faria cas per a l'Alzheimer— de reinserció de la persona en la societat —malauradament, aquest tipus de malalts, és difícil la seva reinserció personal, però sí que és evident que la família, fins i tot en els casos més greus, pot, jo diria, conviure amb el malalt en unes condicions diferents que si no rep tot aquest suport.

Tot això, realment, el que pretén és buscar una manera de donar un suport, un suport que respongui a aquelles mancances que es poden donar. Mancances degudes a la manca de suport familiar o realment famílies en què és impossible que donin suport a la situació en què es troba el malalt, i això ens fa donar aquest tipus de plantejaments.

Això fa que, a nivell d'internament, nosaltres prioritzem dos tipus d'equipaments: els equipaments que en diem de

convalescència i els equipaments que en diem de cures palliatives i de sida. Però al mateix temps nosaltres també prioritzem un conjunt de serveis alternatius a l'internament, i aquesta és la línia que avui dia es dona més: equips d'atenció domiciliària de suport a l'atenció primària, unitats funcionals interdisciplinàries socio-sanitàries —que en diem les UFISS—, hospitals de dia socio-sanitaris o hospitals de dia de salut mental. Aquest jo crec que és el gran esforç que s'ha de fer, que s'està fent, que està donant lloc... No diré ara les xifres —perquè jo crec que ens avorriríem tots— dels canvis que hi ha hagut, a nivell de centres, de nombre de llits, de nombre d'unitats..., però que, evidentment —no li ho diré—, segur que són insuficients; nosaltres necessitem realment moltes més unitats de tot tipus, des d'hospitalització, d'hospitals de dia, d'atenció, de suport a les famílies.

Jo diria que estem avançant en una primera etapa d'aquest programa «Vida als anys», i hem d'anar cap a una nova etapa, una nova etapa, perquè, a més, estem segurs que el programa que estem desenvolupant és un programa que té una bona resposta a nivell dels professionals i que té una bona resposta a nivell de la població, quant a percepció i acceptació del tipus de serveis que se'ls ofereix.

Jo crec que és molt important un aspecte que es fa, i és que l'atenció socio-sanitària es faci amb la col·laboració interdisciplinària dels professionals. No ens equivoquem: això es necessita no només de metges i infermeres, sinó que es necessita de psicòlegs, suport a la família, i, per tant, creiem que estem en una bona línia. Una bona línia que exigirà l'atenció integral de la població, que exigirà fomentar l'equitat en l'accés als serveis —no podem dir encara que sigui equitatiu l'accés a aquests serveis—, exigirà un estímul a la participació de tots els professionals, exigirà evidentment el desenvolupament d'un sistema d'informació cada dia més àgil i més fiable i, evidentment, exigirà i exigeix un control de qualitat de l'atenció, que vostè deia que el públic és superior al privat, però jo crec que és un gran esforç que hem de fer per exigir que aquests malalts siguin atesos amb la màxima qualitat.

No vull cloure aquesta intervenció, de totes maneres, sense cridar l'atenció de tots els aquí presents, i de la societat catalana en el seu conjunt, amb relació a les limitacions d'acció futura de les administracions públiques per tal de donar assistència a totes les necessitats. Serà impossible. L'increment de la demanda assistencial superarà els recursos que els poders públics podran assignar. I per això caldrà que la societat es corresponsabilitzi cada dia més de l'atenció de la gent gran malalta, sobretot d'aquesta gent gran amb demències, que hi ha una certa tendència de la família, en alguns casos —no en tots, gràcies a Déu—, de treure-se's de sobre, situació que requerirà, evidentment, un canvi de mentalitat i d'actituds durant els propers anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol fer rèplica, el senyor Reguant? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La resposta donada per l'honorable conse-

ller de Sanitat, el doctor Trias, crec que és globalment satisfactòria, i d'alguna manera situa la seva visió del problema de la malaltia d'Alzheimer en el marc on també jo l'he contemplat. La realitat és que el 1995 tenim a Catalunya 50.000 persones que superen els vuitanta-cinc anys, i per l'any 2000 en tindrem 130.000. Deixin-me que els digui que el percentatge d'incidència de la malaltia, pel que fa a l'edat, doncs, el 5% afecta persones des dels quaranta fins als seixanta-cinc anys, del 10 al 15% al voltant dels seixanta-cinc en endavant i el 25% a partir dels vuitanta-cinc anys. Vol dir, aleshores, que la problemàtica creixerà per via natural, per pur desenvolupament de signe demogràfic.

Dit això, coincideixo amb el que vostè deia, doctor Trias, que la solució als problemes de la gent gran..., la gent gran malalta: no és sinònim ser gran a tenir mala salut, es pot ser gran amb una lucidesa esplèndida, i aquí podríem recordar genis de la pintura, la literatura..., que no és el cas, però la malaltia fa incidència en l'envelliment de manera més freqüent que no pas en edats de menys anys. Per tant, crec que la solució al problema de la gent gran malalta ha de ser global, és veritat, però, en canvi, crec que s'hauria de començar a fer un esforç..., no pas de crear un centre específic per a cada malaltia, no cal dir-ho, seria impossible, però sí per intentar començar a corregir allò que es dona amb elevada freqüència, especialment en les residències privades, on, d'alguna manera, mentre s'ompli, tot va bé. Això no tindria de ser així, perquè la convivència entre un home gran i un home gran malalt, o malalt d'una demència senil, o d'una malaltia d'Alzheimer, són mons totalment diferents i que realment fan molt difícil conjugar ambdues convivències. Per tant, crec que és molt important que es comenci a fer aquest procés d'ingrés en centres al més pròxims a la malaltia; doncs, diguéssim, hospitals de dia, centres de dia per a dementats, per exemple, amb unitats de demència en els centres on no sigui possible tenir una instal·lació d'aquest altre ordre, i intentar individualitzar tant com sigui possible allò que garanteix una millor qualitat de vida a la persona afectada per una demència.

Sembla que també la resposta que vostè donava al final, pel que fa a la impossibilitat que les administracions públiques puguin fer front en l'esdevenidor a la demanda social elles soles, diguéssim, a mi em produeix una certa angouxa. Vull dir, això és quelcom que ja ho assumiré, espero, però penso que l'angouxa ens la produeix a tothom, perquè..., home, és la societat que ha de col·laborar d'una manera molt generosa i esplèndida a resoldre, col·laborar a resoldre aquests problemes que neixen de la mateixa societat, de la mateixa unitat familiar, però aquí ve allò que de vegades jo he esmentat en aquesta mateixa tribuna, el fenomen del creixement dual de la societat, on un bon nombre del que anomenava abans classe mitjana i classe mitjana baixa, diguéssim, afectats per aquests problemes, es fa molt difícil que puguin afrontar-los amb garanties sense un suport institucional. Per tant, caldrà afinar molt, i estudiar cas per cas, i veure també..., agrupar els casos pels perfils de les unitats familiars, pel perfil de la fase de la malaltia, de l'edat del

malalt, de la perspectiva de vida, etcètera, per poder conjugar l'esforç de la família amb l'esforç de les institucions. Aleshores, és per això que es fa a voltes —i aquest és un exemple que ve molt al cas—, es fa a voltes impossible no revoltar-se des d'un punt de vista intel·lectual i dialèctic quan hom veu que s'esmercen mils de milions en alguna direcció que probablement clamaria al cel si es posessin al costat aquestes necessitats, que clamen per sobreviure amb dignitat i qualitat i que afectats de malalties irreversibles com la que parlem no aconsegueixen trobar un canal i un suport necessari en les administracions públiques.

Dit això, crec que les associacions que he esmentat, i la població en general, hauran escoltat amb satisfacció l'aportació que ha fet el senyor conseller, en el sentit que està en la seva consciència de manera nítida impulsar una segona fase del programa «Vida als anys», probablement amb més recursos, si aquests hi són, i sobretot a fer un gran esforç en els criteris de prioritització de la inversió..., de la direcció de la inversió d'aquests recursos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller vol contestar? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Reguant, nosaltres tenim una voluntat clara, davant de la situació sanitària en què ens trobem, i lligat sobretot amb el Pla de salut mental, de fer un pla de serveis. Jo crec que ens trobem davant d'un fet: que som capaços de marcar-nos uns objectius clars, de fer un diagnòstic de la situació que tenim, marcar objectius sanitaris, com li deia, d'una manera clara, i el que és absolutament necessari és ser capaços de desenvolupar un pla de serveis que doni resposta als objectius sanitaris que ens marquem. Per tant —jo ja ho vaig anunciar en el seu dia, continuo insistint-hi—, nosaltres farem aquest Pla de serveis de salut mental, però també farem el Pla de serveis socio-sanitaris, a fi i efecte de poder donar respostes a les necessitats que anirem tenint, necessitats que aniran en augment, com vostè insisteix, d'una manera espectacular. I evidentment que genera angouxa, té tota la raó, vostè, no? Jo crec que sí, que crea una situació incòmoda, i una situació que, sobretot quan un és el conseller de Sanitat, o el conseller de Benestar Social, realment jo crec que això crea una situació d'angouxa, i de voluntat de poder tenir un pressupost molt més elevat per poder donar resposta a totes les necessitats que anirem tenint. Però jo crec que hi ha un factor molt important, i és no enganyar la gent. És a dir, nosaltres tindrem unes possibilitats econòmiques limitades, i les necessitats sanitàries i socials que tindrem seran superiors als recursos econòmics que tindrem. I aquest és un fet real i és un fet del qual ens hem d'autoconvèncer tots, de valorar i de ser capaços de, dintre d'aquesta limitació, donar respostes i donar unes respostes clares. I donar respostes clares vol dir que hem de ser capaços de ser molt més eficients i de fer plantejaments d'organitzacions sanitàries, dintre de les nostres possibilitats, de qualitat, i que, a més, siguin capaces,

aquest tipus d'organitzacions sanitàries, de fer les coses d'una manera eficient.

Jo crec que el model de programa «Vida als anys», o el model que tenim a nivell de PADES, aquest tipus de models que hem sigut capaços de desenvolupar aquí, a Catalunya, avui dia són exemples de coses que es poden fer d'una manera molt eficient, molt eficient, que d'altres llocs vénen a copiar, i que jo crec que, realment, nosaltres hem de ser capaços d'explotar i de tirar endavant, tenint clar que hem de donar respostes a les necessitats que se'ns aniran donant.

Evidentment, primar, per exemple, els hospitals de dia, jo crec que aquesta és una eina bàsica; hi ha el perill d'equivocar-nos, de crear molts llits, i nosaltres, el que necessitem sobretot són hospitals de dia, que són a un cost molt més lògic, però que a més responen i donen resposta a una necessitat de les famílies, que és poder donar atenció a aquell familiar durant el dia i, en canvi, la majoria de famílies volen tenir aquella persona al vespre, a casa, per poder-li donar l'escalf familiar. Jo crec que aquesta és la línia a la qual hem d'anar donant una prioritat de cap a on esmercem els diners, que ha d'anar en aquesta línia d'ajut a les famílies, d'ajut a aquests hospitals de dia. Tenim cura d'un aspecte que no és clar, li ho dic sincerament, no és clar si el més important és que en un hospital de dia tots siguin dements mentals, si és necessari que en un hospital de dia tot siguin demències, o si això s'ha de fer d'una manera combinada a fi i efecte que el tipus d'atenció es pugui fer, jo crec, d'una manera molt més distesa per a les mateixes famílies, també més distesa per als mateixos familiars i fins i tot, jo diria, per al mateix malalt, perquè hi han diferents fases d'aquesta malaltia, i el que sí que és important és que el personal que posem en aquests llocs estigui informat, estigui format per donar l'atenció a aquests malalts.

Jo crec que estem, com li deia, en un principi, i jo crec que el futur que realment podem donar a aquest tipus de malalts serà molt millor els propers anys.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge

Passem ara a la tramitació del punt novè, que és la interpel·lació sobre la política general d'habitatge, presentada pel diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista al Parlament; té la paraula.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Artur Mas, en primer lloc, en nom del meu Grup i en el meu personal, donar-li la benvinguda, i desitjar-li una bona gestió, encara que, de la legislatura, pel que veiem, doncs, n'hi ha molt poc trosset. Però, bé, que la tingui vostè, aquesta bona gestió.

Abans d'entrar en el centre de l'assumpte, doncs, dues consideracions prèvies per enquadrar el debat en les seves justes proporcions. La primera és que l'habitatge és una as-

signatura pendent, i aquesta afirmació no la faig gratuïtament, fins i tot el president de la Generalitat, el mateix president Jordi Pujol, no fa gaire que ho va dir, entenent, naturalment, que el propòsit d'una política d'habitatge seria satisfer tota la demanda real de tots els segments socials.

És, naturalment, aquesta, una qüestió de molta importància, bàsica, l'habitatge, per al benestar general de la població; és un instrument fonamental de redistribució de rendes, com tothom sap, i és també un motor econòmic pel seu impacte positiu en l'activitat del subsector de l'edificació.

I la segona consideració està en relació amb el moment del debat, és a dir, ara. Ens trobem que hi ha la pròxima finalització del Pla quinquennal, i que per tant, és necessari fer un balanç del que han estat aquests quatre anys d'aplicació, o quasi quatre anys d'aplicació del Pla d'habitatge vigent, i lògicament també és el moment d'assentar o de fixar ja uns criteris per al nou pla.

I l'altra circumstància que també afecta el moment és la proximitat de les eleccions. Correm, en aquest sentit, perill de desvirtuar una mica el debat, però jo penso que tant vostè, senyor Artur Mas, com jo, no caurem en la fàcil temptació electoralista d'utilitzar aquest tema, perquè naturalment és un tema de gran interès públic i sempre hi podríem caure. Però, no obstant, aquest debat s'ha de fer, perquè és molt important, per contrastar les alternatives i cercar les millors solucions, que segurament tant vostè com jo és el que volem.

Començaré pel balanç general del Pla. Vostès van fer accent en el preu taxat, això està confirmat per les xifres, i mai va estar desmentit pel Govern, és una opció que vostès van prendre, i que en diferents interpellacions aquí, diversos dels seus predecessors, ells m'ho van dir, recordo molt bé una vegada, aquí, el senyor Molins, que em va dir: «Sí, sí, vostè té tota la raó, senyor diputat, nosaltres hem pres aquesta alternativa, aquesta opció.» Molt bé, les xifres, a més, així ho indiquen, no? Les xifres que jo tinc, que a més a més les podem comparar amb dues altres comunitats autònomes molt importants, des del punt de vista quantitatiu, naturalment. Fins al 31 de març de 1995, Catalunya havia proporcionat 16.758 ajuts a la protecció oficial, i 32.705 ajuts al preu taxat, mentre que, per exemple, la Comunitat Valenciana tenia 40.000 ajuts a la protecció oficial i 10.000 ajuts a preu taxat, i Andalusia, 57.000 ajuts a protecció oficial i 11.500 a preu taxat. Per tant, totes aquestes comunitats, i les altres també, però naturalment no les diré pas totes, doncs, havien fet exactament el contrari del que ha fet la comunitat autònoma de Catalunya, és a dir, la Generalitat, és a dir, el seu Govern.

Les conseqüències d'aquesta opció, una opció política, són, primer, des del meu punt de vista, des del nostre punt de vista, que els sectors socials de baixes rendes han estat perjudicats. Això es veurà més clar quan faci l'anàlisi de l'habitatge social. I, segon, en no optar per la protecció oficial, s'ha restat impuls a la construcció. I això, per què? Perquè el preu taxat, les ajudes al preu taxat, permetien donar-les a habitatges que ja estaven construïts, fossin de segona

mà o fossin de primera mà, mentre que la protecció oficial, com que no n'hi havia cap, d'habitatge disponible..., forçosament, si haguéssim concentrat els ajuts en la protecció oficial, hauríem donat major impuls a la construcció d'aquests.

Quant a l'habitatge social, i entenc jo, per habitatge social, tot aquell habitatge que es fa adreçat a les persones i famílies amb rendes menors de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, i que dintre el Pla general d'habitatge té la qualificació de «protecció oficial de règim especial», i que pot estar complementat per la promoció pública, la necessitat d'habitatge mínima que estava previst en el mateix Pla de la Generalitat per als quatre anys era de 32.000 habitatges. És criteri general l'estimació compartida pel Govern que la major part d'aquest segment no pot accedir ni al mercat lliure ni a una bona part del mercat protegit; els seus recursos són, doncs, els habitatges de protecció oficial de règim especial, com he dit, on es concentren, per altra banda, els màxims ajuts i subvencions, crèdits fins i tot al 5%, i la promoció pública, com ja li he dit.

Resultat d'això: 3.363 ajuts a protecció oficial de règim especial, solament, durant tots aquests anys. Que si incrementem aquí o hi afegim uns 4.000 habitatges de promoció pública que puguem presumir que han anat a parar a aquests sectors de rendes, ens trobaríem, essent generosos, 8.000 habitatges adreçats a aquest segment social. Per tant, tindríem un dèficit acumulat, durant aquests quatre anys, fent la projecció deguda, fins al final del Pla, que serà el 31 de desembre, de 24.000 habitatges que haurien d'estar construïts o que haurien d'estar assignats o adjudicats a persones amb aquestes rendes.

La realitat és aquesta, i les notícies de premsa així ho indiquen. En donaré dues de molt recents. Per exemple, una que ens diu: «4.000 peticions per a 342 pisos a Badalona», «1.500 persones sol·liciten 28 habitatges a Santa Coloma». Aquesta és la realitat social, és aquesta, cap més que aquesta. I és ben palesa, doncs, en el que passa al dia a dia.

Anem a promoció pública. Vostès han construït durant el transcurs o el decurs del Pla, fins ara, 6.586 habitatges de promoció pública i més o menys en tenen previst, per a la finalització del Pla, 8.000, que jo desitjo que els puguin construir. Aquest, com he dit abans, és l'altre instrument per actuar sobre els segments de rendes més dèbils. Des del nostre punt de vista això és clarament insuficient. Sempre hem sostingut que la promoció pública ha de representar un factor de molta importància en la política global d'habitatge, i això, nosaltres ho hem fet palès en aquest hemicicle en moltes ocasions, tant per iniciatives directes com, també, en debats en els pressupostos, presentant sempre esmenes perquè aquestes consignacions fossin ampliades.

Creiem també que la intervenció directa de l'Administració pública és no sols plenament justificada, sinó imprescindible si es vol garantir que tothom pugui accedir a un habitatge digne, tal com ens diu la Constitució, principi constitucional, i també si realment volem una vertadera igualtat social. Necessita, doncs, la promoció pública, encara, un gran impuls.

El sòl residencial. Aquest és un altre dels factors importants que intervé en una política general d'habitatge. Per la seva vital importància mereix, des del meu punt de vista, un debat específic, però com que no tenim temps de fer això, doncs, intentaré ser al més sintètic possible. Promotors, constructors, administradors de finques, l'Administració pública, tots els agents actuant coincideixen a dir que l'escassetat de sòl apropiat és la principal causa, primer, de l'encariment del cost dels habitatges i, segon, de la pràctica impossibilitat de construir protecció oficial en les zones de més densitat de població. Aquesta és la pura realitat, per molt que a vegades el Govern hagi volgut disminuir aquesta importància en els debats parlamentaris.

El sòl a bon preu i en el lloc adequat és imprescindible, ho repeteixo, per construir promoció pública i protecció oficial. També per al preu taxat, i també, i molt important, per abaratir tot el mercat. Malgrat tot això, no s'ha legislat a Catalunya per impedir la retenció i l'especulació del sòl edificable, no s'ha promogut ni financerament ni políticament la promoció de sòl urbanitzat en quantitats realment decisives, i l'Incasol, des del nostre punt de vista, ha dut una política erràtica; no va comprar ni urbanitzar quan n'era temps, i pràcticament no ha actuat a les grans concentracions urbanes. En el Pla d'habitatges sols s'ha concedit ajut a promocions i actuacions per a 18.000 habitatges, i no hi ha dubte que és precís, doncs, un gran canvi en la política de sòl.

La rehabilitació. Aquí ens trobem també que el Govern ha fet sempre una bandera de la rehabilitació, i els fets es contradueixen, perquè vostès sols han concedit 6.665 en tres anys i tres mesos.

I quant a l'aluminosi, hi va haver un conveni amb l'Estat, que es van signar 24.000 milions de pessetes -12.000 cada una de les administracions-, però que al cap dels quatre anys solament hi havia un grau d'execució del 33%, el qual els va obligar a vostès a demanar una pròrroga d'aquest conveni. I després, vostès van prometre, també, per altra banda, equiparació dels ajuts entre els usuaris de promoció pública i els de promoció privada. Bé, això vostès ho van anunciar el mes de febrer, ho va repetir després el senyor Roca durant les eleccions municipals, però, que jo sàpiga, el decret encara no ha sortit publicat, si no és que vostè em pugui contradir i em pugui dir que sí.

Hi ha hagut, doncs, una deficient organització. Però el problema persisteix, perquè hi ha milers d'habitatges i d'edificis que estan esperant la seva reparació, i desenes de milers d'habitatges buits que esperen ser rehabilitats per ser oferts al mercat.

Les conclusions finals, senyor conseller, són que mentre totes les altres comunitats autònomes han prioritzat les modalitats més socials, la Generalitat ha implantat el preu taxat de tal manera que ha doblat la protecció oficial. Ha dirigit el Pla a la demanda més solvent, a la que vostès han considerat més solvent dins els segments, diguem-ne, que necessitaven uns ajuts per poder accedir als habitatges. Han preferit fixar-se uns objectius fàcils d'aconseguir, abans de fer un esforç per ajudar realment els sectors més necessitats. Dic «més

fàcils d'aconseguir» perquè, si vostès concentraven els ajuts en el preu taxat –i ja he dit abans que això permetia la venda d'habitatges, que ja estaven construïts, de primera i segona mà–, és indubtable que hi hauria molta més facilitat per poder complir els seus propis objectius que no pas si haguessin hagut de construir els habitatges.

Segona consideració important, o conclusió important: així i tot hi ha hagut un dèficit molt acusat entre la demanda prevista i els habitatges finalment adjudicats o venuts, dèficit que es pot xifrar en 30.000 habitatges, la major part dels quals, com ja he demostrat abans, correspon a les necessitats no satisfetes de les persones amb rendes inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional.

Els grans perjudicats, senyores i senyors diputats, senyor conseller, han estat, sobretot, els joves treballadors, aquells que no tenen altres recursos que el seu mateix treball. Aquests han estat realment els perjudicats.

Tercera conclusió: inexistent política d'habitatge públic de lloguer. Vostè, això, ho haurà de reconèixer. Se n'ha fet poquíssim i em sembla que sols l'últim any hi ha hagut realment des de l'Incasol i des del Govern la idea, el propòsit de fer, de dedicar o d'adreçar al lloguer alguns dels habitatges que construïa l'Incasol. Això sí, alguns que vostès recuperaven des d'Adigsa, els han dedicat al lloguer –això s'ha de reconèixer, perquè també tinc aquesta informació–, però poca cosa més.

Política de sòl inconsistent i gens compromesa, com abans he dit. Política de rehabilitació sense nord i sense aprofitar les seves potencialitats.

Aquestes són les conclusions finals d'aquesta anàlisi. I en el torn de resposta, doncs, tindrem ocasió segurament de contrastar els criteris al proper Ple.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Mas.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Artur Mas i Gabarró): Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, voldria que les meves primeres paraules fossin per agrair-li les seves de salutació i que espero, certament, que es compleixin els seus desitjos. Dit això i anant al fons de la qüestió, jo crec que el perfil de la seva intervenció ens porta a allò que realment avui la política d'habitatge no és a Catalunya. Vostè ha pintat un panorama fosc, ombrívol, de fracàs, i això –ho hem de dir amb la veu ben alta– no és així. El Pla de l'habitatge a Catalunya durant aquests darrers quatre anys ha estat un èxit molt notable i és millor apuntar-se a aquest èxit. Senyor Oliart, permeti'm aquestes paraules, perquè és un èxit, a més a més, de tots. No és només un èxit del Govern de la Generalitat, sinó que és un èxit del sector en el seu conjunt, dels promotors, dels agents de la propietat immobiliària, dels administradors de finques, dels sindicats, del món local, que hi ha jugat un paper molt destacat, a més a més amb ajuntaments significatius, governats per la força política que vostè mateix representa i, lògicament, per què

no dir-ho, també un èxit molt notable del mateix Govern de Catalunya que ha estat el responsable de conduir aquest Pla de l'habitatge.

Només una dada. Vostè diu: «Vostès es van marcar objectius fàcils». No, precisament a Madrid, el Ministeri ens acusa del contrari. Ens diu: «Vostès han sobrepassat els objectius que vàrem fixar conjuntament.» Ens vénen a dir: «Vostès ho han fet massa bé» i, fins i tot, ens renyen per haver-ho fet massa bé. Per tant, fixi's quina gran contradicció quan el Ministeri d'Obres Públiques ens diu: «ho han fet massa bé» i aquí vostès ens diuen que ho hem fet tan malament.

Una xifra, perquè jo no els vull tampoc marejar amb massa xifres estadístiques. Una sola xifra: grau de compliment del Pla a Catalunya, el 150%. Quan en quatre anys es superen les previsions inicials d'un 50%, difícilment crec que es pugui parlar realment de fracàs. Ara, dit això, com que vostè, aleshores, en la rèplica segurament dirà: «Sí, però és que aquest èxit no ha estat igual en totes les tipologies de l'habitatge que estaven previstes», deixi'm avançar-me a la crítica i deixi'm dir-li que, a més a més, s'han superat les previsions en totes i cadascuna de les tipologies inicialment previstes: totes, no hi ha excepció. En un cas en més i en un cas en menys, però en totes s'han superat les previsions inicials. Per tant, aquesta, si vol vostè, doncs, aquest panorama d'èxit que jo crec que hem de compartir entre tots, a més a més –a més a més–, ha estat perfectament encaixat amb totes les tipologies inicialment previstes.

Jo crec, senyor Oliart, que, si em permet, el que hi ha en la seva intervenció –i probablement en altres intervencions que jo no vaig tenir la satisfacció d'escoltar–, hi ha, segurament, un problema de concepte. Vostès diuen: «Com que vostès han promogut el preu taxat, això vol dir que no han afavorit aquelles persones a Catalunya que tenien rendes més baixes.» I això que queda bé, que queda bé i que fins i tot alguns es poden pensar que és veritat, això és radicalment fals, senyor Oliart: no és veritat –no ho és. Pensi que, quan vostè parla només de les persones o de les famílies amb rendes inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, vostè no té en compte que una part molt important de la gent a Catalunya que excedeixen el preu taxat, precisament està dintre d'aquesta tipologia de les famílies o de les persones que tenen menys de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional. Fixi's que no estic parlant d'un percentatge baix perquè, si estigués parlant d'un percentatge, diguem, de misèria, no m'atreviria a dir-ho amb aquesta contundència, però és que si vostè analitza les xifres del preu taxat d'aquests darrers quatre anys –d'aquests darrers quatre anys– s'adonarà que el 69% –fixi's hi, el 69%– de les persones o de les famílies que han anat al preu taxat eren persones o famílies que tenien menys de dues vegades i mitja d'ingressos respecte al salari mínim interprofessional. Per tant, és evident que la societat catalana, que les tipologies catalanes de renda ens porten que el preu taxat és àmpliament utilitzat per aquelles classes socials que vostè mateix diu que tenen rendes més necessitades quant a

l'ajut per accedir a l'habitatge. I és lògic, a vegades, que es porti a aquesta confusió, si no s'analitza en profunditat el que s'està comentant, perquè, lògicament –vostè ho ha dit també–, i en aquest cas establint una crítica –que jo després també rebatré–, vostè deia: «És que en el preu taxat, a més a més, hi ha habitatge usat.» I també és veritat, sí, senyor: el 50% de tot el preu taxat que s'ha fet a Catalunya en aquests darrers quatre anys s'ha concentrat en l'habitatge usat. I l'habitatge usat –diguem-ho clar–, l'habitatge usat, encara que sigui per preu taxat, és molt més econòmic, sovint, que l'habitatge de promoció directa, es digui com es digui la tipologia d'aquest habitatge de promoció nova o directa –es digui com es digui, encara que sigui de protecció oficial en règim especial. I a tots aquests milers de famílies, senyor Oliart, que són 26.000, no els podem dir ara –no els podem dir– que l'habitatge que han adquirit, moltes vegades usat, dintre de la tipologia del preu taxat, és un habitatge per a gent no necessitada. Jo no em veig amb cor de anar-los a dir, una per una, a aquestes famílies, que realment no tenien mèrits suficients o no tenien dèficits de renda suficients com per no accedir en aquests habitatges.

Torno a dir, senyor Oliart, nosaltres no ens volem apuntar cap mèrit especial, més enllà del que crec que legítimament ens pertoca, perquè és evident que el Govern de Catalunya ha conduït aquest Pla de l'habitatge: ha estat així. Però hi torno a insistir, aquest és un èxit de tots. Pensi que una bona part dels habitatges que s'han construït a Catalunya, que, per cert, hauran estat al final d'aquest Pla 96.600 famílies ajudades –Déu n'hi do–, una bona part d'aquests habitatges s'hauran construït gràcies a la col·laboració de tothom. Jo crec que això és bo que ho diguem aquí i que ho diguem també amb contundència. Gràcies que hi va haver un bon Pla de l'habitatge 92-95, concertat amb l'Administració central, gràcies que l'aplicació d'aquest Pla a Catalunya ha estat ben conduïda, i gràcies que a Catalunya hi ha hagut consens i ganes de col·laboració suficients com perquè realment avui aquest balanç pugui ser exitós com jo el presento. Vostè dirà –i aquí tindrà tota la raó del món–, vostè dirà: «Tot això no és suficient, perquè l'habitatge en part segueix essent una assignatura pendent.» I en això li donaré tota la raó. És evident que encara hi ha a Catalunya, i a tot arreu –i a tot arreu–, hi ha moltes famílies que tenen necessitat d'accedir a un habitatge i que, per la raó que sigui, encara no ho han pogut fer.

Deixi'm dir-li de passada, també, que si alguna cosa en aquest moment crea una ombra o crea un cert núvol dintre del que en podríem dir aquest bon èxit del Pla de l'habitatge a Catalunya, és una certa timidesa, una certa actuació feble i lenta per part del Govern central en el moment de tancar aquest Pla. Perquè aquest –ho torno a dir– era un bon pla, que es pot acabar bé, que s'ha d'acabar bé, i que el capteniment i l'actitud del Govern central per acabar-lo bé és fonamental. I certament, en aquests darrers mesos, hem observat aquesta timidesa, aquesta manca d'iniciativa per part del Govern central, que, afortunadament, durant aquests darrers dies, després de la presència d'algunes comunitats autòno-

mes a Madrid, sembla ser que s'ha corregit. S'ha corregit, el que passa és que no a plena satisfacció de Catalunya. També vull que quedi clar, perquè d'una forma o d'una altra, la mala manera d'acabar el Pla actual ens pot conduir a hipotecar, encara que sigui una mica, els futurs plans de l'habitatge.

Vostè parlava també dels futurs plans, de la necessitat que n'hi hagi més, i nosaltres la compartim plenament. Deixi'm dir-li que en aquest moment, a nivell espanyol, hi ha un cert debat que nosaltres no compartim i que porta que el Govern central desitja que hi hagi un nou pla i, en canvi, el mapa, el mapa polític, l'espectre polític del conjunt espanyol, a nivell de comunitats autònomes, fa difícil la consecució d'aquest nou Pla. Nosaltres des de Catalunya hi donem suport, al nou Pla, precisament perquè sabem que l'actual que s'està tancant ha estat un bon pla. Ha estat un bon instrument al servei de la política d'habitatge. I per això donem suport a recollir tot allò de bo que ha tingut l'actual i a intentar introduir-hi innovacions que potser després tindrà ocasió de comentar, innovacions sobre allò que ja ha funcionat bé. Vostè tenia raó en una altra cosa: no hi ha suficient mercat de lloguer en l'habitatge a Catalunya. És veritat, però escolti'm, permeti'm que li digui una cosa: això no és culpa del Govern de Catalunya, això és que la tipologia del mercat a Catalunya és així, i que la tendència de la gent a Catalunya és aquesta; i això ho reconeix tothom. Tothom sap que a Catalunya hi ha una preponderància, diguem-ne històrica, molt arrelada estructuralment en el caràcter de les famílies i de la gent, a adquirir habitatges i no pas a llogar-los. I, per tant, benvingut sigui el lloguer, el foment del lloguer, en el nou Pla de l'habitatge. Benvingut sigui. Nosaltres hi donarem suport, sempre que no sigui a canvi que allò que ha funcionat bé en aquest moment, després ens ho acabem carregant o ho acabem eliminant. Aquest seria un gran perill. El preu taxat, que no és un preu per a la gent rica, senyor Oliart –no ho és–, el preu taxat a Catalunya ha funcionat molt bé. Mantinguem-lo, perquè tothom ens ho agrairà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Oliart vol fer rèplica? (*Pausa.*) Doncs, té cinc minuts per fer-la.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, li agraeixo la seva resposta, senyor conseller, però jo crec que no ens hem de confondre ni confondre l'opinió pública. És a dir, vostès diuen: «Hem tingut un gran èxit amb el Pla.» Des del seu punt de vista té tota la raó, indubtablement. Vostès han cobert els seus objectius, els seus propis objectius, aquells que vostès es van fixar, però des del primer moment nosaltres vam discutir aquí –fins i tot en el moment que es va presentar el Pla a Comissió– hi va haver la mateixa discussió i tots els altres grups de l'oposició estaven precisament perquè les quantitats fossin pràcticament al revés, és a dir, concentrar els ajuts i les previsions amb la protecció oficial dels dos règims i disminuir el preu taxat. No em faci dir el que jo no he dit. És a dir, jo no vull dir que no es faci preu taxat, ni molt menys! El que jo vull

dir és que es guardin les proporcions reals que la demanda real de Catalunya necessita.

Jo crec que hi havia un criteri fonamental en el qual estàvem d'acord en aquell moment tots els grups polítics, i em sembla que, fins i tot, tots els sectors socials; és a dir, em pensava que el problema de l'habitatge no era solament i exclusivament un problema d'un sector social de molt baixes rendes, sinó que també sectors socials de rendes mitjanes tenien aquest problema. I, per tant, tant el Pla estatal com el Pla de Catalunya tenia i es fixava els objectius en funció d'aquesta realitat, i, per tant, aquesta realitat no crec que s'hagi pogut desmentir, ni cap de nosaltres penso que la ignorava. Però, ho repeteixo, la comunitat autònoma de Catalunya, la Generalitat, va fixar-se uns objectius que eren a l'inrevés de totes les altres comunitats autònomes. I això ha tingut uns resultats determinats. Determinats, que vostè li agradarà reconèixer o no, però ha estat així. Per quina raó, si no, a la protecció oficial de règim especial és on es concentren la major part de les subvencions i dels ajuts? Doncs, home, perquè s'utilitzi, precisament per a aquell segment que més ho necessita i a què va adreçat. Això és una realitat i és així. Per tant, si nosaltres fem una altra opció, doncs poden passar algunes distorsions, perquè jo li diré que no, que el taxat és molt possible que el 69% que vostè m'acaba de dir de persones que han optat pel preu taxat tenen rendes inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, però això també té una explicació —això també té una explicació—, o la pot tenir, i a mi em consta que un bona part obeeix a aquesta explicació que ara li donaré, i és que són parelles de joves que, indubtablement, sumant les seves rendes no passen les dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, però que els seus pares estan en condicions de poder-los donar els diners per a una entrada important, i fins i tot per ajudar-los a pagar les primeres amortitzacions. Mentre que si nosaltres anem al règim especial i tot això tenim més la certesa que ens adrecem a aquells segments socials més necessitats.

I quan jo abans he fet esment d'aquestes dues notícies o informacions de premsa, en què per una quantitat mínima de l'oferta de promoció pública, doncs, hi havia una demanda cent vegades superior, això, d'alguna manera, està obeint a una realitat existent encara que no s'ha pogut resoldre. I quan el mateix president de la Generalitat diu que és una assignatura pendent, l'habitatge, suposo que es refereix precisament que no s'ha pogut cobrir tota la demanda real existent, i jo penso que fins i tot per una lògica pura és indubtable que, si no s'ha pogut complir o satisfer una demanda real existent, han estat sempre els sectors més dèbils els que han estat més perjudicats. Això és indubtable.

Però hi ha una altra cosa: el Pla d'habitatge estatal, que més o menys està fixant ja els criteris per d'aquí..., bé, pel proper quinquenni o pel proper quadrienni, precisament està fent una reforma de tots aquests criteris, i el que està intentant precisament és concentrar tots els ajuts públics en la protecció oficial, molt més que no pas en el preu taxat, i fent molta menys quantitat d'ajudes al preu taxat, i fins i tot el

que vol és que el preu taxat s'adreci únicament i exclusivament a aquells habitatges ja construïts que tinguin, com a mínim, dos anys d'antiguitat. Per tant, hi ha un canvi notable, doncs, en els criteris del nou Pla que en aquest moment està fixant el Govern de l'Estat. I suposo que això és precisament i en funció del que ha passat i del que han vist que ha succeït.

Bé, això ja ha passat: són quatre anys, aquests quatre anys ha passat el que ha passat; ara, el que jo crec, senyor conseller, és que nosaltres hem de canviar la nostra política, i com que hem de canviar la nostra política i hem de mirar cap al futur, doncs, a mi em sembla que hem de canviar també els nostres criteris, i jo estaria molt satisfet si vostè coincidís amb aquests criteris. Miri, segons les nostres notes —i estan basades, naturalment, en informacions que vostès ens estan donant responnent a preguntes—, d'aquí a l'any 2000 són necessaris 154.845 habitatges per a residència principal; deduïts els habitatges lliures, calculem que serien necessaris 125.000 habitatges protegits, 57.000 dels quals han d'anar adreçats a rendes inferiors a 3 milions de pessetes. Concentrar els ajuts més importants en aquesta franja crec que és de vital importància. I aquesta és la pregunta que jo li faig, senyor conseller: és aquest, el criteri del Consell Executiu en aquest moment, el seu criteri? Com ho pensa fer, si és així? Amb un conveni diferent del que fins ara s'ha fet? Amb uns objectius diferents dels que vostès fins ara s'havien fixat?

I aquí entraré en un tema molt important que, a més a més, l'enllaçaré amb una de les respostes que vostè m'ha donat quan ha fet referència que el Pla d'habitatge de l'Administració de l'Estat havia estat així com una mica, diguem..., en els últims mesos, ha dit vostè que tenia una marxa una mica difícil i que no havia acabat de saber, doncs, acabar amb les seves responsabilitats. Home, miri, jo suposo que es refereix a això, i no ho ha dit vostè clarament, però jo suposo que es refereix que es necessitava, diguem, més diners per poder acabar una sèrie d'adjudicacions o d'ajuts de qualificacions que vostès havien atorgat juntament amb altres comunitats autònomes, tot s'ha de dir. Però aquest és precisament un dels criteris que nosaltres venim també reclamant, que és la corresponsabilització pressupostària de la Generalitat en els plans d'habitatge; és a dir, si del conveni hi han uns fons determinats, i aquests fons es considera que no són suficients per poder cobrir i satisfer la demanda real que durant els quatre o cinc anys del Pla es té, el lògic és que el Govern de la Generalitat, siguin vostès o sigui un altre govern, doncs, es fixi també complementar això amb fons propis. Això és el que s'ha de fer. I quan vostès ara s'han trobat que havien atorgat més ajuts i més qualificacions de les que realment els permetien els fons disponibles, doncs, el lògic és que sense esperar l'ampliació de crèdit que finalment ha arribat de la mateixa Administració de l'Estat, vostès haguessin cobert aquests ajuts amb els seus propis fons, amb càrrec als pressupostos de la Generalitat. Aquestes són unes línies d'actuació. I naturalment penso que s'ha de fer més promoció pública. Nosaltres creiem que

això és possible perquè, com vostè sap molt bé, senyor conseller, la construcció d'habitatge i reurbanitzar sòl és una reinversió, és a dir, no són diners que es perden, sinó que es recuperen en el moment que es ven el sòl i es ven el pis, que es ven l'habitatge, i per tant això es recupera. Per tant, naturalment, doncs, és possible fer molta més promoció pública que la que fins ara estan vostès fent.

També en el tema del sòl...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Oliart.

El Sr. OLIART: També en el tema de la rehabilitació. I acabo, senyor president, demanant al senyor conseller, doncs, que m'expliqui els criteris que el Consell Executiu té per a aquest pròxim futur, i a veure si realment en aquesta ocasió, doncs, podem coincidir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, començaré, senyor Oliart, per una de les últimes coses que vostè ha dit: vostè ens diu que el Govern de la Generalitat es corresponsabilitzi. Bé, això, ho ha fet el Govern de la Generalitat des del primer moment, ho ha anat fent en el transcurs del Pla i, a més a més, ho ha fet en el darrer moment, a diferència del Govern central, que ho ha fet a mitges.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

En la darrera reunió del Govern de la Generalitat, celebrada no fa gaires dies, precisament es va aprovar una ampliació de crèdit de 7.000 i escaig milions de pessetes, per donar aquells programes a càrrec de la Generalitat de Catalunya, els únics dels quals és responsable, i que tenien com a objectiu fonamental acabar bé aquest Pla 92-95. Per tant, fixi-s'hi bé, el Govern de la Generalitat ha complert totalment, totalment: tots els ajuts que estaven concertats en el Pla a càrrec del Govern es podran cobrir amb càrrec a l'exercici 95, que recull tot allò que fins ara s'havia anat acumulant i que no tenia dotació pressupostària. Desgraciadament, aquest bon exemple del Govern de la Generalitat no ha estat mimèticament seguit pel Govern central, que en lloc de cobrir el cent per cent de les seves obligacions, senyor Oliart —que nosaltres no les podem substituir, perquè estan signades i conveniades per escrit i, per tant, són del Govern central—, desgraciadament, torno a dir, el Govern central no ha tingut la mateixa diligència o la mateixa voluntat política per arribar a un perfecte bon fi de l'actual Pla.

També és veritat —i jo mateix li ho he reconegut— que en aquests darrers dies, afortunadament, les coses han canviat, i encara que avui sabem que el Govern central no podrà complir al cent per cent, com ho ha fet el Govern de la Generalitat, almenys sabem que tot allò que faltava, una bona part, l'acabarem tenint. Hi haurà un dèficit a càrrec del Govern central, a càrrec del nou Pla, però, en tot cas, serà inferior al que nosaltres mateixos prevèiem.

Un altre punt. Vostè compara el que fan les comunitats autònomes. Deixi'm dir-li un parell de coses, molt ràpidament. La primera, no es pot comparar el mercat català amb el mercat d'Andalusia, no es pot: són dos mercats completament diferents; les persones que intervenen en el mercat ho saben molt bé, són dos mercats completament diferents. Però deixi'm dir-li una altra cosa, ja que ens posem a comparar comunitats autònomes: la Generalitat de Catalunya és la que ha fet un esforç, en valor absolut, més alt de tot el conjunt espanyol, més enllà d'Andalusia i, per descomptat, molt més enllà de València; la que més diners hi ha posat, a càrrec del seu propi pressupost; per tant, el millor, el més gran esforç que hi ha hagut en aquest sentit a càrrec autònom ha estat, precisament, el de la Generalitat de Catalunya. Per tant, si ens posem a comparar entre comunitats autònomes, diguem exactament les coses pel seu nom i diguem que a Espanya hi ha algú que s'ha posat al davant del carro; i aquests que s'han posat davant del carro no han estat altres que els mateixos catalans. Ho dic perquè, al final, tot això ho paguen, a través dels seus impostos, els ciutadans de Catalunya, i és bo que el Parlament de Catalunya i el mateix Govern ho reconegui com a tal.

Vostè em demanava criteris i n'avançava un, que nosaltres compartim. Vostès diuen: «La promoció de l'habitatge, els recursos a l'habitatge han d'anar concentrats allà on realment més es necessiten.» I aquest criteri, el compartim, i de fet ha estat el criteri d'aquest darrer Pla, ho ha estat, i serà el criteri del següent si nosaltres li hem de donar suport. El que jo intentava dir-li en la primera intervenció, més enllà d'algunes matisacions que es poden fer, és que, per perseguir aquest criteri, no només s'ha d'anar a la promoció pública, tal com s'entén la promoció pública, sinó que es pot anar a qualsevol dels règims contemplats en el Pla actual. I el preu taxat és precisament una d'aquestes tipologies on es concentren ajuts per a persones realment necessitades. Vostè pot dir —i aquí sí que seria una opció, i nosaltres discreparíem, ja li ho avanço—, vostè podria dir: «Tot habitatge nou, tot habitatge nou, perquè d'aquesta manera garantirem que tots els recursos es posen sobre la promoció pública directa.» I jo li diria: «Miri, és un desideratum, però això està molt lluny de la realitat i molt lluny de les necessitats del país, molt lluny, perquè tots sabem que per a un desenvolupament sostenible també hi ha un altre criteri important a tenir en compte, i és que el sòl és un bé escàs i no el podem estar utilitzant d'una forma progressiva i d'una forma permanent.» És una obligació de tots, i també del Govern català que pensem seguir en el proper Pla, quant a criteris, precisament, posar èmfasi en el que són tots els aspectes de rehabilitació, entre altres coses perquè tenim molts habitatges usats que no estan en el mercat i tenim teixits urbans que existeixen, però que són obsolets, que es poden aprofitar si entre tots hi posem els mitjans.

I per acabar, deixi'm dir-li també que, quant a la resta de criteris, nosaltres també estem d'acord a fomentar el mercat de lloguer. També hi estem, només amb una condició: que això no sigui a canvi d'allò que ja ha funcionat. No inven-

tem res, senyor Oliart. Si tenim un pla de l'habitatge que sabem que ha funcionat, que està contrastat en el mercat, que la gent aprecia, que s'ha sobredimensionat respecte a les previsions, que ens han felicitat alguns perquè ha estat així, i, en canvi, altres, a Madrid, ens han renyat per haver-nos sobrepassat, per haver tingut massa èxit, si tot això ha estat així, per què ara ho hem d'anar a canviar radicalment? Si la societat catalana ha acceptat bé aquest Pla de l'habitatge, nosaltres el que diem és que els criteris fonamentals han de seguir essent els mateixos. Ara bé —i en això li dono tota la raó—, criteris els mateixos, per tant, preu taxat també, no per a la gent rica sinó per a la gent també necessitada, i amb totes aquelles idees noves que realment es puguin incorporar i que millorin l'experiència exitosa que hi ha hagut fins ara.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reestructuració de les cooperatives agràries de Catalunya

El punt onzè de l'ordre del dia és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la reestructuració de les cooperatives agràries de Catalunya, que presenta l'il·lustre diputat senyor Víctor Gimeno, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula per presentar la interpel·lació.

El Sr. GIMENO: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Pla de reestructuració de cooperatives agràries de Catalunya, com bé sabem tots els que treballem en aquest sector, neix l'abril de l'any 93 fruit d'una resolució del Parlament de Catalunya, del 29 de maig, que és la conseqüència del debat de política agrària que es va celebrar aquells dies. D'aquest Pla, el conseller va fer una primera avaluació, una presentació i primera avaluació, en la compareixença a la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de 24 de març de l'any passat, i en aquesta compareixença el conseller definia l'objecte genèric del Pla —bàsicament, ajudar les cooperatives viables i aconseguir l'estabilitat de la població agrària en el territori—, establia directrius, que bàsicament eren potenciar la corresponsabilitat de les cooperatives, prioritzar les actuacions en els àmbits territorial, sectorial i empresarial, redimensionar les cooperatives, perquè deia que estava sobredimensionat el sector cooperatiu, perquè hi havien més de cinc-centes cooperatives a Catalunya de primer grau i més de vint de segon grau, optimitzar els recursos humans i fer referència específica a la població, aconseguir l'equilibri financer i potenciar la incorporació d'empresaris agraris i ramaders a processos cooperatius que fossin viables.

A partir d'aquí plantejava dues grans línies —ell en deia dues grans línies d'actuació—, la d'integració i la de fusió cooperatives, tant en el sentit horitzontal com en el vertical, i a continuació ens va fer una descripció de vuitanta-tres

projectes en un diferent estat de maduresa, d'adaptació, d'arribada al Pla, a la gerència del Pla, i que no tots ells han tingut l'èxit; uns perquè, com he dit, no estaven madurats, els altres perquè no es podien incloure dins els objectius del Pla o per diverses vicissituds. En definitiva, allò era un llistat no d'actuacions, sinó un llistat de propostes que hi havia per damunt la taula.

El que està clar és que del debat d'aquell dia va quedar clar que el Pla entès com un pla de finançament o d'ajut a les cooperatives existia i començava a funcionar i, com ell ens va dir —i tots vam estar-hi d'acord—, funcionava amb una bona capacitat de resposta per part del sector, però creiem que avui, un any i mig després d'aquella compareixença, dos anys i mig després de l'inici del Pla i, en teoria, a sis mesos de la finalització del Pla si no es prorroga —encara no s'ha parlat de la pròrroga—, vull dir, a mig any de finalitzar, potser el que plantejàvem és que caldria fer ja un balanç. Si han passat cinc sisenes parts del període inicial que havíem previst, podríem intentar fer un balanç. I, òbviament, el balanç, qui més dades en té i a qui lògicament li correspon fer-lo és al Govern de la Generalitat i, en aquest cas, al conseller d'Agricultura.

Vagi per endavant que des d'Iniciativa considerem que el Pla no ha estat inútil, que el Pla no ha estat negatiu, en el sentit que sí que ha servit per ajudar el sector cooperatiu; que amb les ajudes directes del Pla i amb les ajudes indirectes a través de fons de l'Estat, de la Unió Europea, s'ha ajudat diferents cooperatives i s'ha ajudat diferents projectes, més o menys interessants i més o menys d'acord amb el que hauria de ser un pla de reestructuració. Dic això perquè no vull que s'entengui en el sentit que volem criticar el Pla i volem acabar amb el Pla; en tot cas, la nostra proposta és, si pot ser, amb la pròrroga del Pla, no amb el que queda, perquè amb sis mesos poca cosa més es pot fer, però que poguéssim millorar l'eficàcia d'un pla de reestructuració.

I aquí és on voldria entrar a fer el balanç que des d'Iniciativa, i no sols des d'Iniciativa, sinó que jo diria des del sector agrari, i bàsicament del sector cooperatiu, s'està fent.

En principi, voldria llegir la Resolució del Parlament de 29 de maig del 92. Parlava d'impulsar l'acord que vam prendre —a més, recordo que va ser per unanimitat, perquè tots hi estàvem d'acord, en aquests punts—, impulsar la reestructuració del sector cooperatiu per facilitar la seua intervenció en la transformació, la comercialització i la distribució dels productes agraris, i aprovar, dient el termini màxim de tres mesos —va ser una mica més—, un pla «adaptant les cooperatives agràries de Catalunya a les necessitats que imposa el mercat actual, concertat prèviament amb la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya i amb les organitzacions professionals agràries, tant pel que fa al contingut com pel que fa al compromís de donar suport al seu compliment.» I seguidament deia: «L'aprovació del Pla del Govern implicarà» —implicarà— «la dotació dels fons necessaris en els Pressupostos de la Generalitat.»

Per tant, potser el primer que hauríem d'analitzar és: si el que aprofitem no és un pla d'ajut a les cooperatives, sinó que

és un pla de reestructuració del sector cooperatiu, on estem?, què s'ha reestructurat o què estem en vies, realment, de reestructurar? El conseller ens deia: «Cinc-centes cooperatives són massa, estan, moltes, sobredimensionades, no totes són viables, i ocupen el 80% del sector agrari, de la producció del sector agrari.» Volia dir que havíem de fer concentracions, que havíem de fer fusions, que havíem de reduir el nombre de cooperatives. Dèiem: «vint cooperatives de segon grau, que entre totes ocupen una quota de mercat del 15%». Si l'objectiu és ampliar la quota de mercat i reestructurar reduint el nombre de cooperatives, jo voldria que en aquests moments ens digués el conseller quina és la variació que hem aconseguit o que estem en condicions d'aconseguir, perquè veurem si el Pla de reestructuració ha complert un dels objectius, que era reestructurar el camp. Quantes fusions, quantes integracions s'han fet efectives, què ha comportat això en l'increment de la quota de mercat, quin grau de comercialització hem assolit superior al que tenia el sector cooperatiu en aquests moments?

Segona qüestió: «concertat prèviament amb el sector», el Pla havia de ser concertat prèviament amb el sector. El sector diu que no es va concertar prèviament i que pel sector s'ha reclamat unànimement una sèrie de millores, i jo diria que els aspectes més substancials són les resolucions de les jornades sobre el Pla fetes a Cardedeu per la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya i les organitzacions professionals agràries. Hi han unes propostes, que tots coneixem, en què es plantegen algunes de les qüestions a què després em referiré. El sector comenta que un any i escaig després d'aquestes jornades s'ha fet cas omís a les demandes d'aquestes jornades, d'aquests acords de Cardedeu.

Tercera qüestió: s'han dotat dels fons necessaris, els pressupostos? Vostè ens deia, i després també ho hem anat seguint, que, òbviament, no es tracta només dels 900 milions donats pel Pla, sinó dels 900 milions més els milions que surten del Ministeri, de la Unió Europea, zones desfavorides..., és a dir, que hi ha ajuts que es complementen i que això venia a ser de l'ordre del triple dels fons de què disposava estrictament el Govern de la Generalitat. Però aquests fons s'han destinat, els fons i les ajudes, s'han destinat d'una forma objectiva, d'una forma avaluable al destí que se'ls havia de donar? Hi ha l'ordre que fixa les línies possibles de subvenció, i, lògicament, quan hi han moltes línies, hi han moltes possibilitats. Llavors, amb moltes possibilitats, hi han avaluacions, que tant vostè com jo coneixem, del sector agrari, del sector cooperatiu, que ens diuen que molt pocs dels fons del Pla de reestructuració s'han destinat efectivament a la reestructuració de les cooperatives; que hi ha hagut molts diners que s'han destinat a altres funcions, i que això vol dir que, si el 45% dels ajuts ha anat a finançar inversions ja fetes, i el 25 a ajudes a la contractació de personal, vol dir que sí que són línies, però són línies que no van dirigides a allò que haurien de ser les prioritats del Pla de reestructuració de cooperatives.

Per altra banda, hi ha una qüestió en el sentit de la dotació de fons que la permet, aquesta ambigüitat amb què fun-

ciona el Pla: que la Comissió Tècnica, com sabem, té una funció d'informe preceptiu i no vinculant, fa uns informes; se suposa que els informes van d'acord amb els criteris del Pla i que proposen unes determinades subvencions. El que passa és que el Consell Rector acorda subvencionar-ne unes amb més i les altres amb menys, és a dir, el Consell Rector fa el cas que li dóna la gana i en la major part d'exemples —n'hi puc citar uns quants, però no ho faré per no allargar-me— no s'adapta mai la petició de la Comissió Tècnica a la del Consell Rector; unes per més, les altres per menys. Què vol dir? Que el Consell Rector té uns criteris diferents que la Comissió Tècnica?, que estableix uns criteris de prioritat que no s'han discutit a la Comissió Tècnica? En definitiva, la Comissió Tècnica entén que té un paper un poc galdós en aquesta funció, i fins i tot diria que alguns membres de la Comissió Tècnica demanen quins són els acords que ha pres el Consell Rector, i em consta que el Consell Rector no els ha tramès quines són les resolucions, quan les han demanat reiteradament.

En definitiva, el que pensem és que hi han moltes coses a millorar, i ens agradaria, abans de fer les nostres propostes en el sentit de millorament d'aquest Pla de reestructuració, sentir aquesta valoració per part del conseller i que poguéssim acabar-ho de discutir després.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, jo començaria pel final, i quan vostè em deia exemples jo li diria: «citi'ls», perquè pràcticament no n'hi ha cap. I jo no diré que no n'hi hagi un, però pràcticament no n'hi ha cap. He de dir-li que les resolucions del Consell Tècnic, m'atreviria a dir amb tota garantia que el 95% han estat idèntiques..., o sigui, han estat aprovades pel Consell Assessor; amb tota seguretat. I, a més, això és fàcilment comparable: senzillament cal agafar les actes del Consell Rector i comparar-les amb les de la Comissió Tècnica.

També vull dir-li una cosa que ha dit al final, quan diu: «El Consell Rector no dóna el que ha aprovat.» Miri, no ho donem immediatament, perquè... Jo li parlaré amb el mateix esperit que vostè m'ha parlat, amb molta claredat, i a més agraeixo el to de la seva intervenció. Ens trobàvem que tothom corria a trucar a les cooperatives invocant que era el seu mèrit, i vam creure que aquest no era un sistema. El Consell Rector comunica a les cooperatives la concessió i, en el mateix moment que ho comunica a les cooperatives, ho comunica a tothom. Ja veu que li parlo amb franquesa: res més. No hi ha cap intent d'amagar informació, que no és així; a més és una informació força pública.

Evidentment, el Pla de reestructuració de cooperatives ha significat un ajut important en el món cooperatiu, i vostè mateix ha reconegut, doncs, que havia estat positiu i... Presenta uns elements que jo sé per què vénen donats: vénen donats per un informe d'Unió de Pagesos a raó de la trobada

de Cardedeu. També he de dir que la trobada de Cardedeu no va ser iniciativa de la Federació de Cooperatives i dels sindicats: va ser a iniciativa de la mateixa Administració, vull dir, vam ser nosaltres els convocants; que, evidentment, ells en tenien desig, però per puntualitzar... I, a més, van ser, crec, unes jornades de reflexió força positives.

En el Pla de reestructuració de cooperatives, si no ho recordo malament, jo els vaig mencionar quan vaig fer la compareixença que en aquell moment teníem al voltant de vuitanta projectes a sobre la taula, que significaven implicades unes quatre-centes i escaig cooperatives. Avui els he de dir que s'han portat a terme quaranta-dos projectes, tancats ja, quaranta-dos projectes que han significat..., em sembla que són... —ara no voldria dir-li una mentida; en tot cas, després ho he de sumar, em pensava que ho tenia...—, són quatre-centes dues cooperatives. Vol dir que la majoria de projectes que s'han desestimat eren projectes, moltes vegades, unicooperatius, que no complien la finalitat prevista, però que el gran gruix de projectes presentats s'ha portat a terme.

Evidentment, el Pla de reestructuració de cooperatives ha tingut un aspecte que ha desdibuixat en part la finalitat amb què va ser aprovat al Parlament i la mateixa filosofia d'actuació del Departament, i això, doncs, jo ja ho reconec, i potser en la meua primera intervenció no s'havia detectat tant com és ara. El món cooperatiu ha viscut una crisi força greu; algunes d'aquestes crisis, vostès ja les coneixien en aquell moment. N'hi ha hagut de posteriors: han vist —suposo— Plana de Vic, les dues cooperatives de la zona de Reus, Balaguer, Tremp, Agrolés, etcètera —en podríem citar d'altres, tampoc cal anar-ho citant. I, per sort, he de dir que totes aquestes crisis han estat superades, excepte en dos casos, que han estat: el tema de Tremp, que sense estar superat li hem trobat una solució positiva i que crec que ha creat, com a mínim, una pau social en el territori i ha fet que els afectats, els productors, doncs, mantinguin la il·lusió i siguin capaços de renéixer, per dir-ho d'alguna manera, de les cendres de la dificultat, i, evidentment, la de Balaguer, que he de dir que és un procés llarg i que ara tot apunta que sembla que hi trobarem una solució.

Però això sí que ha significat que aquest procés de crisi..., ha significat que el Pla ha hagut d'invertir una quantitat força important de diners amb certes fórmules de recapitalització d'aquestes cooperatives. Jo ja sé que aquesta no era la finalitat bàsica del Pla, perquè, la finalitat bàsica del Pla, vostè l'ha definit molt bé i jo la defenso, de dir: escolti, la finalitat bàsica del Pla és reducció de cooperatives, no reducció física d'edificis, però sí reducció d'estructures excessivament feixugues per part del productor per mantenir-la; era fomentar la comercialització, i, doncs, ajudar en tot el que signifiqués tendència cap a anar a un segon grau per afavorir determinats aspectes de comercialització o de reducció de costos.

Jo crec que això s'ha complert. Jo li he de dir que el Pla, el que és directament el Pla..., perquè en les altres partides, si interessa, jo crec que es podrà fer un balanç. Avui jo no li ho puc dir, sincerament, perquè, doncs, jo no sé les ajudes,

les diferents ajudes del FEOGA; no he vingut preparat avui. Sincerament, jo he pensat que vostè es basaria molt en els acords de Cardedeu, i pel mateix m'he preparat al respecte. De les ajudes, evidentment, s'han aconseguit totes les que s'han pogut dels fons europeus. Dissortadament, d'estatals, en aquest cas del món de les cooperatives, si no és en la complementació dels europeus no hi ha fons propis, o sigui que pràcticament són els mateixos.

De tota manera, el Pla, en aquest moment, porta invertits en els dos anys i mig que porta de funcionament, 2.619 milions. Tenint en compte que el pressupost global era de 2.700 milions, s'han gastat 2.900 milions de pessetes cada any, vol dir que es porta un nivell d'execució, jo m'atreveria a dir que força positiu, quedant en aquest moment un romanent relativament petit que abans de finalitzar l'any procuràrem veure, els projectes que es presentin, dedicar-los-hi.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És claríssim que el Pla de reestructuració de cooperatives no ha d'acabar aquí; tots sabem que properament hi haurà diferents eleccions, sense entrar ara a fer cap anàlisi, però jo crec que el Govern que sorgeixi de la voluntat de poble català, a través de la voluntat política que veig en les organitzacions professionals i crec que en els grups polítics, tothom s'adona que aquest capítol del Pla de reestructuració de cooperatives és un capítol que ha de seguir obert, com a mínim, crec que un parell d'anys més. Tampoc ha de ser un capítol obert indefinidament, perquè jo crec que al final arribaríem fins i tot a un cert paternalisme que no és convenient; les cooperatives han d'entendre que són una empresa i que han de funcionar com a tal. Evidentment, amb una altra finalitat no tant de caràcter potser lucratiu, sinó amb un caràcter més social, però han de defensar els seus interessos en el món de la lliure competitivitat.

Els acords de Cardedeu..., quan vostè diu «el sector ho diu», aquí ho diu una única organització professional, i jo també li demanaria que demanés a qui crec que té més a veure en aquest sentit, que és la Federació de Cooperatives de Catalunya, si ells creuen que el Pla s'ha complert o no s'ha complert amb exactitud i amb eficàcia.

Dintre les consideracions que van sortir de Cardedeu, algunes ja s'han contemplat i s'han posat en ordre; altres, amb sinceritat, no, però és que difícilment eren «posables» en funcionament quan havíem endegat un pla estructurat d'una determinada forma i que al seu moment s'havia pactat així, i creiem que s'havia de... És clar, jo entenc que la resta de coses que no es van incorporar al seu moment, ara és el moment, davant de la nova etapa d'aquest Pla, d'incorporar-les-hi i d'aplicar-les.

Sí que li haig de dir una cosa, també: la totalitat, però l'absoluta totalitat de plans de reestructuració que s'han donat, han estat informats favorablement per tots els integrants de la Comissió Tècnica. Per sort no hem hagut d'entrar en la discussió, en el Consell Assessor, de valorar si s'aprovava un pla o no en funció que hi havia discrepància de vots, tots els projectes que han arribat al Consell Rector, tots han arribat amb el vist-i-plau de totes les organitzacions professio-

nals. I haig de dir que en aquest moment, en els que resten pendents i que s'estan examinant no sembla que hi hagi d'haver dificultats específiques. Jo crec que el Pla de reestructuració de cooperatives s'ha distingit per la regularitat en la seva aplicació, per l'acord entre tots els membres que hi estan implicats, i que en tot cas, jo reconec aquest document i l'he llegit, aquest document surt d'un esperit crític, positiu, tendent a la millora del Pla, que és un document que s'ha de contemplar, que en part ja s'ha contemplat, i si entrem a examinar-ho, doncs, es veurà clarament, i en alguns altres aspectes potser és ara el moment. Jo sospito, desitjo, més ben dit, no pas sospito, que l'època de crisi de les cooperatives s'ha acabat. Però també vull dir una cosa, perquè no quedi en l'acta de la sessió..., i de vegades potser també ho dic perquè es dona una interpretació, en molts sectors, que el món cooperatiu no és competitiu o que ha quedat obsolet, que les cooperatives han patit exactament el mateix que han patit les empreses a l'exterior, i si nosaltres mirem el full d'un determinat diari on s'anuncien les fallides i les suspensions, doncs, hem vist, dissortadament, que n'hi havia més de les que tots desitjaríem. Jo crec que el món cooperatiu ha patit una problemàtica que ve donada en tot el conjunt de les empreses de caràcter productiu i transformador i que, en aquest moment, per sort, l'estem començant a superar.

Vostè em demanava una valoració puntual. És clar, jo li puc fer una valoració dels diferents projectes; segurament necessitaríem molt més temps; sí que vull dir que, no solament a disposició de vostè, sinó a disposició de tota la cambra, tots els projectes, les cooperatives que hi han estat implicades i el que ha significat, es pot presentar el balanç per al seu coneixement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Gimeno vol fer rèplica? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Més que rèplica és la continuació del debat amb la voluntat, com hem dit, més que de crítica, de millorar l'efectivitat d'un pla que entenem estratègicament bàsic per al sector agrari, perquè afecta la majoria dels productors agraris. Jo no voldria entrar molt en aquest ball de números, que deia el conseller que potser «una, sí, però moltes, no». Jo no sé quines xifres –evidentment, he de suposar que les xifres vàlides són les xifres que dona el conseller a una resposta parlamentària al diputat Ramon Vilalta sobre quins són els ajuts, les subvencions aprovades pel Consell Rector–, però en aquest informe que tots tenim, de la Unió de Pagesos, ells diuen que les dades que tenen són les dades de la Comissió Tècnica, i hi ha una disfuncionalitat notòria en moltes d'aquestes quantitats. Per exemple, en diré dues o tres: a Ceolpe –una cooperativa que crec que, des del punt de vista estratègic de reestructuració, té difícil transcendència, més enllà de l'àmbit reduït que comprèn–, hi havia una proposta d'11.700.000, per el refinançament, i personal, la subvenció aprovada és de 31.000.000. Al Pla de Santa Maria, que n'hi havia 4,4 de proposats, n'hi

ha 8.335.000. A Cunicultors de Catalunya, d'escàs futur, de 22.900.000 es van concedir 24.200.000, etcètera; n'hi ha més, vull dir..., n'hi ha moltes, que crec que no és tampoc aquest..., aquesta seria, en tot cas, la crítica del... (*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps de la intervenció.*) Perdó, el llum, suposo que no...

El Sr. PRESIDENT: Va boig.

El Sr. GIMENO: Sí. És en el sentit que la Comissió Tècnica potser no té tota la il·lusió de treball si veu que el fruit dels seus informes i de les seves propostes, després, no es recull d'una manera clara, i s'ha acusat –no el gerent actual, sí el gerent anterior–, si no per tots, també per part segurament d'algunes organitzacions presents a la Comissió Tècnica, d'una certa prepotència i d'una escassa sensibilitat de cara als representants en aquesta Comissió Tècnica.

Però, ja ho dic, no vull entrar per aquí perquè penso que el més interessant és el que diuen aquestes Jornades. Jo, les Jornades, he de suposar que, si són consensuades, vol dir que tots hi són d'acord, i que si tots hi són d'acord estan plantejant una sèrie de millores des de la definició de beneficiari en el sentit que el beneficiari ha de ser la cooperativa i mai el soci cooperativista; d'especificar que les integracions verticals demanen que s'analitzi abans la problemàtica de les cooperatives de primer grau; hi han exemples de funcionament bo perquè s'ha fet un bon treball a les cooperatives de base, com pot ser el cas de l'ECU, que va ser un projecte treballat des de baix, i hi han exemples que no han anat bé perquè s'han subvencionat sense analitzar quina era la situació de les cooperatives que formaven part d'aquestes cooperatives de segon grau.

Parla de prioritzar ajuts, parla d'aquesta Comissió Tècnica... Jo voldria, sobretot, fer esment d'un parell de temes: un, hem parlat de fer el balanç, i vostè m'ha dit que, el balanç, «potser ens hem desviat dels objectius inicials, la situació del sector, compromesa igual que el sector industrial, que el sector empresarial...», potser hem anat més a refinançament..., en definitiva, jo, el que crec és que és difícil fer un balanç quan no tens un diagnòstic, i quan no tens una estratègia concreta i específica a seguir, i això no ho dic jo, això ho diu tot el sector. I deia que és un factor primordial que condicionarà tot el treball posterior, realitzar un estudi i diagnòstic de la situació actual del sector cooperatiu, i a partir del qual s'elaborarà l'estratègia a seguir, una estratègia que ha d'arribar als objectius proposats tenint en compte el Pla director de política agrària del DARP, òbviament, i la situació global actual de l'agricultura, no només en el context de la PAC, la política agrària comunitària, sinó també de la més recent GATT i els acords amb països tercers.

Parla de criteris generals que prenen com a base que les cooperatives són realitats socio-econòmiques ubicades en un territori concret, i que afecten sectors diversos, i que els criteris per orientar l'aplicació de les ajudes haurien de ser territorials, en funció d'una sèrie de factors, sectorials, i criteris estructurals determinats pels nivells de funció de les cooperatives dins de cada sector. I aquests nivells estaran basats en la concentració de l'oferta, en la transformació, en la co-

mercialització i distribució, entesos com un factor afavoridor, no limitant.

En definitiva, el que venia a dir és: definim on estem, definim on anem, què prioritzem, què considerem important, què considerem accessori, i a partir d'aquí diguem: «a uns els donarem més subvencions perquè són més reestructuradors, els projectes, i als altres els en donarem menys», no amb aquest criteri de «donarem un 15 o un 20 del Pla, o donarem més ajuts o menys ajuts, tres punts més d'interès, de pagament dels interessos si està en zona desafavorida, o si no, independentment de quin sigui el projecte...», en definitiva, aquell criteri d'aconterir una mica tothom.

I si el sector ho demana, i des del punt de vista nostre és bàsic i és fonamental, un criteri hauria de ser aquest, hauria de ser definir quina és l'estratègia concreta, no les bones paraules, les directrius genèriques, sinó aquests, concretar els aspectes sectorials, territorials i d'estructura.

Serà llavors quan farem un pla de reestructuració. Parlen del pagament de subvencions i parlen d'un cert incompliment que fa trontollar a vegades la validesa de les inversions o la utilitat de les inversions perquè no arriben les subvencions quan han d'arribar; parla dels problemes de readequació... Recordo que vostè i jo vam tenir..., a una pregunta que li vaig fer, que li deia: «la importància del factor humà, la importància de la formació dels cooperativistes i, sobretot, dels tècnics que han de funcionar», i vostè em parlava que haurem de fer un pla de medicina preventiva, ho deia així, jo ho tinc recollit. On està, el pla de medicina preventiva? S'ha fet? Hi ha un pla de formació de gestors, però és prou, formar els gestors, o també hem de formar una mica l'esperit cooperatiu i l'hem d'impulsar? Recordo també que parlàvem d'una proposta interessant, que era la fusió de les cooperatives de l'oli del Montsià. Vostè sap tan bé com jo on estem; jo no li vull dir que la culpa sigui del Departament, perquè sé que no és així, però possiblement el Departament hauria pogut ser més belligerant. Jo li vaig dir, i em vaig oferir, ahir: si vol, podem cooperar, les forces polítiques, a aconseguir que això sigui un èxit, de la mateixa manera que en una altra part del territori oleícola s'ha aconseguit una proposta de futur molt més interessant. Ha quedat en aigua de borraïnes, i així estem. Què farem? Farem una ordre per ajudar individualment cada una de les cooperatives, o els donarem subvencions encara que no siguin del Pla de reestructuració? Crec que ha de definir molt bé els objectius i hem de treballar per aconseguir aquests objectius.

En definitiva, jo crec que hi ha molt a fer, i com que hi ha molt a fer, les nostres propostes estarien ordenades de cara a aconseguir una pròrroga, és a dir, establir una pròrroga o un nou pla, perquè si el Pla ha funcionat com un pla d'ajuts més que com un pla de reestructuració, anem a fer un veritable pla de reestructuració que pugués durar fins al 2000, i em sembla que hi estaríem bastant d'acord, la gent, no? Dos anys, potser són..., en definitiva serien quatre anys.

Increment de recursos; evidentment, els necessaris i, sobretot, dintre d'aquests recursos, prioritzar uns recursos que vagin destinats a reestructuració, a establir com a base ini-

cial de treball aquesta diagnosi i aquesta estratègia i que sigui realment concertada, i que pugui permetre, aquesta estratègia, la priorització i la modulació dels ajuts de cara al que sigui la fusió, al que siguin sectors de caràcter prioritari amb major futur dins el que és el context global de la política agrària i del GATT. Separar els fons d'ajuts, si de cas convé; és a dir, una cosa és garantir la viabilitat de projectes que puguin ser interessants, encara que no entrin dins d'aquests objectius, i podem fer una subdivisió, si volem, no?, per fer el pla de reestructuració o no de reestructuració, però saber quants diners destinem a una cosa i a l'altra, i tindre clar que uns són d'una banda i els altres són de l'altra; millorar el funcionament de la Comissió Tècnica, agilitar el pagament —i acabo ja— en el que podria ser la major implicació de les forces polítiques. Ho demanen alguns membres del sector cooperatiu i jo crec que seria bo que cada any, no a instància de grup o a instància del conseller, poguéssim acordar, de manera fixa, fer un debat de seguiment en el Parlament en què representants de l'Administració i representants dels membres que formen part de la Comissió Tècnica poguéssim fer un balanç distès i detallat del funcionament del Pla. Crec que seria bo i que amb aquestes premisses podríem realment donar-li un millor impuls a la consolidació del sector cooperativista a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats... Bé, jo abans ja li he dit que sabia el document en què vostè es basaria i que —és un document que jo mateix he mencionat— era crític en alguns casos, i fins i tot m'atreveixo a dir excessivament crític, tot i que el considero positiu. Clar, ningú no pot dir que no hi ha hagut un balanç, que no hi ha hagut un diagnòstic i una estratègia. El fet que en la meua intervenció jo digui que el Pla d'ajuts, en una part, en una part, l'hem hagut de destinar a salvament, per dir-ho d'alguna manera, això no invalida que el Pla de reestructuració hagi funcionat perfectament.

També he de dir-li que quan es demana més dotació pressupostària... Aquesta sempre és la solució fàcil. A tots, ens agradaria tenir més diners! En aquest moment, i amb sinceritat, jo no..., així com per altres apartats del Departament puc tenir angoixa pressupostària, per aquest no n'he tingut. En aquest moment hem atès pràcticament la totalitat de plans que se'ns han demanat —dic dintre el Pla de reestructuració de cooperatives; els altres fons, doncs, vénen en funció de si es fan inversions de determinats tipus, etcètera—, no tinc la sensació que hagin faltat diners. Per tant, sospito que la quantitat de què hem disposat fins ara, anyal, seria bo mantenir-la. No veig..., no em sento amb força, en els propers pressupostos, de demanar un increment, llevat que se'ns presentin peticions d'aquí a final d'any —que no crec que passi— que superin les quantitats. En aquest moment, amb els plans..., pràcticament la totalitat atesos, dels plans

viables, com veuen encara no hem exhaurit la disponibilitat pressupostària.

Quan es va fer l'ordre del Pla de reestructuració de cooperatives, es marcava clarament quina era l'estratègia. I si es marcava quina era l'estratègia és perquè evidentment abans s'havia fet un balanç i s'havia fet un diagnòstic. Que en aquests moments, després de tres anys d'aplicació del Pla, convingui fer una anàlisi, convingui fer una anàlisi, i modificar algun tema? Estic d'acord amb vostè. Però el que no es pot dir és que això no ha existit. I una bona prova són alguns dels exemples que ha citat vostè i que jo n'hi puc citar més. Perquè quines són les parts brillants del Pla? A part del salvament de quatre o cinc cooperatives, doncs, que també crec que és positiu... Parlant clar: si la Cooperativa Comarcal de Reus se n'anava a l'aigua, doncs, significava una repercussió molt important, no solament per a les comarques a l'entorn de Reus, o tarragonines, sinó per a altres punts de Catalunya; o si a Unió Agrària passava el mateix, o a la Cooperativa Plana de Vic, etcètera. Però, a part d'aquest efecte d'aconseguir superar aquestes crisis, home, el Pla de reestructuració de cooperatives jo crec que té exemples molt brillants i molt satisfactoris per al Departament, per a aquesta cambra i crec que per al conjunt de l'agricultura catalana. Vostè ha citat el projecte ECU, que és un d'ells, hi ha el Prabor, hi ha el Fruits de Ponent, o podríem posar el projecte Olis de Catalunya, que me'n sento especialment participatiu, probablement per haver col·laborat molt en el seu desenvolupament, que està funcionant amb molta normalitat i força bé.

En el tema del Montsià... Aquest és un tema en el qual jo també he posat moltíssima il·lusió. I així com en una zona propera, doncs, hem aconseguit que les cooperatives s'agrupessin, i en aquest moment estan finalitzant ja la nova instal·lació i el projecte, aquí no ens n'hem sortit, amb tota sinceritat. Però vostè sap, i els diputats de la zona saben, que si no ens n'hem sortit no ha estat per manca de dedicació, per manca de suport i per no vendre bé el producte, per dir-ho d'alguna manera. Perquè nosaltres hem realitzat el projecte del que significava la fusió de les –si no ho recordo malament– nou cooperatives, jo he anat a totes i cada una d'elles explicant aquest projecte, he tingut com a mínim dues reunions amb totes les cooperatives, i la veritat és que per uns localismes, que segur que en el si d'aquesta cambra són incomprensibles, però que en el territori tenen el seu pes, no s'ha aconseguit arribar a un acord. Evidentment, aquestes cooperatives, el que no farà el Pla és que entrin en el Pla de reestructuració de cooperatives. Si aquestes cooperatives, doncs, fan alguna inversió i tenen dret a algun ajut del FEOGA, doncs, evidentment el tindran –no crec que seria pas lícit ni just treure'ls-el–, però el que és molt clar és que el Pla de reestructuració de cooperatives en aquest cas estava clarament definit i el que calia era portar-lo a terme.

Jo crec que el Pla de reestructuració de cooperatives, amb tota sinceritat, ha estat un èxit. Amb els matisos que convingui, amb els matisos que convingui. I jo també demanaria, a part d'aquest informe de la Unió de Pagesos, perfectament

vàlid, que vostè en parlés amb la Federació de Cooperatives de Catalunya, que crec que són l'ens que amb més propietat en pot parlar, i que escoltés la seva valoració, i també accepto la voluntat de participació, que crec que pot ser positiva, sobretot de cara al proper exercici, en què jo també reconec que hi ha d'haver una certa reestructuració. No excessiva, no excessiva, donat que el Pla compleix els objectius que necessiten les cooperatives. Probablement, sí que hem de preveure algun apartat nou, de cara a cooperatives que són molt competitives, que no viuen situació de crisi, i que, en canvi, perquè són molt competitives i no viuen en situació de crisi, no els ajudem. I crec que entrem en un segon estadi en què, després de fomentar tant com fos possible –i s'ha de continuar– la fusió de les cooperatives, els projectes de comercialització conjunta, hem d'entrar també en aquest estadi de dir: «Escolta, dotem-les de la màxima competitivitat possible.»

El tema que vostè deia del Pla de medicina preventiva, aquest és un tema que es va posar en marxa, i un exemple d'això, doncs, són tot un seguit de persones que estan treballant sota el control del Departament d'Agricultura en la gestió de diferents empreses. I fins i tot he de dir que aquesta medicina preventiva no solament ha arribat a les cooperatives que estan dintre del Pla de reestructuració, sinó..., i posant un exemple, doncs, una cooperativa de la zona, la Cambra Arrossera d'Amposta, ha decidit comptar amb els nostres serveis per millorar la seva gestió. Poso aquest exemple perquè és de la seva zona; n'hi ha d'altres. Sàpiga, doncs, que aquest Pla de medicina preventiva està funcionant, i crec que funciona d'una forma correcta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'evolució del dèficit

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'evolució del dèficit, que presentarà el diputat senyor Martí Carnicer, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

El Sr. CARNICER: Senyores i senyors diputats, senyor conseller, hem presentat una interpellació per conèixer el capteniment del Consell Executiu amb relació al dèficit.

El dèficit d'una administració, amb el llenguatge que s'utilitza al Tractat de Maastricht, es correspon amb les necessitats de finançament extern que té aquesta administració; en termes de comptabilitat pressupostària seria la diferència entre els capítols 1 a 7, d'ingressos i despeses, però resumint-ho, i dient-ho segurament amb un llenguatge menys críptic, es tractaria essencialment de la diferència que hi ha entre les despeses pròpies i els ingressos propis. Això és el que tots entenem com a dèficit. Per tant, és en aquesta mesura que el dèficit ens indica quin és el nivell de cobertura que els ingressos propis tenen sobre les despeses, o també

podríem considerar el dèficit com un element per mesurar l'eficiència de l'administració, i segurament és en aquest sentit que es dóna importància al seu seguiment, la seva evolució, per veure com està funcionant una administració. I també és d'aquesta manera que nosaltres voldríem dedicar-hi..., creiem que és bo dedicar-hi atenció per veure què ha passat amb el dèficit de l'Administració de la Generalitat.

Amb tot, deixi'm dir, perquè no hi hagi cap malentès, i de bell antuvi, que, per nosaltres mantenir un cert nivell de dèficit no és necessàriament dolent. De fet, el dèficit és considerat per tothom com una eina més en el que podríem anomenar la política econòmica anticíclica. I fins i tot, doncs, en els acords de convergència econòmica europea es parla d'un màxim del dèficit, però no es diu que no hi hagi d'haver dèficit.

Per tant, honorable conseller, no estem aquí per qüestionar l'existència d'un dèficit, sinó en tot cas per qüestionar, si és que s'ha de fer així, el nivell d'aquest dèficit i les conseqüències que ha induït en el camp de finances de la Generalitat el Consell Executiu en aquest camp. Per fixar un àmbit temporal, i també per tal de tindre una perspectiva que a la vegada sigui suficientment àmplia, però que sigui també suficientment propera, no voldria parlar únicament de les xifres de l'últim any, sinó que ho faré al voltant de les dades dels últims quatre anys –dels últims quatre anys tancats, s'entén; per tant, utilitzaré les dades agregades del període 1991-1994. Penso que això ens ha de permetre veure millor quines són les tendències, avaluar quins han estat els resultats en aquests períodes, i espero també que puguem parlar de criteris de futur. En tot cas, donat el presumpte caràcter d'aquesta sessió, que presumptament pugui ser la darrera d'aquesta legislatura, fer una mica de balanç dels darrers quatre anys tancats ens pot anar bé a tots.

Comencem per algunes xifres. Pel conjunt de la Generalitat, excloses les empreses i les entitats comercials, industrials i financeres, és a dir, per tot el conjunt administratiu de la Generalitat, el dèficit no financer previst en els pressupostos per aquest període de temps –que recordo: 1991-1994– era, en números rodons, 200.000 milions de pessetes. El que es va preveure en els pressupostos que vam aprovar en aquesta cambra. És a dir, això vol dir que vam preveure unes despeses que eren en 200.000 milions de pessetes superiors als ingressos propis, i que, per tant, vam preveure l'endeutament corresponent, per tal que els pressupostos els poguéssim aprovar equilibrats.

D'acord amb les dades que apareixen en els comptes generals dels anys 1991 i 92, així com dels estats d'execució dels anys 93 i 94 –el Compte General del 93, malgrat que està ja en aquest Parlament, encara no és consultable pels diputats–, el dèficit realment liquidat d'aquest període 91-94 és de 534.000 milions de pessetes. Això és molt o és poc? En tot cas, segurament és bo efectuar algunes comparacions. La primera és dir que en tot cas representa una desviació del 270% del dèficit previst inicialment en els pressupostos. Una segona podria ser dir que en el quadrienni anterior la mitjana del dèficit era de 40.000 milions, i la mitjana

d'aquest altre quadrienni és de 135.000; és a dir, hem multiplicat per més de tres el dèficit d'un quadrienni a l'altre.

Una altra referència interessant és recordar els acords de Maastricht, que preveuen que per als propers tres anys –95, 96, 97–, el dèficit, com a molt, haurà de ser de 120.000 milions de pessetes. Això vol dir que, si la Generalitat creu que ha de complir –i jo estic segur que l'honorable conseller ho creu així, i a més a més ho ha manifestat en aquesta tribuna– els acords de Maastricht, vol dir que haurà de reduir el dèficit en més de 100.000 milions de pessetes/any. Jo crec que seria bo que en algun moment l'honorable conseller, en aquesta interpellació o en el moment que consideri oportú, ens expliqués quines mesures pensen prendre, o s'han pres ja, per tal d'encarrilar correctament aquesta situació. És un salt prou important com perquè segurament requereixi mesures específiques.

A mi m'agradaria emmarcar aquesta interpellació amb algunes conclusions, que ja li vaig avançant, perquè puguem anar tirant endavant, que resumissin el contingut de la interpellació. I una primera de les conclusions seria aquesta: el dèficit real del període 91-94 pràcticament ha triplicat el dèficit que s'havia previst en els pressupostos d'aquest mateix període. Per tant, estem davant d'un dèficit important. Segurament és bo que dediquem algun temps a veure el perquè d'aquesta desviació, on es troba l'origen d'aquesta diferència entre el dèficit real i el dèficit previst.

Tal com coneixen els senyors i senyores diputats, el dèficit té..., pot tindre essencialment dos factors: el que correspon al dèficit derivat de les inversions i el que correspon al derivat dels ingressos i les despeses corrents. El primer, el derivat de les inversions, entenem que no ha incidit massa –és a dir, aquella part de les inversions que no ha estat finançada per altres administracions, que va finançada directament per dèficit. En aquest sentit cal dir que les aportacions realment efectuades per la Generalitat s'han ajustat molt a les previsions del pressupost. La previsió –sempre d'aquests quatre anys– era de 615.000 milions de pessetes i la realitat ha estat de 620.000 milions de pessetes –per tant, una diferència pràcticament insignificant–, i això vol dir que, independentment del criteri que sempre hem mantingut i continuem mantenint sobre l'oportunitat, correcció, priorització d'alguna de les inversions, i que fa que això, quan estem en el debat pressupostari, doncs, originin un contingent important d'esmenes, que ho mantinguem, que evidentment són criteris que mantenim, però sí que cal dir –i és bo dir-ho també– que l'import global de la inversió que s'havia previst ha estat la inversió que s'ha fet, ni més ni menys, o amb molt poca diferència. Per tant, la inversió no ha influït en aquest creixement del dèficit. I si aquest major dèficit no està originat per l'increment de les inversions, evidentment, ho ha d'estar o bé pels ingressos o bé per les despeses corrents: o bé els ingressos corrents han estat inferiors als previstos, o bé, en realitat, el que s'ha fet és gastar més del que s'havia pressupostat.

Si comencem parlant del ingressos, podem veure que la previsió d'ingressos d'aquest període era de 4 bilions

860.000 milions de pessetes, i també, segons les mateixes dades a què he fet referència abans, Compte General i liquidacions, els ingressos reals han estat de 4 bilions 840.000 milions de pessetes, 20.000 milions de pessetes menys, que, evidentment, hauran estat part del dèficit, però que al voltant d'aquests més de 300.000 milions de pessetes que hi ha hagut de diferència entre el dèficit real i el dèficit previst, l'aportació que han fet els menys ingressos és també totalment ínfima.

Per tant, hem de concloure, senyor conseller, que l'origen essencial de l'increment del dèficit està en les despeses ordinàries, en les despeses de funcionament de la Generalitat, que han estat molt superiors a les previstes. Si mirem tan sols el que és la Generalitat en sentit estricte, o el que se'n diu de vegades l'Administració de la Generalitat, veiem que enfront d'unes despeses ordinàries inicials de 4 bilions 475.000 milions, les despeses reals han estat de 4 bilions 710.000 milions, és a dir, una desviació de més de 230.000 milions de pessetes en el que és la Generalitat en el seu sentit més estricte. Si aquí afegim les diferències en despeses corresponents a la resta d'entitats administratives –ICS, ICASS i la resta d'entitats administratives–, arribarem al total dels 300.000 milions de pessetes, que és equivalent al major dèficit d'aquest període.

Per tant, entenem –i seria segurament la segona conclusió– que l'origen essencial d'aquest increment del dèficit l'hem de buscar en el creixement de la despesa corrent, almenys el nostre diagnòstic és que la despesa corrent en aquest període de quatre anys ha crescut molt pel damunt del que tenia previst en els pressupostos, no s'ha pogut controlar i això ha donat lloc a aquest increment de 300.000 milions de pessetes, aquesta desviació de 300.000 milions de pessetes en el dèficit.

Quines han estat les conseqüències d'aquest dèficit? I hauré d'abreujar les meves paraules. Per finançar el dèficit, sabem que en el pressupost hi ha l'endeutament –no hi ha altra alternativa–, però, és clar, ens trobarem que en aquest període hem tancat amb un dèficit de més de 500.000 milions de pessetes i teníem un endeutament previst de 200.000, que després ha pujat una mica perquè hi ha hagut algun refinançament de deute a curt cap a llarg, els criteris del qual sap el senyor conseller que no comparteixo –però que, repeteixo, no és un tema en què voldria incidir ara: en algun altre moment en podem parlar. 535.000 milions de dèficit, 247.000 milions d'endeutament net, vol dir que han quedat gairebé 300.000 milions de pessetes que no tenen finançament, que han anat a pèrdues, i que els venim acumulant. Per tant, tercera conclusió, senyor conseller: amb l'endeutament, ni tan sols hem cobert la meitat del dèficit, l'altra meitat ha anat a pèrdues acumulades, que durant aquest període són fins i tot superiors a l'increment de l'endeutament net.

Quines conseqüències porta això? Bé, porta conseqüències que realment són relativament espectaculars. L'endeutament, en aquest mateix període i per culpa d'aquestes situacions, ha passat de 300.000 milions de pessetes el 31 de

desembre del 90, a un bilió a finals del 94, i perquè no tinguem problemes de números hi sumo el que són les entitats administratives, hi sumo les empreses i organismes autònoms i hi sumo, evidentment, els crèdits de tresoreria. Tot junt, un bilió de pessetes. Finals de 1990, 300.000 milions; finals de 1994, un bilió de pessetes. Jo no sé si podem considerar que aquesta és una evolució lògica, que aquesta és una evolució que té sentit. En tot cas esperarem, evidentment, la resposta del senyor conseller.

I l'altra conseqüència amb què ens trobem és les despeses no finançades, les pèrdues, el que algú en algun moment ha dit «forat» –jo no comparteixo l'expressió, ja ho dic d'entrada, però per entendre'ns–, aquells diners, aquelles despeses que s'han fet i que no tenen finançament: ha passat de 200.000 milions a finals de 1990 a mig bilió de pèrdues, de resultats negatius a final de 1994. Evidentment, el panorama no és un panorama que ens agradi, no podem fer nosaltres un balanç favorable. Esperem evidentment la resposta del senyor conseller, però, en tot cas, això té incidències molt concretes: aquestes pèrdues acumulades què comporten? Comporten que hi hagi un saldo de pendent de pagament a proveïdors, subvencions, etcètera, de gairebé 300.000 milions a finals de 1994. Jo suposo que no és agradable per a ningú, quan li donen una subvenció o quan presenta una factura, que li diguin: «No, això, mira, normalment, d'aquí a un any, o d'aquí a dos anys, cobraràs.» A cap Administració, això, li ha de fer gràcia, i suposo que al senyor conseller tampoc. En qualsevol cas, és una situació real causada per aquest mig bilió de despeses sense finançament. O tenir 300.000 milions de pessetes de crèdits de tresoreria, que s'han de renovar cada any, que tenen les seves despeses, els seus percentatges, els seus interessos, que vol dir que a la vegada són més despeses financeres, que vol dir que a la vegada ens tornem a trobar amb dèficit. Per tant, quarta conclusió –i aquesta és l'última–: els resultats més evidents d'aquesta evolució del dèficit són que, en quatre anys, hem triplicat l'endeutament viu de la Generalitat i s'han doblat les despeses sense finançament.

Ja he dit abans que aquest, des del nostre punt de vista, segurament no és un balanç favorable, però seria bo que trobéssim la manera de parlar-ne, seria bo que trobéssim la manera de discutir quines són les solucions que s'hi han d'aportar, mesures que a nosaltres ens agradaria debatre, sigui en la moció, si aquesta s'arriba a substanciar, sigui en l'àmbit que correspongui, però, en tot cas, sí que voldríem contrastar ara amb vostè aquests elements de diagnòstic i d'anàlisi que he expressat i veure si en el futur som capaços de posar-nos d'acord perquè en una futura prospecció, en un futur balanç sobre el tema del dèficit, realment les xifres que poguéssim aportar fossin més favorables.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carnicer. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, en parlar de

dèficit ens podem referir a diferents magnituds. Jo crec que la magnitud a la qual ens hem de referir avui és el dèficit segons la definició dels acords de Maastricht, i en això, comparteixo..., encara que després no estic d'acord amb les xifres, com sempre, però comparteixo el criteri que el dèficit és el dèficit per operacions no financeres, és a dir, que resulta de comparar els drets liquidats dels capítols 1 a 7 –com ha dit el senyor Martí Carnicer– del pressupost d'ingressos amb les obligacions reconegudes dels capítols 1 a 7 del pressupost de despeses. Aleshores, la necessitat de finançament de la Generalitat –i incloc aquí la Seguretat Social i els organismes autònoms administratius dels darrers anys, i agafaré els quatre anys del senyor Martí Carnicer, que em sembla que són una bona mesura– ha estat, el 91, 142.000 milions de pessetes; el 92, 131.324 –estalvio les quantitats, encara que es tracta de milions–; 1993, 171.188, i el 94, 92.039. És a dir, d'aquí en destaca un increment molt fort del 93 i una disminució també important el 94.

L'increment del 93 té una explicació com a conseqüència de la crisi econòmica –em sembla que la vaig donar aquí, a més, en presentar els pressupostos d'aquells anys i també del 95–; especialment, l'impost sobre transmissions patrimonials l'any 93 va tenir una important disminució respecte a l'exercici del 92, perquè aquest tribut és el que reflecteix més l'activitat econòmica. Això va ser comú a totes les administracions. Evidentment, en l'Administració de l'Estat més, perquè la seva dependència dels impostos és quasi total i va tenir una davallada important d'ingressos, especialment de l'impost de societats i de l'IVA. Per exemple, l'increment de necessitat de finançament de la Generalitat respecte al 92 va ser d'un 30%; la de l'Estat, d'un 172% –comparo 92 i 93, aquí. Concretament, la necessitat de finançament de l'Estat, sense comptar la Seguretat Social, va passar d'1,35 bilions el 92 a 3,68 bilions el 93, és a dir, l'Estat quasi va triplicar el seu dèficit no financer, del 92 al 93, mentre nosaltres vam augmentar en un 30%.

Pel que fa referència a l'endeutament –no ha estat el tema sobre el qual el senyor Martí Carnicer més ha emfasitzat, però sí que al final també n'ha parlat i, per tant, és un tema important, que d'alguna manera va lligat al dèficit, òbviament–, aquest ha estat sempre d'acord amb els programes d'endeutament pactats amb l'Administració central i dins de les autoritzacions concedides per les lleis de pressupostos i, per tant, del Parlament –deixo a part l'endeutament a curt, que també és un tema que ha tractat el senyor Martí Carnicer. A 31 de desembre del 94, l'endeutament de la Generalitat era, a llarg termini, total –sumo Generalitat, Sanitat i organismes autònoms–, 546.952 milions de pessetes; curt termini, 294.827 milions de pessetes; total, 841.779, que, si hi sumem el dèficit en curs, diguem que ens apropàrem al bilió –després en parlarem– que citava el senyor Martí Carnicer.

Ara, el que importa és que, a la vista dels resultats del 93, durant el 94 es van començar a prendre una sèrie de mesures, de les quals vull parlar amb més detall, i que han donat com a fruit una important reducció del dèficit a l'exercici del 94: segons el Programa de convergència, 95.000 mi-

lions, i en la realitat, 92.000 milions, és a dir, que el camí que el senyor Martí Carnicer invitava a seguir s'ha iniciat en el 94, i amb uns sacrificis considerables, i, com veurem després, es continua l'any 95, perquè d'entrada ja dic que la lluita contra el dèficit i el compliment del Programa de convergència –ara en parlaré– és el nostre objectiu prioritari en política del Departament, diguem. Aquesta liquidació del 94 és de 92.000 milions, ho acabo de dir, és a dir que hi ha una reducció del 45,4% respecte a l'any anterior, percentatge de reducció superior al de la mitjana de comunitats autònomes, i també superior a la reducció de l'Estat, que s'estima en un 10,3%. Reducció, doncs, a casa nostra, del 45,4.

De cara al futur, el nostre objectiu és complir amb els escenaris pressupostaris pactats en el si del Consejo de Política Fiscal y Financiera, i aquests escenaris són els següents: 94, 95.000, que han estat en realitat 92.000; 1995, 93.936; 1996, 46.180, i 1997, 26.424. Això obliga a un esforç considerable en els propers anys, i de moment tenim la nostra feina per fer el del 95, però la nostra voluntat és complir amb aquests escenaris.

Respecte als exercicis futurs –hem complert ja en el 94, i amb escreix–, cal aplicar una política de contenció de la despesa rigorosa i quasi m'atreveiria a dir que molt dura, i això és el que estem fent. Em vull referir a les principals mesures que estem adoptant, que van ésser comentades en aquesta cambra breument pel president de la Generalitat en respondre preguntes del senyor Martí Carnicer i em sembla que del senyor Vidal-Quadras.

Podríem agrupar aquestes mesures en tres grans grups: per una banda, aquelles que amb una millor racionalització de la gestió de determinades àrees de despesa contribueixen, encara que sigui indirectament, a reduir la despesa. En segon lloc, les que donen directrius de reducció de despesa en àrees concretes. I, finalment, les que actuen directament sobre els crèdits pressupostaris. I em vull referir, per separat, a cada un d'aquests grups.

En primer lloc, i des de fa un cert temps, s'han iniciat actuacions tendents a optimitzar recursos i a obtenir economies d'escala mitjançant la gestió centralitzada per un òrgan adequat de determinades despeses com, per exemple, la posada en marxa de la Central de Subministraments i de la Junta Central d'Assegurances. Racionalització general de la despesa de la Generalitat, en unes àrees concretes. En aquesta línia, també una sèrie d'actuacions en matèria de personal, entre les quals vull destacar el dimensionament de la plantilla de personal de tots els departaments, amb un estudi efectuat departament per departament per tal d'obtenir la seva dimensió idònia màxima i adequar-nos a aquesta dimensió prèviament definida.

En el segon grup, hem de destacar els acords del Govern també en matèria de personal, del 21 de gener del 94, amb la finalitat de reduir en el trienni 94-96 fins a un 6,5% els recursos humans de la Generalitat. Aquests acords van acompanyats d'una sèrie de mesures com per exemple tot un nou programa informàtic per a la gestió del personal i el control de les noves incorporacions de personal i de les nòmines.

Al mateix temps, es va posar en marxa un pla de jubilacions anticipades –que és una mesura que pensa prendre ara l'Administració central– incentivades, que comporta l'amortització de la plaça del funcionari que s'hi acull, al qual, durant 1994, s'hi han acollit 339 persones, amb la consegüent amortització d'aquestes places, amb un cost anual de 694 milions.

Com a primers fruits d'aquestes mesures, en el pressupost del 95, fent excepció expressa de mossos d'esquadra i de bombers, hi ha una reducció de 517 places –va ser comentat aquí– de personal de l'Administració respecte al pressupost de 1994. És important també destacar que la nòmina de personal de l'ICS, que comprèn més de trenta mil persones durant el 94, ha disminuït en xifres absolutes de 1.000 milions de pessetes respecte a les xifres de l'any 93.

També dins aquest grup destaquen diversos acords del Govern respecte al personal de les empreses públiques, com el de 10 de gener del 95 que obliga les empreses a concretar un pla de mesures per a la posada en pràctica de les directrius del Govern en matèria de contenció de despeses de personal, i, concretament, en la sessió del 13 de juny passat, el Govern va prendre l'acord per tal que les empreses informin trimestralment la Intervenció General sobre l'evolució de les seves despeses de personal, perquè hi pot haver controls molt forts en l'Administració *stricto sensu* de la Generalitat i que després, en les empreses públiques o els organismes, hi hagi una laxitud que no és bona.

Finalment, respecte al tercer grup de mesures, és a dir, les que actuen directament sobre els crèdits pressupostaris en l'exercici 94, es va aprovar la no-disponibilitat de crèdits per import de 15.389 milions de pessetes. Aquesta no-disponibilitat va permetre de fer front a unes despeses extraordinàries com són els incendis i les inundacions, i l'any 95 s'han pres dos acords de reducció, primer l'acord de poder disposar dels crèdits fins al 50% –el senyor Martí Carnicer ja ho coneix– fins a meitat d'any per poder veure què passava a meitat d'any per tal de poder obtenir aquest dèficit de 74.000 milions, 73.900 que hem d'obtenir l'any 95 i, aleshores, s'han fet, podríem dir, dos acords de no-disponibilitat, un de 20.271 milions de pessetes, repartit entre els diversos departaments, i després de veure què passava a mig any i per poder assolir aquest objectiu de dèficit, doncs, un acord de no-disponibilitat o, dit en termes corrents dins del Govern, retallada de 44.000 milions de pessetes. Evidentment hi ha excepcions que són..., no és lineal a tots els departaments, hi ha excepcions que són la Direcció General d'Universitats, els concerts educatius, les transferències al Servei Català de la Salut, el Pla de formació i inserció professional –FIP– i el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció –el PIRMI–, el finançament dels serveis assistencials, el Fons de cohesió i aportació a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Aquest límit equival a reduir els 44.000 milions, si bé la quantitat definitiva, evidentment, està condicionada a l'autorització d'altres excepcions per part del Govern, en especial en l'àmbit de l'agricultura per aquest retard en els pagaments al qual feia

referència el senyor Martí Carnicer, i en l'àmbit de l'ensenyament per al compliment de la LOGSE.

En el mateix acord s'indica que el mes de desembre, en funció de l'execució pressupostària, es prendran les mesures correctores adients. És a dir, amb aquestes dues retallades, la de 21.000 i la de 44.000, amb totes les excepcions que calgui, nosaltres creiem que estem en condicions, el 95, de complir el Programa de convergència. El vam complir el 94, el complirem el 95, espero. I aquesta confiança en l'acompliment dels escenaris de consolidació i en la reducció del dèficit ja ha estat valorada positivament per l'agència The Rating Standard and Poor's, que va atorgar un nivell AA- al deute de la Generalitat, que és una millora sobre l'anterior classificació de Moody's, que va ser una davallada important, en funció, precisament, dels resultats del 93, però els informes que tenim ara de l'agència Moody's són positius en els seus informes també sobre aquesta política del 94 i del 95.

L'any 95 ha estat molt dur amb aquestes dues retallades –comprendran que la posició del conseller d'Economia i Finances no és precisament popular entre els seus companys de Govern–, però, evidentment, hem de complir aquests programes de convergència perquè cada vegada més la política no la fem només a Catalunya ni tan sols a Espanya, sinó que ja veu la incidència que tenen les informacions de dues agències privades de valoració com són Standard and Poor's i Moody's.

Jo, senyor Martí Carnicer, per acabar li volia dir que en les seves xifres em sembla que hi ha una diferent comptabilització però que, de totes maneres, no canvien les grans magnituds, però per acord del Consejo de Política Fiscal y Financiera per al compliment del Programa de convergència amb Europa, he dit que el que importa és la necessitat de finançament; en aquest tema estem d'acord i hi ha un nou criteri comptable que ha establert una comissió d'experts de totes les administracions, de la Universitat i del Tribunal de Cuentas, que va ser aprovat pel Consejo de Política Fiscal y Financiera, com a criteri recomanat a les comunitats autònomes i que també segueix l'Administració central. D'acord amb aquest criteri, la diferència respecte a l'anterior rau en la forma de comptabilitzar les operacions de tresoreria a curt. És a dir, en els anys 93 i 94 resulta un dèficit inferior al que sortiria amb el criteri antic en el qual es comptabilitzaven aquestes operacions a curt, i, naturalment, ara apliquem aquests criteris comptables.

Per tant, jo li diria que, en funció d'aquests criteris comptables en els quals no es comptabilitzen les operacions de tresoreria a curt, ens surt un dèficit acumulat a 31 del XII del 94, segons aquest criteri nou de 201.000 milions de pessetes, que si hi sumem les operacions a curt ens resulta 496.000, prop dels 500 que deia vostè, i que si hi sumem l'endeutament a llarg ens surt 494.036, és a dir, total: 989.872, prop del bilió que deia vostè. Hi han unes diferències que segurament, si ens asseguéssim vostè i jo en una taula, detectaríem d'on provenen.

Però, em sembla que les millors mesures que podem prendre –i em sembla que vostè hi estarà d'acord de cara al

futur— és partint d'una desviació del 93, que va ser excessiva per a totes les administracions, jo diria gairebé en molts països europeus, l'any 94 hem complert per sota: 92.000 i teníem el sostre fins a 95.000, i amb les dues retallades que hem fet em sembla que complirem els 74.000 de 1996 i la nostra voluntat és complir tot el sender de convergència que hem pactat amb l'Administració central.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Martí Carnicer, té cinc minuts per formular la rèplica.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, les xifres, evidentment, encaixen bastant amb algunes petites diferències que, en tot cas, també comentaré en aquest moment. Allò, la impopularitat del conseller d'Economia i Finances entre els seus companys suposo que és general en tots els govern de qualsevol tipus d'administració que hi hagi; per tant, això suposo que no el preocupa perquè ja ho sabia quan s'hi va posar.

Un primer comentari, evidentment, sobre el 94. A mi m'agradaria que no fóssim tan optimistes en relació amb el 94. El senyor conseller sap més bé que jo que entre altres elements que afavoreixen que el dèficit del 94 baixi a 93.000 milions de pessetes és perquè hi ha una regularització d'uns 45.000 milions de pessetes aproximadament d'operacions que corresponen al 92 i al 93. Si corregíssim això, evidentment, el dèficit del 92 i el dèficit del 93 baixaria, però el dèficit del 94 se situaria en gairebé 140.000 milions de pessetes, que no seria una xifra com per ser, segurament, tan optimistes.

Evidentment, des del punt de vista comptable joestic d'acord amb vostè que va complir el criteri de Maastricht, però sort, diríem, de la regularització aquesta dels 40.000 milions de pessetes que van venir en funció dels acords del finançament sanitari, si no ho recordo malament, a finals de l'any 1994. Si això s'hagués donat al seu moment, el dèficit real del 94 hauria estat de 140.000 milions de pessetes, per tant, segurament, no podríem estar-ne tan joiosos, perquè estaria pràcticament en la mitjana del període 91-94 del qual estem parlant.

Totalment d'acord amb vostè que, evidentment, un dels objectius importants ha de ser el tema de Maastricht.

Perdó, un aclariment abans del tema de l'endeutament. Jo quan he parlat del bilió de pessetes, honorable conseller, hi incloc 230.000 milions de pessetes d'empreses i organismes autònoms, comercials, industrials i financers que vostè no hi sumava, per tant, els 800 més els 200 fan el bilió. Les xifres continuen quadrant però, en tot cas, li explico d'on vénen les diferències.

Deia, d'acord, evidentment, que l'orientació dels criteris ha de ser el tema de Maastricht, seria bo que en algun moment fóssim capaços de quantificar aquestes mesures de què l'honorable conseller ens ha parlat: el tema de reorganització; el tema de la reducció d'un 6,5% en les xifres de personal, em sembla una dada important l'amortització de determinades places; el seguiment de les despeses de personal de

les empreses, però hem d'anar amb compte que totes aquestes reduccions no se'ns escapin per altres bandes; per tant, no solament el tema de personal és important, sinó tots els temes.

Amb tot, el que em preocuparia més són les reduccions dels 20.271 milions i dels 44.000 milions de 1995. Si el conseller té les dades aquí i, si no, evidentment, en un altre moment les podem consultar, saber en quins conceptes pressupostaris s'han fet. Perquè, d'acord amb els comentaris que jo he fet abans, el que a nosaltres ens preocupa més és que normalment per on se n'ha anat el dèficit, per on ha tingut problemes ha estat en les despeses corrents, no pas en les despeses d'inversió. Llavors, aniríem malament si d'aquests 64.000 milions de pessetes, essencialment estiguéssim parlant de reducció de despeses d'inversió. Jo espero i confio que sigui una reducció també en despesa corrent perquè si no, si el que estem fent és reduir despeses d'inversió, continuem sense acabar de trobar la manera de resoldre el gran problema que és el continu creixement de la despesa corrent.

I, finalment, el tema que no m'ha resolt és el mig bilió de pessetes, que també estem d'acord en la xifra, el mig bilió de pessetes que tenim de despesa sense finançament, que l'estem finançant, 300.000 milions amb crèdits a curt termini i uns 200.000 milions, números rodons, entre el que la Generalitat deu a tercers i el que aquests tercers deuen a la Generalitat.

En algun moment hem d'afrontar aquest tema. Si només estem parlant de complir els dèficits, si només estem parlant, per dir-ho d'alguna manera, de complir el pressupost, de no generar superàvits, no trobarem la manera de resoldre aquest mig bilió de pessetes i, per tant, aquest element extern tan important que és potser... Joestic segur que el senyor conseller n'és conscient, però el signe més extern de les finances de la Generalitat és quan trobes un ciutadà pel carrer i et diu: «Escolta'm, pot ser que em triguin mesos, anys, a pagar una subvenció, a pagar determinades factures o determinat servei?» Aquest és el signe més important i si aquest mig bilió de pessetes, no aconseguim reduir-lo, no aconseguim reconduir-lo, el senyor conseller no proposa, evidentment, les mesures adients, segurament tampoc podrem resoldre aquest tema, i aquesta sí que ha de ser una preocupació.

Seguir Maastricht és, evidentment, ja, encarrilar les finances de la Generalitat; buscar l'acord amb els criteris de convergència econòmica, evidentment, marca ja unes pautes importants de futur, però tenim un bagatge del que ha passat, en aquest cas, fins al 31 de desembre de 1994, que són 500.000 milions de pessetes, que no tenen finançament, que els estem finançant amb crèdits de tresoreria, que evidentment no estan pensats per a això, i que els estem finançant retardant els pagaments a proveïdors i les subvencions als administrats. I, evidentment, crec que és un tema per al qual també, en algun moment, el senyor conseller —igual que ha proposat altres mesures— hauria de proposar mesures per intentar resoldre.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. El senyor conseller té la paraula per a fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament –i ho havíem comentat, això, amb el senyor Martí Carnicer–, l'any 94 nosaltres vam tenir unes obligacions reconegudes, que vam poder comptabilitzar, de 45.000 milions de pessetes, com a conseqüència de l'acord de finançament de la sanitat, i això ens ha permès, evidentment, de millorar el dèficit del 94 i de rebaixar-lo fins a 92.000 milions de pessetes, i per sota del que ens exigia la convergència de Maastricht, que eren 95.000, però aquests 45.000 milions de pessetes, evidentment, eren diners que se'ns devien, i comptablement no hi ha cap discussió sobre el tema, i aleshores podríem parlar que aquests 45.000 milions de pessetes que ja se'ns haurien hagut de pagar anteriorment, haurien millorat els dèficits dels anys anteriors, és a dir, que quant a la conseqüència del dèficit acumulat, no hi ha canvi, en això, però sí que ens permeten de millorar l'any 94, i això és un fet reconegut i que, en converses que he tingut amb vostè, quan hem parlat d'aquests temes, ho hem comentat i hi hem estat d'acord. De tota manera, sí que també li vull dir que l'any 94 es va fer un esforç, a més a més d'això, d'una retallada de 15.500 milions de pessetes, i que gran part d'aquesta retallada se'ns en va anar amb uns imprevisibles, que van ser els incendis i les inundacions, on tant el Departament de Governació com el d'Agricultura van haver d'abocar molts diners, i la retallada va servir per a això. Per tant, en definitiva, l'any 94 hem complert, i d'aquí ve la dificultat del 95, que el 95 no tenim la sort de poder tenir obligacions reconegudes, encara que ja veurem com va l'evolució de la sanitat, que és un tema del qual no parlem mai, del finançament de la sanitat, i que un dia hi hauríem de dedicar una sessió, perquè és tan o més important –no tant, però representa el 35% del pressupost de la Generalitat i, per tant, és enormement important.

Jo he explicat una sèrie de mesures, de dues retallades fortes de 20.000 i de 44.000, és molt fort, vostè ho sap, un pla de reducció del 6,5% del personal, l'amortització del personal, etcètera. I vostè em fa l'observació –em sembla que encertada– de dir que això no afecti la inversió i que en canvi afecti la despesa corrent, perquè jo li he fet el diagnòstic que la seva desviació ve per la despesa corrent. Bé, vostè sap, de tota manera, que tots els partits d'oposició –i nosaltres a Madrid fem el mateix–, sempre diem: «La inversió és bona i la despesa corrent és, no diré dolenta, però és allà on s'ha de posar mà i és el que s'ha de controlar.» Això ho diem tots, i després, des del Govern, tots diem –els socialistes a Madrid i nosaltres aquí– que és molt difícil reduir la despesa corrent, perquè la despesa corrent, imagini's el que són les escoles i els hospitals. Evidentment, aquí es fan discursos, de dir «les despeses de publicitat i les despeses sumptuàries», i no sé què, però això vostè sap que, a l'hora de retallar, fins i tot suprimint-ho, no resol el tema; és poc, comparat amb el que hem de retallar. I, en canvi, retallar el

que és capítol 4, quan hi ha tots uns hospitals que viuen dels concerts, quan hi ha totes unes escoles que viuen dels acords i dels convenis amb el Departament d'Ensenyament, és molt difícil –és molt difícil– i, precisament, en fer aquesta retallada del 44, han aflorat tots aquests temes i aquestes dificultats del Departament, perquè el capítol 2, evidentment, la llum, el telèfon, etcètera, bé, això són rebuts que s'han de pagar, però és que després hi ha tot el que la Generalitat aporta a la societat i que això són unes retallades difícils de fer perquè no únicament vius malament tu, sinó que no permetes als altres de viure.

De tota manera, sí que hem fet un esforç de preservar la inversió, i dins de les excepcions li he dit, en primer lloc, els fons de cohesió i després un nivell bo de la inversió en el seu conjunt, sobretot en PTOPI, jo diria, i a Medi Ambient, i en canvi, retallada en els capítols 2; el capítol 1, evidentment, és el que és, i va per la via de la disminució dels funcionaris, però no per la disminució de les remuneracions que, al contrari, després de dos anys de bloqueig, s'han hagut d'augmentar, i en canvi, atacar molt el capítol 2 i el capítol 4, amb la dificultat que això representa. La recomanació de vostè és bona, però vostè sap que és difícil de complir.

I vostè em diu una última exhortació, recomanació que, evidentment, a mi, més que a ningú, m'agradaria resoldre, que és que, efectivament, l'endeutament el baixem i el concentrem, i aleshores, el dèficit el baixem, però aleshores ens financem per complir les deficiències en tresoreria a curt, o finançament a curt, i retard en els proveïdors, perquè no hi ha altres solucions. Aleshores, dins del que és el retard als proveïdors o el finançament a curt, jo crec que el retard als proveïdors l'hem de corregir –vostè ha donat unes xifres molt elevades, jo crec que la mitjana se situa per sota–, estem fent esforços perquè la gent cobri abans i fem tota una sèrie d'acords en els quals intervenen institucions bancàries, i l'altre dia encara em vaig reunir amb la Fenin, que són els proveïdors sanitaris, i constantment estic amb aquests problemes, que conec bé i que em preocupen molt, i farem un esforç per millorar això, i aleshores hem de fer un replantejament de tot el nostre deute, continuar la lluita contra el dèficit, rebaixar l'endeutament –que també és un dels objectius de Maastricht– i, aleshores, fer un replantejament global del deute llarg i del deute curt, un refinançament per no atacar els proveïdors que, en definitiva, és atacar la societat i la petita i la mitjana empresa del nostre país. Aquest és un tema de reflexió constant; estic d'acord amb vostè que segurament és un dels temes prioritaris dels nostres problemes financers.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'aigües residuals

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general d'aigües residuals, que presentarà la diputada senyora Rosa Martí, que té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació és a l'entorn, com ho hem fet altres vegades, de la problemàtica de les aigües residuals, i sense cap mena de dubte, els problemes relacionats amb l'aigua a Catalunya avui encara no estan resolts. I en alguns aspectes, ni tan sols canalitzats. Nosaltres defensem —ho hem dit reiteradament, però per això no deixarem una altra vegada de tornar-ho a repetir— que el cicle de l'aigua hauria de ser un cicle unitari i que hi hauria d'haver una política molt més coordinada. Això fins ara no ha existit, i ens trobem que les aigües netes depenen d'un departament, les aigües brutes d'un altre departament, la reutilització d'aigües a la sortida de les depuradores provoca bastants discussions entre diferents departaments, perquè no se sap ben bé si la concessió depèn de quina conselleria, i fins i tot ara també hi ha un conseller nou que intervé en el tema de l'aigua, que és el senyor Comas, amb la problemàtica del rebut de l'aigua. És a dir, que hi ha moltes conselleries i no hi ha una unitat del cicle de l'aigua.

Nosaltres estimem que hi hauria d'haver —això ho hem dit alguna vegada, però poc, però ens sembla que després de reflexionar a l'entorn d'aquesta qüestió, i a mi em sembla que el Govern també hi coincidirà— a Catalunya una llei d'aigües, una llei d'aigües a Catalunya, i vèncer la sectorialització que hi ha hagut fins ara, una sectorialització que, segurament, ha fet camí i que nosaltres en alguns casos hem recolzat, però creiem que ha arribat l'hora que Catalunya tingui la seva pròpia llei d'aigües, igual com la té l'Estat o la té alguna altra comunitat autònoma. Segurament, a finals d'una legislatura és un tema que difícilment pot o podrà prosperar, però en qualsevol cas pot ser l'impuls inicial de la política hidràulica en una nova legislatura, mani qui mani, i em sembla que d'aquest tema n'haurem de tornar a parlar.

Voldria, però, específicament, amb aquesta interpellació, apuntar diferents temes, però fonamentalment un: un tema que considerem clau, que és el Pla de sanejament. L'any 92, si fem una mica de memòria i una mica de repàs, l'any olímpic, és quan es va acabar el primer Pla de sanejament, que s'havia aprovat i redactat durant l'any 82 i tenia una vigència de deu anys. És un pla que es va acabar una mica com el rosari de l'aurora, sense fer-ne balanç, amb un desenllaç dolent, perquè no s'havia complert ni un dels objectius que s'havia plantejat. L'any 94, en aquesta cambra es modifica la Llei de reforma de la Junta de Sanejament, i un dels apartats clau, o un dels apartats en el qual tots els grups parlamentaris varem incidir d'una manera molt clara, és establir un nou sistema d'aprovació i de tramitació del Pla de sanejament, tractant-lo veritablement com el que és, un pla territorial sectorial, tal com defineixen les LOT, és a dir, un pla que ha de tenir uns determinats objectius, uns programes, ja sigui per a aigües urbanes, per a aigües industrials, per a la mineria, per a l'agricultura, i també, sobretot, un pla econòmic financer que en garanteixi el compliment. I també seguir una determinada tramitació, és a dir, una aprovació inicial, una aprovació provisional, i una aprovació definitiva per part del Govern. Ens sembla que la modificació legal

que es va fer era bona, i el camí traçat, doncs, adequat; però ens trobem en aquests moments que, si després el conseller no em desmenteix, només s'ha produït, només hem arribat fins a produir l'aprovació provisional, que em sembla que es va produir el 6 d'abril, precisament, d'aquest any. És a dir, que estem a un any de l'aprovació de la Llei, a quatre anys de l'acabament de la legislatura i a tres anys del venciment del primer Pla, uns terminis bastant considerables, tots ells, ho agafem per on ho agafem. I vistos aquests terminis, el Govern no té el segon Pla de sanejament, o el Pla de sanejament aprovat. Per tant, una de les preguntes o una de les qüestions clares a formular és: acabarà el Govern aquesta legislatura amb el Pla de sanejament aprovat? Sí o no? Seria una qüestió important, un interrogant que ens plantejem tots.

A mi em sembla que no s'hi val, a nosaltres ens sembla que no s'hi val a dir: «Escolti bé, no tenim pla, no hem tingut pla durant tot aquest temps, des del 92, però bé, hem anat fent.» Ben bé que és veritat, que hem anat fent, però això segurament, aquest «anar fent», convé al Govern però amb tota seguretat a qui no convé és al país. I com s'ha anat fent? També hauríem d'explicar-ho, com ha anat aquest camí d'anar fent? Doncs, ha anat amb dos vessants. Primer, sobre la base de pròrrogues que s'han fet, evidentment, del primer Pla i, en segon lloc, perquè s'han aprovat programes d'obres per part del Consell de Direcció de la Junta cada vegada que hi ha hagut el debat de pressupostos, però, aquest sistema, la veritat és que no ens sembla gaire bo, perquè és una manera, podríem dir, entre cometes, és una manera de «vulnerar» l'esperit de la Llei i exposar-se, fins i tot, a recursos davant els tribunals en un tema complex i en un tema en què hi poden haver resolucions que perjudiquin el bon funcionament o la bona evolució del Pla de sanejament.

En aquests moments, ho repeteixo, el Pla es troba aprovat provisionalment, però també hauríem d'explicar, aquesta aprovació, com es va produir. Es va produir amb l'abstenció —amb l'abstenció en el Consell de Direcció de la Junta— del sector municipal, o de la Federació de Municipis. Pensem que això és una mala peça al teler, perquè, com pot funcionar bé un pla de sanejament —que és un pla territorial sectorial molt important— tenint el món municipal en desacord?

Ben bé, també és veritat, i s'ha de reconèixer per part de la Junta de Sanejament, que a l'esborrany que havia presentat l'any 91, d'aquest Pla, s'hi van introduir moltes correccions i es va millorar molt; va passar de ser, pràcticament, un programa d'obres, a un veritable pla; és a dir, que hi han hagut millores substancials des del document original del 91. Però encara han quedat altres coses no recollides en el Pla, i que potser encara serem a temps de recollir-les, perquè evidentment encara no s'ha produït l'aprovació definitiva.

I quines són, aquestes coses que al nostre entendre —i a l'entendre, també, d'un sector important del món municipal— no s'han recollit? En primer lloc, nosaltres entenem que l'equilibri financer del Pla no està suficientment garantit. A això s'hauria d'afegir, també, la problemàtica a l'entorn del rebut de l'aigua, i per tant, aquesta situació de dubte

i de problema que comporta aquesta situació que hi ha, de problema, i la desigualtat fiscal entre els diferents sectors, el sector domèstic, industrial, que tantes vegades hem explicat en aquesta cambra, que és molt difícil aclarir o clarificar quines són les aportacions, almenys fins ara, de cada un dels sectors –industrial, agrícola, ramader, miner i domèstic, fonamentalment.

En segon lloc, nosaltres entenem que no es pot acceptar que els trams finals del riu Besòs i del riu Llobregat siguin recollits en el Pla com a trams morts, és a dir, que no siguin recollits com a zones sensibles. I precisament això lliga amb una qüestió que s'ha plantejat aquests dies –desgraciadament, penso, per a tothom–, que és una sentència que s'ha produït a la Sala Segona Penal del Jutjat de Sabadell, que ha optat el jutge per no sancionar uns abocaments d'unes determinades empreses a l'entorn de crom, coure, zenc, i, bé, aquestes persones o aquestes empreses que han fet això, doncs, han quedat no sancionats. Nosaltres entenem que..., el jutge va dir, diu a la sentència, fonamentalment, que aquests abocaments són veritablement incompatibles –em sembla que diu, textualment, «incompatibles»– amb la vida animal macroscòpica del riu i, en canvi, no té en compte la vida microscòpica. És a dir que, en general, el jutge aquest i de vegades algun sector mediambientalista també fa una associació a preservar els animals que tenen forma reconeixible per part nostra, és a dir, que tenen cap, ulls, cames, peus, i, en canvi, el món microscòpic, el món aquell tan petit que no s'assembla a nosaltres, bé, aquest queda allà una mica per allà perdut, i, en canvi, fent una observació que si per exemple les bactèries nitrificants o els virus, que no s'assemblen a nosaltres i per similitud sembla que els menyspreem, però si es produís una pèrdua de les bactèries, per exemple, nitrificants, el món desapareixeria, em sembla que diuen els científics, en tres mesos. I també el jutge diu que el riu «es una cloaca hacia lo abierto» i que, per tant, si passa això, doncs, no passarà res.

És clar, nosaltres..., quina relació té això amb el que acabem de dir inicialment que els trams finals del riu Besòs i Llobregat són recollits en el Pla com a morts? Possiblement, senyor conseller, el jutge ha mirat el Pla i ha vist això i, clar, potser ho associa... Em sembla que la sentència és dolenta, però, en qualsevol cas, no és gens bo per al país que aquests trams d'aquest riu siguin considerats morts. Nosaltres no ho acceptem ni ho acceptarem, perquè entenem que es poden recuperar i que cal recuperar-los. El Besòs i el Llobregat, doncs, abracen Barcelona i altres municipis, els ciutadans dels quals, al nostre entendre, tenen dret de gaudir d'uns rius nets i vius. I és aquest, per a nosaltres, un objectiu absolutament irrenunciable i no votarem mai a favor d'un pla que no contempli que siguin, el Besòs i el Llobregat, també zones sensibles.

El Pla peca, al nostre entendre també, de poc ambició. Entenem que el seu Govern no té l'ambició legítima de veure rius vius; nosaltres entenem que sí. Vostès es conformen amb només l'estètica més superficial; nosaltres no ens hi conformem en aquest cas i ambicionem un Besòs i un Llo-

bregat vius. Tardarem més o menys temps, però aquesta és una de les propostes a la qual nosaltres no renunciarem, i no podem donar el vot a favor d'aquest Pla.

En tercer lloc, l'objectiu del Pla de sanejament no ha de ser construir només depuradores, sinó de tenir uns rius nets. Les depuradores són necessàries, però no suficients, senyor conseller. Per exemple, quin és el nivell de compliment dels convenis subscrits –ho hem preguntat una altra vegada, no vam aconseguir resposta– amb diferents sectors industrials, que no en sabem res i es varen signar amb tanta repercussió a nivell de la premsa i que mai se n'ha fet balanç, d'aquests convenis? Ens alegrem, en qualsevol cas, de totes maneres, que en l'opuscle de quinze anys d'autonomia que s'acaba d'editar es faci veritablement una correcció distingint entre les depuradores que hi havia abans de començar el Pla de sanejament i les de després, i no únicament es digui que estem inaugurant la depuradora cent cinquanta, sinó que diem: «N'hem fet seixanta-tres, perquè ja n'hi havien vuitanta-set», encara que nosaltres entenem que s'haurien de corregir diferents aspectes, perquè la majoria d'aquestes depuradores també s'hauria d'informar que només tenen tractament primari, no tenen tractament secundari i, d'aquí, se'n deriven problemes importants, com els que hem viscut aquest estiu en el cas, doncs, de Badia del Vallès i altres anys en altres indrets. I també s'hauria d'especificar quin és el total de metres cúbics d'aigües residuals tractats, perquè no és igual, evidentment, comptabilitzar amb número la depuradora de Sant Feliu de Codines, per exemple, que la de Granollers.

I, en quart lloc, no es vol reconèixer la titularitat municipal dels fons provinents de la taxa de sanejament, tot i que això ho reconeixen diverses sentències.

Nosaltres entenem, per tant, senyor conseller, que caldria, fonamentalment, recollir aquests quatre punts, perquè el Pla de sanejament quedaria molt millorat, i també ens agradaria conèixer, fonamentalment, si abans que acabi aquesta legislatura podem comptar amb l'aprovació del nou Pla de sanejament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i González): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, evidentment, vostè i jo no coincidim mai sobre si els problemes s'estan resolent o no s'estan resolent. Jo crec que no podem dir que sigui un plantejament tan pessimista com planteja vostè. Els problemes s'estan resolent, i, sobre allò que diu de les diferents competències en diferents departaments en el cicle de l'aigua, jo li voldria recordar que no deu ser tan dolent quan el Ministeri d'Obres Públiques va copiar justament la distribució que vam acabar fent, que era la de la qualitat d'aigües, per un cantó, i infraestructures, per l'altre.

Per altra banda, una llei d'aigües pròpia de Catalunya seria, crec..., jo no estic en condicions ara de respondre-li sobre les possibilitats constitucionals; si més no, en allò que

no hi ha dubte és que pot haver-hi potser algun problema des del punt de vista de la conca de l'Ebre. Ja sap que en l'anterior Estatut sí que hi havia tot Catalunya des d'un punt de vista hidràulic, i en aquest hi ha les conques internes i la conca de l'Ebre, que és una conca compartida.

En segon terme, el Pla de sanejament. Primer que re, jo amb el que voldria sortir és amb aquesta afirmació que, diguem-ne, el que vostè defineix com a «primer pla de sanejament» no es va complir. Vostè defineix el límit com el 92; en realitat, a partir del moment que es va aprovar, si es compten els deu anys, crec que és el 93, i el 93, quan vulgui repassarem la llista d'obres que hi havia, i aquelles obres estaven..., totes aquelles depuradores estaven ja fetes. Per tant, es va complir el que vostè defineix com a «primer pla de sanejament», quan de fet pensem que el Pla de sanejament és un de sol.

Com pot suposar, jo, la resposta que ara li faré no ve que hagués conegut a l'avançada què és el que m'anava a preguntar, perquè sempre el títol de la pregunta és «política general sobre aigües residuals», i aleshores jo haig de venir aquí amb molts papers pel que pugui sortir –i és lògic que sigui així. De totes maneres, comprendrà que no tot se sap, però això sí que li puc dir que ho sé: el Pla de sanejament ha estat ja aprovat definitivament pel Consell de Govern de la Generalitat. Es va aprovar, si no m'equivoco..., devia ser l'11 potser..., la setmana passada, vaja; al Consell de Govern de la setmana passada es va aprovar el Pla de sanejament definitivament. Per tant, jo em penso que això, doncs, l'alegrarà. Sento, aleshores, que no l'alegrarà des del punt de vista que vostè encara pensava que hi podia introduir altres aspectes; aspectes que ja havien sigut aportats pels membres del Consell en la Junta de Sanejament, i aspectes que són els que segurament van portar a aquesta abstenció, que val a dir que no és una abstenció municipal, sinó que és una abstenció d'una part dels municipis de Catalunya, que són els que corresponen a la Federació de Municipis, però no els que corresponen a l'Associació Catalana de Municipis.

Jo no voldria entrar –perquè penso que ni l'Executiu hi ha d'entrar– a jutjar una sentència del judicial; el que sí que vull dir-li és que crec que hem de donar l'optimisme que el riu –que semblaria, des d'aquesta sentència, que no té remei–, l'optimisme de tots els que hi estem i hi estan treballant –perquè també hi està treballant la indústria, els ajuntaments, etcètera–, l'optimisme que el riu és recuperable. Jo comparteixo la seva voluntat i el seu desig del riu viu –i ho sap vostè perfectament–, i varem posar com a termini l'any 98, i esperem veure aquest riu viu. No hi entro, en aquesta sentència; sí, però, que voldria remarcar que ja hi ha trams, fins i tot, del Besòs, com pot ser, doncs, el tram del Congost, etcètera, que comença a haver-hi cap-grossos i comença a haver-hi tota una sèrie de vida de l'ecosistema propi del riu, que abans no el tenia. Per tant, aquest optimisme no és simplement optimisme de galeria, és un optimisme basat en realitats.

Parla dels convenis, els convenis signats que són variats. S'han complert..., jo, en fi, penso que no tenim temps per

això; seria molt llarg d'explicar-li el nombre d'empreses adherides, els que tenen Pla de descontaminació gradual, els permisos d'abocament que s'han donat, les connexions, el cessament de l'activitat, etcètera, les inspeccions, les sancions... De cada un dels convenis, es té complida..., resum del seu compliment i de la seva efectivitat. Penso que en una altra ocasió podrem, en tot cas doncs, repassar-ho.

I allò que voldria dir-li és que aquesta simplificació que totes les depuradores són primàries..., vostè sap que no. I ho sap perfectament, perquè no és primària, per exemple, la depuració d'estacions tan importants com la de Lleida o com la de Tarragona o com la de Vila-seca o com la de Manresa o com de tantes i tantes estacions depuradores; no és primària. I, en tot cas, allò que sí que voldria dir és que les poblacions que ja tenien depuradores, que vostè ha fet notar que es distingien, que eren aquelles setanta que tenien depuradores antigues..., sí que corresponia a un volum de població molt petit, en comparació a totes les altres depuradores que s'han tirat endavant ara en aquest moment.

Com a xifres globals, voldria dir-li que en aquest moment la població sanejada, sigui en construcció o sigui ja en servei, representa 4.030.000 habitants. Aquesta població sanejada..., per arribar, per tant, al volum de població de 5.500.000 que correspon a les poblacions de més –més o menys– de dos mil habitants, manquen aquest 1.400.000 o aquest 1.500.000 habitants a sanejar. Però, d'aquest 1.500.000, hi ha pràcticament 1.200.000 que correspon a l'estació depuradora del Prat del Llobregat, que, com vostè sap, aquest és un tema que aviat serà resolt perquè està declarat d'interès general de l'Estat, i estic segur, doncs, que tindrà una solució ràpida i definitiva, encara que portem alguns temps, algun any, esperant la solució.

Però quedarien –fixi-s'hi– només per resoldre –de població pendent de sanejar, de més de dos mil habitants– només 300.000 habitants. Per tant, crec que arribem a un compliment molt abans d'aquest 98 que varem establir en aquell debat de política general com a objectiu del sanejament de les poblacions de Catalunya, crec que ja estem, l'any 95, molt abans d'aquell 98, amb un compliment molt i molt important. Jo simplement voldria dir-li, doncs, que canviés la seva visió pessimista de l'estat del sanejament de Catalunya per una visió més realista, d'acord amb aquestes xifres que vostè sap perfectament que són les que hi ha en aquest moment a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot fer la rèplica.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Breument. En primer lloc, desconeixia, encara que sabia que hi havia alguna possibilitat, que l'últim Consell de Govern hagués aprovat la setmana passada el Pla. És una bona notícia en part, encara que no ha estat tramès encara al Parlament –suposo que ho serà properament–, i la part que lamentem, evidentment, és que no s'hi hagin pogut incorporar les qüestions que plantejàvem. En tot cas, evidentment,

el Pla és revisable, tal com estableix la Llei, i, per tant, segurament seria bo poder-ho incorporar. En el Consell Executiu de la setmana passada també va haver-hi la tramesa del Pla hidrològic de les conques internes al Govern de l'Estat; per tant, sembla que potser era un Consell Executiu d'acabament de legislatura.

En segon lloc, el tema de la Llei d'aigües. El MOPA en té una, de llei d'aigües, però això no invalida que Catalunya també la pugui tenir i seria bo, i si el Ministeri ha copiat quelcom, en aquest cas, de la Junta de Sanejament o del Departament de Medi Ambient, ens sembla molt bé: considerem sa que quan algú ha experimentat alguna pràctica, doncs, sigui copiat per una altra administració. Si és bo, doncs, això és sa, no és pas cap mal, tot al contrari; hem de sumar esforços i hem de sumar experiències per millorar la situació global del país.

En tercer lloc, el Pla que acabava el 92, jo crec que sí, que acabava el 92, no el 93 —em sembla que el 93 el que acabava era el de la zona cinquena, però el disseny de tot el Pla acabava el 92—, no es va complir, vostè ben bé que ho sap, que de tot el pronòstic que hi havia només considerant l'apartat de construcció de depuradores, totes, totes o gairebé totes portaven un retard molt important. És evident la dada que vostè ha donat; jo no la coneixia, però m'alegro que, al voltant dels quatre milions de persones de població, doncs, es procedeixi al sanejament de les seves aigües, però també s'hi ha d'afegir, senyor conseller, que només tenen tractament, la majoria d'aquestes aigües, tractament, doncs, primari, és a dir, en la primera fase, i que evidentment hi ha tot un paquet de contaminació industrial, agrària, minera i tal, que encara no ha trobat el seu camí ni les seves possibilitats de solució. Per tant, estem millor que no estàvem, naturalment, però ens queda molta feina per fer.

En quart lloc, en disgusta molt, per tant, que en l'aprovació del Pla no s'hagi procedit a considerar el Besòs i el Llobregat com a zones sensibles —en els trams finals, millor dit, d'aquests rius. Ens sembla que això és un defecte important que té el Pla i que no l'hauria de tenir, perquè aquests dos rius mereixen ser qualificats..., ens sembla que totes les aigües continentals i les de la costa haurien de ser declarades zona sensible.

Respecte al tema dels convenis, no en parlaré: el que farem serà sol·licitar aquesta informació de què vostè diu que disposa respecte al compliment d'aquests convenis que s'han signat, i permeti'm que, com a últim punt, pensi que el balanç respecte al tema d'aigües residuals que s'ha produït en aquesta legislatura presenta, evidentment, coses positives, però també en presenta bastants de negatives. Com a coses positives, s'ha de dir, s'ha de reconèixer que la seva Conselleria, el seu Departament, en el tema a què em refereixo ara, d'aigües residuals, ha estat activa, ha estat una conselleria inversora, una conselleria molt adjudicadora d'obres, però que, evidentment, també té en el seu balanç —si avui poguéssim fer balanç respecte a aquest tema d'aigües residuals—, negatius: per exemple, ha aprovat precisament el Pla, el segon Pla —que jo en dic segon Pla per distin-

gir-lo, no perquè li vulgui posar cap etiqueta, però en tot cas el segon Pla o la revisió del Pla de sanejament—, doncs, en l'últim o el previsiblement últim Consell Executiu, és a dir, que ha ranquejat bastant tota la legislatura el tema del Pla de sanejament. I com a punts negatius del balanç, doncs, hi ha hagut una falta d'autoritat —hi ha dos-cents municipis, encara, que incompleixen la Llei—, no s'ha destriat entre el problema de la contaminació urbana industrial, només s'ha treballat o bàsicament s'ha treballat en programes d'aigües residuals, no s'ha sabut sumar esforços amb les administracions locals i no li han lluit molt les inversions pel volum que constitueixen, és a dir, a iguals diners han lluit més en altres conselleries, per exemple en carreteres, o en d'altres. I, fonamentalment, doncs, no s'ha sabut donar solució a la problemàtica plantejada pel rebut de l'aigua, que no depèn, evidentment, exclusivament de la seva Conselleria, ni tampoc s'ha sabut donar solució a tota la problemàtica del cicle unitari de l'aigua.

Per tant, nosaltres entenem que encara segueix pesant, en aquest tema, el balanç negatiu enfront del positiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor conseller, si vol contestar la rèplica, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, sens dubte el Pla serà tramès al Parlament; segon, és evident que el Pla hidrològic també es va aprovar pel Consell de Govern, i vull remarcar-li, justament perquè vegi que hi ha aquesta coordinació entre els departaments, que el Pla hidrològic és a proposta dels dos departaments, de Política Territorial i de Medi Ambient, i vull assenyalar-li, doncs, que tot el tema de cabals ecològics, d'extractives, de Pla de sanejament, tot això hi està inclòs.

Estudiarem aquesta possibilitat que diu vostè, que podem fer una llei d'aigües, no sé si en substitució o no de la de l'Estat, s'estudiarà. El Pla, repeteixo, es va complir, es va recuperar el retard i és evident que hi ha, de les estacions que existeixen, hi ha algunes estacions —i vostè ho sap— que ja estan adjudicades i altres que s'han d'adjudicar dintre d'enguany, que es doblaran a biològica, perquè era necessària aquella primera fase físico-química.

Vull dir-li que els programes de tots els altres temes que no són solament les estacions depuradores també estan en marxa: vull assenyalar-li, doncs, el tema dels abocaments d'oliasses, que això també ja està resolt, vull assenyalar-li, en fi, tota una sèrie d'altres programes que estan en marxa. Vull repetir-li que les zones sensibles del Besòs i el Llobregat..., no coincidim en aquest plantejament; és molt difícil, atès que els cabals que arriben al Besòs són cabals que són tots..., amb prou feines hi ha cabals naturals, tots són de transvasament a través de les indústries o del cos humà, i aleshores intentar que aquesta sigui una aigua directa per ser beguda o de característiques molt correctes és una hipòtesi, doncs, que no és la que justament s'ha considerat i no és lògic que sigui considerada. El que li vull dir és que al Besòs i al Llobregat, la part final és una característica que,

mitjançant tractament, pot potabilitzar-se o pot utilitzar-se per a altres usos; el que no és potable en si, des d'un punt de vista de beguda.

Respecte a —que ja hi he incidit i potser abans m'ho he deixat— aquest desequilibri industrial domèstic, vull recordar-li que l'any 94 estem en una relació 10,8 a 9,5, 10.800 domèstics i 9.500 industrials, i vull recordar-li que l'any 91 estàvem a 8,2-5,5, o sigui, el pas d'un 60-40 a un 48-52, crec que per si mateix ja diu el reequilibrament que s'ha fet des d'aquest punt de vista.

Finalment, recordar-li —i ara no ho tinc a la memòria exactament, però això penso que li va aclarir el gerent de la

Junta de Sanejament en aquella sessió que hi va haver sobre el rebut de l'aigua— que no són dos-cents municipis els que incompleixen la Llei, que crec que són uns vint-i-cinc, però ara no ho sé del cert. I del rebut de l'aigua també assenyalar que, des del punt de vista dels aspectes que corresponen a Sanejament, amb la Plataforma vàrem arribar a un acord.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins demà, a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de nou del vespre i onze minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) Per gir postal.
- b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- c) Per xec registrat.
- d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF
carrer núm.
telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per (gir / xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 304 65 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Impress a Multitext, SL, Barcelona.

